

BROJ 105

CENA 100 DINARA

NINJA

3.5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH 12 ŠKR 300 GRD

MOČVARA STRAHA

Derek Finegan

MOCVARA STRAHA

Derek Finegan
MOČVARA STRAHA

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1992 DEN PRESS

NINDA 105 — FEBRUAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 0311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

MOČVARA STRAHA

Mrak koji se tek pre petnaestak minuta spustio na maglom i smogom prekriven San Francisco maglo je postajao sve gušći. Ono malo prolaznika žurilo je da se dokopa toplih stanova ili zadimljenih barova duž bulevara ili skrivenih uličica. Nekoliko patrolnih kola policijskih stanica lenjio su se vukla širokim ulicama, sve češće zavirujući po niračnim delovima stambenih i poslovnih blokova. Ovakve noći bile su prava blagodat za »noćne grabljivice«.

U Ulici Svetog Džemsa, u jednoj pomalo cronuloj, staroj trospratnici, još uvek su gorela svo svetla na trećem spratu. Po kretanju senki koje su se nazirale kroz zavese bilo je jasno da se tu radi punom parom.

Na ulazu u zgradu, desno od stepeništa, na sjajnoj mesinganoj tabli, pisalo je »Institut za

ispitivanje poljoprivrednih otrova«, u stvari, bila je to jedna od bezbrojnih jedinica CIA, za dužena da prati sve što je širom sveta pisano o ovom delu hemijske industrije. Svi zaključci koje bi čitači svakodnevno pravili, predavani su kompjuteru a on bi u centralu, u Vašingtonu, slao svoje nalaze.

Doktor Lipman, šef Instituta, pedantni šezdesetogodišnjak, na učenik dušom i telom pogleda na zlatni džepni sat i uzdahnu.

— Gospođice Milipen, još će trideset minuta, pa dajte znak za kraj radnog vremena. Danas smo se baš zadržali — oslovi on sedelicosu damu uredno začesljane kose savijene u pundu.

Žena koja je sedela ispred jednog ekrana i budno motrila na tekst i cifre koje su brzo promicale ispred njenih očiju podiže pogled za trenutak, os-

mehnu se starom naučniku i reče:

— Da, gospodine profesore. Za četrdeset minuta. Mislim da smo danas okončali veliki posao.

— Nadam se da je okončan — dodade profesor Lipman i krete uza stepenice.

— Izvinite, gospodine, ne znam da li su vas već obavestili. Imali smo jedan dosije koji kao da je zalutao kod nas — ponovo se javi gospođica Milipen.

Profesor zastade. Kod njega ništa nije smelo ni da »zaluta«, ni da se izgubi.

— Kakav dosije, gospođice Milipen?

— »Plavi« dosije. Mislim da je trenutno kod Kertisa. Pre par minuta rekao je da će vam ga odneti na sto — raportira sedokosa gospođica i vrati se svom poslu.

Za to vreme na ovu beznačajnu zgradu budno su motrila dva para očiju.

U hotelu, preko puta Instituta, visoki plavokosi čovek, negovanih plavih brkova, netremice je posmatrao ulicu ispred Instituta dok je u rukama držao jak vojni dogled opremljen infracrvenim zracima. Usne mu se tek za milimetar razvukoše u osmeh kad je levo i desno od ulaza u Institut ugledao dva čoveka. Jedan je

bio u uniformi poštara i nosio je kišnu kabanicu bez rukava, a drugi je bio obučen u odeo čistača i ispred sebe gurao kantu na gumenim točkovima.

A na zgradi, tik uz onu u kojoj se nalazio Institut, jedna tamna, jedva primetna silueta ležala je uz sam ivičnjak krova. Već se spremala da krene niz fasadu ukrašenu udubljenjima kad spazi dva usamljena čoveka kako sa različitih strana prilaze ulazu. Silueta se još više pripi uz sims i, kad ona dvojica nestadoše u ulazu posle kraćeg zadržavanja na samim vratima, silueta se velikom brzinom spusti do prvog prozora, a onda bez zadržavanja nestade u zgradi.

Gospođica Milipen se osmehnu poštaru, a zatim htede da se obrati čoveku iz gradske čistoće. Međutim, reč joj zape u grlu. »Poštar« bez reči razgrnu pelerinu i prestravljena gospođica Milipen ugleda u njegovim rukama »uzi« velikog kalibra, sa teškim prigušivačem na vrhu cevi. Oružje zasukta nekoliko puta i izrešetao telo nesrećne žene odlete sa stolice i tresnu o drveni zid iza njenih leđa.

»Poštar« dade znak glavom čistaču i ovaj brzo iz kante izvuče identično oružje. Bez reči su krenuli ka spratu.

Profesor Lipman, koji je, izgleda, jedini čuo udarac tela o zid taman se pojavio na vrhu stepeništa kada su ona dva naoružana čoveka krenula.

— Gospodo, mi smo završili...

Rafal ga preseče usred rečenice kao što ga je presekao preko grudi i stomaka. Stari profesor, koji je iznad svega prezirao nasilje, skotrlja se niz stepenice i ne shvativši šta mu se dogodilo.

Ninda, ona tamna silueta sa krova, jasno je čuo siktanje automatskog oružja. Odmah je zaključio dve stvari: dvojica nepoznatih, koji su pre nekoliko minuta ušli u Institut, prepušeni su banditi i, drugo, njegove slutnje da je Institut paravan nečem drugom očigledno su bile opravdane. Te noći hteo je lično da se arveri u delatnost ljudi iz Instituta, a sudbina je htela da krene u istom trenutku kad i nepoznati egzekutori.

Kao senka klizio je polutamnim hodnikom držeći se zida, spreman da se na pojavu bilo koga sakrije ili napadne.

Za to vreme još petoro službenika Instituta žurilo je da privede posao kraju i isključi računare.

U prvoj prostoriji, u koju je ušao »čistač«, niko nije ni primetio uljeza. Tek kad je »uzi«

počeo da seje smrt, dvoje ljudi se trže. Imali su taman toliko vremena da shvate da su stigli na kraj puta. Umrli su bez reči, bez jauka.

Dve Kineskinje i jedan crnac, koji su radili u susednoj prostoriji, zbunjeno se zгледаше i do njihovih ušiju dopre prigušena pucnjava. Mlađa od dve Kineskinje krete ka vratima. Otvori ih, a onda počе da uzmiče. Njeni saradnici uspeli su da ugledaju samo prigušivač na oružju.

— Ko ste vi, do đavola? — povika crnac.

Odgovor nije dobio. Pored prve, pojavi se i druga cev i narandžastocrveni plamčići počеše da sevaju kroz usku cev prigušivača.

Troje ljudi bilo je mrtvo za manje od trideset sekundi. U nashaloj tišini čulo se samo šumno disanje dvojice ubica dok se blodoplavi banutni dim lagano dizao prema plafonu.

Ninda je stajao desno od ulaznih vrata i jasno je čuo kada je »poštar« naredio onom drugom da se vrati i pretrese prostoriju i nađe »plavi« dosije.

Čovek posluša bez pogovora.

Prošao je pored ninđe koji se prosto stopio sa kasom iza svojih leđa. Brzo je praznio fioke pomno gledajući ne bi li ugledao plave korice toliko že-

ljenog dosijea. Onda poče da prevrće i papire na stolovima, ali i ovog puta bez rezultata. Konačno, pogled mu pade na kasu u uglu. Ugledao je još nešto što nije u prvi mah mogao da definiše. Bio je to nečiji crni obris? Neka čudna lutka bez lica. Nešto...

Bila je to njegova smrt!

Kad ninđa podiže glavu i otvori oči, ubica samo zinu. U istom trenu u desno oko ulete mu čelična strelica poznata među poklonicima borilačkih vština kao šaken. Probivši očno sočivo, smrtonosno oružje ulete u čovekov mozak i istog tre na prekinu mu sve životne funkcije. »Čistač« samo refleksno podiže šake prema povređenom oku i bezglasno kliznu na pod.

— Je si li nešto našao? — javi se »poštar«.

Odgovor nije stigao.

Profesionalac visoke klase, kakav je bio, »poštar« brzo prekide sa preturanjem spisa i umiri se. Šake mu same dograbiše »uzi«. Ninđa namerno pomeri nekoliko stvari na najbližem stolu, a zatim se opet priljubi uz kasu.

— Hej, jesi li gluv?! — javi se »poštar« sada sa samih vrata.

Ninđa prvo ugleda prigušivač, a potom i levu šaku koja je čvrsto stiskala cev ubitačnog automata. U deliću sekunde o-

bema rukama zgrabi cev oružja i šaku ubice, pa ga toliko puta ponovljenim potezom povuče, odiže od poda čitav metar, a zatim tresnu ispred svojih nogu. Iznenađenje je učinilo svoje. Profesionalni ubica samo jeknu. Nije žurio da odmah skoči i uzvрати napad. Želeo je prvo da vidi protivnika, proceni njegovu snagu, pa tek onda nešto da produzme. Međutim, ono što je ugledao nije ga ni najmanje umirilo. Naprotiv.

Baci pogled po podu tražeći »uzi«, ali oružje je bilo van do mašaja njegovih ruku. On još jednom pogleda u oči koje su se jedino nazirale iza tamnog kostima nepoznatog borca. Pogled mu kliznu naniže. Oko po jasa nije video oružje. Ipak se trže. Drška nekog oružja izvirivala je iznad desnog ramena čutljivog borca. No, kako su mu šake bile prazne, »poštar« odluči da okuša sreću. Neverovatnom brzinom, dostojnom nekom od slavnih revolveraša, on poseže za drškom »kolta 45« zadanutog za pojasom. Istog časa kriknu kada ga ninđa nogom pogodi u podlakticu. Kost puče — a revolver ostade van domašaja.

U hotelskoj sobi preko puta Instituta onaj mršavi, plavokosi čovek baci pogled na fosforne kazaljke i brojeve, a onda

podigne pogled. Podesi okulare, uključi infracrvene zrake i počeo temeljno da pretražuje prostorije na trećem spratu zgrade Instituta. Sve je bilo mirno. »Čekaj«, opomenu sama sebe, »nešto se ipak pomerilo... neka senka. Ta senka je nešto podigla... nečije telo... baca ga...«

Nešto tamo nije u redu projurilo mu sumnja kroz glavu! Dogodilo se nešto nepredviđeno!

Za njega, vrhunskog profesionalca, nepredviđeno nije smelo da se dogodi. To je moglo da znači neuspeh operacije, a on taj luksuz do sada nikada sebi nije dozvolio.

Poslao je dva najbolja čoveka, dva borca u koja se uzdao gotovo kao u samog sebe. Ako oni nisu uspeali, onda...

Samo je odmahnuo glavom i nastavio da posmatra gotovo ne dišući, kao da se plašio da bi mu i disanje u jednom trenutku moglo da poremeti pažnju.

Ninda je sada klečao na grudi ošamućenog protivnika. Mogao je da ga ubije još u prvom kontaktu, ali nije želeo. Hteo je da sazna zašto su pobijeni službenici Instituta i, što je još važnije, KO je naručio njihovu smrt.

Kada čovek konačno zatrepeta očima pokazujući da je po-

novo svestan, ninda ga kratko upita:

— Zašto?

— Nosi se — uzvрати ubica.

— Zašto? — ponovi ninda i istovremeno sa dva prsta pritisnu oborenog za vrat na onom mestu na kome se vrat odvajao od glave.

Ubica je knu od bola i oseti kako gubi volju i da diše, a kamoli da čuti.

— Kompanija — procedi kroz stisnute usne.

— CIA?

— Kompanija — ponovi ubica naglo gubeći boju u licu.

— To je odgovor na pitanje »ko«, a ja sam pitao zašto — još jednom se oglasi ninda.

Pritisak na vratu za trenutak popusti, ali se posle nekoliko trenutaka ponovi, ovog puta još bolniji.

— »Plavi dosije«... to je sve... što znam...

Ninda ustade. Okrete leđa oborenog ubici i počeo da pretražuje po sobi. Dosije je ugledao posle nekoliko trenutaka. Stajao je na prozoru pokraj stola zatrpanog kesama i kartonskom ambalažom od hrane.

Zvuk koji bi običnom čoveku ostao neprimećen opomenu nindu da je ubica na nogama. Nije se osvrnuo. Samo je prestao da diše dok mu se mišići na nogama zateguše kao st-

nune. Ubica paralisanim rukama podiže »kolt« i, uz bolnu grimasu na licu, pokušava da ga repetira. Kad zatvarač konačno škljocnu, on istovremeno podiže i ruku i pogled.

Jedno stopalo, sve veće i veće, jurilo je u susret njegovoj glavi. U paničnom strahu, on ispali hitac, ali zmo promaši i zari se u prozor. Udarac bridom stopala bio je smrtonosan. Pogoden u Adamovu jabučicu, profesionalni ubica pade na pod. Umro je još u padu, pokušavajući da proguta nevidljivi zalogaj koji ga je sve više gušio.

Plavokosi posmatrač iz hotela trže se na odjek pucnja. Sada je bio siguran da se ono nepredviđeno dogodilo. Njegovi ljudi nikada, čak ni u streljani, nisu koristili oružje bez prigušivača. Još pomnije nastavi da posmatra unutrašnjost prostorije odlučan da po svaku cenu otkrije tog nepredviđenog... tu neočekivanu prepreku.

Jedan blok dalje iznenada se oglasi sirena patrolnih kola. Ubrzo joj odgovori još jedna, pa još jedna. Uz škripu točkova kola se zaustaviše na trotiranu ispred zgrade Instituta. Dva policajca s pištoljima u rukama iskočiše iz kola i potražiše zaklon iza blatobrana. Jedan od njih držao je mikro-

fon radio-telefona i brzo je tražio pomoć od svoje stanice.

Ninđa je već grabio prema krovu kada je škripa kočnica odjeknula pred ulaznim vratima. Kada su stigla i druga dva automobila, on je bio na tavanu tražeći otvor kroz koji je pre izvesnog vremena ušao u zgradu. Zatvori za sobom otvor, vraćajući crepove na mesto, a onda se virtuosnim skokom nad ponorom dočepa susjednog krova.

Plavokosi, koji je neprekidno posmatrao Institut i obe susjedne zgrade, baš tog trenu okrete sočiva dogleda na tu stranu. Imao je taman toliko vremena da ugleda siluetu kako leti s krova na krov.

Odluči da sačeka nepoznatog i izvidi u čemu je stvar. Brzo spakova dogled, otkoči pištolj »smit-veson« kalibra 22 magnum i, pošto ga vrati za pojas, požuri do lifta, a potom i ka ulazu u hotel. Za sve to trebalo mu je samo dva minuta. Bio je siguran da ni nepoznati nije mogao brže da dospe do ulice.

Na njegovu žalost, ninđa je bio brži.

I još nešto: spustio se sa susjedne zgrade koristeći spoljni zid i uže od svile koje ga je tamo čekalo. Jednim trzajem, pošto je dospeo na zemlju, on otkaoči kukku na kojoj je uže visilo i uhvati je još u letu. Dok

se osvrtao levo i desno, on uvek banim pokretom smota uže oko struka. Zatim smače svilenu kapuljaču sa glave, načini dvatri jedva vidljiva pokreta oko odeće, a onda mirno krete sporrednom uličicom. Da ga je neko slučajno i sreo, i to pod svetlom, zaključio bi da je video jednog od »darker« koji su te sezone bili u velikoj modi.

Plavokosi brka uzalud je čekao. Posle deset minuta bio je siguran da ga je nepoznati nadmudrio. To je moglo da znači samo jedno: čovek je bio maksimalni profesionalac. Možda bolji i od njega samog. Iako mu je to saznanje bolno doprlo do svesti, nije želeo sa tim da se pomiri. Jer, on, Gustav Jegerman, bio je najskuplje plaćeni ubica i organizator atentata i likvidacije na zapadnoj, a možda i na drugoj obali SAD. Zakleo se u sebi da će otkriti ko je taj protivnik. Tragaće prvo među svojim poslodavcima. Ako biro Kompanije u San Francisku ne zna o kome se radi, onda će to svakako morati da znaju oni iz Centrale u Vašingtonu DC.

Leslj Eldridž je za to vreme bez problema stigao do svog »forda« parkiranog dva bloka dalje od zgrade Instituta. Seo je za volan, bacio pogled na »plavi dosije«, a onda pokrenuo motor. Njegove sumnje bi-

le su opravdane. Razgovor koji je pre nekoliko večeri slučajno čuo, dok je pratio dvojicu gangstera, bio je istinit. Institut je bio paravan za delovanje CIA-e, ili Kompanije, kako su ovu moćnu organizaciju nazivali svi njeni radnici i šefovi. Žurio je sada kući da iz dosijea sazna razlog stradanja službenika Instituta koji su, iako službenici CIA-e, bili daleko od operativaca.

Kada je shvatio da je nadmudren, Gustav Jegerman se smirio i nastavio da se ponaša racionalno, kao i uvek. Vratio se u hotel i iz telefonske kabine pozvao jedan broj. Kada mu se telefonista javio on reče koga traži, a onda reče:

— Neuspeh. Pošaljite »čistače«. Policija je na licu mesta, ali još niko nije ušao u zgradu. Da, vrata su još uvek zaključana.

Deset minuta kasnije policajci iz prvih patrolnih kola salutirale jednom starijem civilu i odgovoriše na nekoliko pitanja.

— U redu, momci. Mi preuzimamo. Slobodni ste. Hvala — reče im čovek i okrete se da pozove svoje ljude.

Uskoro su nestali kroz staklena vrata ojačana čeličnim ukrasnim šipkama.

Policijska kola se udaljiše, a ono malo radoznalih prolaznika

nastaviše svojim poslom.

Ljudi iz CIA-e brzo su raščistili krš i lom. Tela, popakovana u velike sanduke, nestadoše kroz podrum zgrade, a svi papiri, čak i oni iz korpi za otpatke, brižljivo su skupljeni i spakovani u limene kasete. Posle sat vremena na trećem spratu ostao je samo nameštaj. Odneti su i kompjuteri, i velika kasa.

Uklonjeni su i tragovi krvi i zalutali kuršumi. Čak ni dvojica najmljenih ubica, da su se kojim čudom pojavili, teško bi prepoznali mesto na kome su ubili onolike ljude.

*
* *

Vašington DC. Centar svih važnih zbivanja u SAD. Žila kucavica američke vlasti i demokracije. Centar zakulisnih radnji, »kuhinja« u kojoj se kuvaju sudbine mnogih zemalja sveta, pre svih onih malih i gladnih, zemalja Trećeg sveta. A tu, u samom centru svega, a ipak daleko od očiju onih običnih smrtnika, glavni »kuvar«, Centrala CIA i njen šef, debeljuškasti, ćelavi, mrzovoljni gospodin Džasper Kelerman.

U trenutku kada je stigla vest da je grupa iz biroa u San Francisku eliminisana (on ni-

kada nije upotrebio reči kao što su likvidirana, ubijena, zbrisana, uništena), ali da posao nije bio čist, on se nalazio pred velikim ekranom sa mapom sveta i raspoređivao zastavice na određenim geografskim širinama i dužinama, kao nekakav vojskovođa koji obeležava pokorene pokrajine.

— Ko je rukovodio operacijom? — upita kratko.

— Gospodin Filip Kostner — uzvratil službenica.

On joj dade znak rukom da se udalji, a potom pritisnu jedno od dvadesetak dugmadi na interfonu. Čim mu se Kostner javi, on ga pozva da dođe.

Filip Koster dugo je bio operativac u CIA. Prešao je sva ratišta koja je CIA otvorila u poslednjih deset godina. Sada je, za nagradu, dobio mesto u Centrali u Vašingtonu DC. Čim je lampica na njegovom stolu zatreperila znao je ko ga zove i zbog čega.

— Dakle?

Pitanje je bilo kratko, ali sažeto.

— Nepredviđena situacija. Naš čovek je sve dobro organizovao, ali pojavio se nepredviđeni element — raportira Kostner.

— Mister Kostner, da je vaš čovek dobro organizovao posao nepredviđenih situacija ne bi

bilo. Da li je stvar pod punom kontrolom?

— Da, ser. Naši ljudi su očistili zgradu. Nema dokaza da smo tamo ikada boravili. Na sreću nije bilo novinara, ni prolaznika — a nadležna policijska stanica sarađuje u svakom pogledu.

— Bar nešto da valja — dobaci Kelerman i ućuta.

Tišina je potrajala nekoliko minuta, ali se Kostner nije ni pomerio s mesta. Iznenada, crveni telefon na Kelermanovom stolu tiho zazvuca dok je, istovremeno, fluorescentno crvena lampica, rotirajući, zasvetlela.

Kelerman podiže slušalicu, pa je posle nekoliko trenutaka pruži Kostneru.

— Da, Kostner. Slušam.

Čitava dva minuta visoki funkcioner CIA-e pažljivo je slušao izveštaj sagovornika sa druge obale SAD. Kada je spustio slušalicu, pogleda svog šefa i reče.

— Javili su mi dve stvari. Naši ljudi nisu našli »plavi dosije«, odnosno kopiju, a ima nečeg čudnog kod stradanja naših terminatora. Obojica su ubijena na neobičan način.

Kelerman podiže obrve pomalo iznerviran onim što je upravo čuo. Zato Kostner požuri da završi izveštaj.

— Jedan je ubijen čeličnom strelicom za koju stručnjaci ka

žu da se zove šaken, a drugi je ubijen udarcem, ili stopala ili bridom šake. Smrskana mu je Adamova jabučica. To je sve.

— Šaken... udarac šakom ili stopalom...?

Kostner samo potvrdno klimnu glavom.

— I, šta je tu neobično? Zaboravljate, Kostner, da u San Francisku postoji deo koji se zove Kineska četvrt i da u njoj žive ljudi u čijoj su postojbini rođene bori-lacke veštine kao što je kung-fu džudo, džiju-džicu, kendo... i da ne nabrajam. Dakle?

— Ser, ali ko bi znao da smo uopšte naredili eliminaciju Instituta i, još gore, ZBOG ČEGA?

Kelerman odmahnu rukom. Ipak dodade.

— Izgleda da ću morati da vas obavestim o stvari koja nije u vašem domenu. No, pošto će vaš najamnik morati da se uključi, bolje da odmah čujete sve. Dakle ovako: odlučili smo da izvedemo jedan eksperiment. Određena je i oblast i vreme. U tu svrhu unajmili smo jedan deo Sindikata. Dobili su znatna sredstva i pristali da se uključe u igru. Iako me uveravaju da je reč o stalnim spoljnim saradnicima, ne isključujem mogućnost da su se polakomili i angažovali kine

sku mafiju da se uplete u čitav posao. Drugim rečima, napali su u isto vreme kad i vaš čovek — samo očigledno mnogo uspešnije. Dajte instrukcije vašem čoveku da oprezno ispita stvar, a ja ću isto to narediti našim ljudima. Slobodni ste — reče na kraju.

Kostner izađe. Ništa mu nije bilo jasno. Zato odluči da kod svojih veza prvo sazna šta sadrži »plavi dosije«, a onda poveže sve činjenice. U jedno je bio siguran. Posredi je svakako ili neka velika tajna, ili neki stvarno prljav poduhvat Kompanije. Najvažnije je bilo da sam izvuče čitavu zadnjicu iz cele stvari.

Čim se vratio u kancelariju, podiže slušalicu sa belog aparata i počeo da okreće broj u San Francisku. Kada mu se Jegerman javi, on mu saopšti šta je saznao.

— Znači, ipak postoji mogućnost da je Kompanija umešana? — upita Jegerman.

— Nije Kompanija, nego kineska mafija.

— U redu, ispitaću stvar. Samo, ako onaj momak nije profesionalac teško ćemo ga naći. Osim...

— Osim šta?

— Osim ako on ne potraži nas... Javiću se.

Kostner se duboko zamisli.

Onda pritisnu dugme interfona.

— Suzi, jesi li sama? Jesi? Divno! Prošetaj tvoje lepo dupence do moje kancelarije. Moлим? U redu, možda će biti i toga. Požuri.

Nepunih deset minuta kasnije u Kostnerovu kancelariju ušla zanosna plavuša uskog struka, zamamnih kukova i nogu dugih kao večnost. Njena gusta, platinasto ofarbana kosa izvrsno se slagala sa tamnozelelenim očima. Njišući kukovima, ona priđe stolu i sede na ivicu. Prekrsti noge podižući ih visoko otkrivajući tako najveći deo butina.

— Viđim, imaš lepe čipkaste crne gaćice — ne izdrža Kostner.

— Gaćice? Ko nosi gaćice — uzvрати devojka grlenim glasom.

— Hoćeš da kažeš...

— Neću ništa da kažem. Pogledaj još jednom.

Devojka brzo raširi noge i ponovo ih prekrsti.

Kostner, koji je bio sve samo ne svetac ili neiskusni četrdesetpetogodišnjak, proguta knedulu. Oči mu se zamagliše, a kravata iznenada počeo da ga guši. Nijedna od tih sitnica nije promakla Suzi.

— Dakle, zbog čega si me zvao?

Kostner se nekoliko trenutaka dvoumio da li da zaključa vrata i navali na devojkicu, ili...

Ipak, godinama stvarana disciplina nadvlada.

— »Plavi dosije« — da li ti to nešto govori?

— »Plavi dosije«? Možda. A šta tebi to znači?

— Verovatno neprilike.

— To je opasno. Mislim, kad čovek tvojih godina ima neprilike, onda je u krevetu nula. Hm, dakle »plavi dosije«... Nešto sam načula, ali znam ko o tome zna sve. Samo...

— Samo šta Suzi? Ne muči me. Govori!

— Džerald zna sve, ali on će da navalj da me pipka, da mi zavlači ruku pod suknju... Ko da ga zaustavi kad shvati da ne nosim gaćice? — počne Suzi da se prenameže.

— Ah, ne brinem ja za tebe. Ti si iskusna devojčica. Hajde, idi i saznaj šta možeš. Posle toga te vodim u kuću na jezeru.

Devojka mu posla poljubac, a onda lagano napusti sobu.

Polu sata kasnije Suzi se vratila. Rukom je doterivala kosu, ali razmazanu šminiku ipak nije mogla precizno da popravi. Kostner se pravio da to ne primećuje. Pošto je sela na pređašnje mesto, ali ne prekrstivši noge, Suzi reče.

— »Plavi dosije« je izveštaj o novom bojnem otrovu. Nešto u vezi sa živcima. Uskoro treba da ga ispituju, ali još nisu odlučili gde. Negde u Državama ili u nekoj od zemalja Latinske Amerike. Sad ustaj i pravac — kuća na jezeru.

Dok je navlačio mantil, Kostner je pokušavao da uklopi ono što je upravo čuo sa ostalim podacima koje je držao u glavi.

— Čekam te na uglu 32. i 56. ulice. Požuri — reče dok je stavljao šešir na glavu.

— Nećeš me čekati duže od minuta. Nešto sam se napalila, a ti me već dugo izbegavaš. Danas ćeš da platiš — zapreti devojkica i gotovo istrča iz kancelarije.

*

* *

Lesli Eldridž sklopi korice »plavog dosijea«. Izraz gorčine još uvek mu se ocrtavao na licu.

Sumiko uđe u sobu. Upravo se istuširala i sada je na sebi imala samo kratki svileni kimono tamno-plave boje. Nije ga vezala pojasom tako da se pri svakom pokretu svileni ogrtač otvarao otkrivajući njene lepo zaobljene butine, ravan

stomak i gusti žbun crnih dlatica ispod malog stomaka.

Pošto je shvatila da njen voljeni nije primetio njeno diskretno zavođenje, ona se zabrinu.

— Problemi? — upita kratko sedajući pored njega onako kako to čine žene u Japanu.

Kratki kimono se sasvim otvori i njene bujne i divno oblikovane grudi zalelujaše.

— Da, devojčice, neprilike. Naša vrsta je očigledno osuđena da uništi samu sebe. Pogledaj, najnoviji bojni otrov. Nije im dovoljno da truju ljude, sada su izmislili hemijsku »bombu« koja tera ljude u ludilo... toliko da se međusobno ubijaju, da sami sebi kidaju meso, kopaju oči...

Moćni ratnik učuta. Pogled njegovih čelčnoplavih očiju prosto je bušio susedni zid kao da traga za monstrumima koji su bili spremni da ovo najnovije zlo bace među ljude.

Sumiko ustade, zade mu za leđa i poče blago da ga masira. Uskoro oseti kako se vratni mišići opuštaju i kako Leslie počinje mirno da diše. Nekoliko minuta kasnije on je uhvati za nežne šake koje se prosto izgubiše u njegovim snažnim šakama i postavi je ispred sebe.

— Ti divno, drago stvorenje? Šta bih ja bez tebe?

— Eh, šta bi. Našao bi drugu, kao što ih i sada povremeno nalaziš — pokuša Sumiko da se našali, iako je znala da, bez obzira na prolazne veze koje je Leslie povremeno imao, ona predstavlja ženu njegovog života.

Leslie ništa ne reče na ovu opasku. Već je postavi nežno u krilo i poče da je ljubi. Isprva ovlaš, nežno, a onda sve strasnije. U međuvremenu kimono odlete u ugao sobe, a njegova široka košulja od svile završi u drugom uglu sobe. Sumiko uzdahnu i zadrhta kada na butini oseti vrelinu Lesliejeve muškosti. Dohvati je jednom rukom, nežno, pomilova, a onda namesti na mesto koje je majka priroda izmislila određivši ga da istovremeno ženi bude izvor najveće radosti i bola.

Dva čvrsto pripijena tela jedva su se pomerila dok je vatra bukvalno bukvala u njihovim venama. Devojka je između poljubaca šaputala neke jedva čujne reči, isprekidane jecajima sreće i uzdasima ekstaze. Njena crna kosa ote se svilenjoj mašni i prosu niz glatku kožu leđa. Miris tek oprane ko se dopre do Lesliejevih nozdrva budeći u njemu novu strast i novu snagu. On je podiže i, ne razdvajajući se od nje, poneo se do širokog, niskog kreveta.

Ljubavna igra sve više se rasplamsavala ispunjavajući čitavu prostoriju nekim čudnim električitetom, mirisom i sve bučnijim disanjem oba partnera. U njihovom odnosu nije bilo ustezanja, dvoumljenja, kočnica. Ničeg. Čista želja, strast i spremnost da se udovolji u svemu, do kraja, onom drugom.

Sat kasnije Sumiko je čitavom dužinom ležala preko Leslieja, usana pripijenih na njegove. Spavala je, ali poljubac nije prekidala. Leslie je držao obgrljeni preko leđa i blago milovao. Bili su to za njega retki trenuci opuštanja, mira i blagosti.

Kada devojkica konačno kliznu s njega zapavši u dubok san, on pode do telefona u drugoj sobi. Okrenuo je broj starog prijatelja u Vašingtonu.

Sa druge strane, posle dužeg zvonjenja, slušalicu podiže pukovnik Pol Skofild.

— Halo... ko... ti si prijatelju! Nemaš pojma koliko si me obradovao. Tom nije tu. Znaš kakav je vojnički život. Poslali su ga u Nemačku na dve godine. Čuo sam ga baš juče. Dobro je. Ima devojkicu, izgleda da je u pitanju ozbiljna veza. Nego, otkud ti? — razdragano je govorio stari vojnik.

— Lagao bih kad bih rekao da sam hteo samo da te čujem,

stari prijatelju. To bih svakako učinio, ali ovaj poziv ima sasvim drugi razlog — reče Leslie iskreno.

— Da čujem. Ti znaš da sam tvoj večni dužnik i da nema te stvari koju bih bio u stanju da ti odbijem — kao iz topa reče Skofild.

— U redu. Zamolio bih te da kreneš i javiš mi se iz grada.

— Dogovoreno. Javljam se... recimo za pola sata.

Dvojica proverenih prijatelja nisu morala mnogo da se dogovaraju ili okolišu. Pola sata kasnije telefon u Lesliejevoj kući resko zazvoni. Pukovnik Skofild bio je vojnički tačan. Naime, trideseti minut još nije istekao.

— Slušam, prijatelju — reče kratko.

— Naišao sam na opasan dokument, pukovniče. Zove se »plavi dosije« i vlasništvo je CIA-e. Reč je o najnovijem bojnom otrovu koji utiče na nervni sistem čoveka. Spremaju se negde da ga isprobaju, ali, izgleda da još nisu odlučili gde. Možeš li da mi pomogneš da to saznam?

Pukovnik Skofild je neko vreme ćutao. I sam je čuo za najnoviji bojni otrov koji je rađen pod okriljem i kontrolom ljudi iz Kompanije, odnosno CIA-e. Kako vojska sa tim ni-

je imala nikakve veze, on je to saznanje brzo potisnuo prepustajući se svakodnevnim obavezama.

— Nešto sam i sam načuo, ali ne znam detalje. Daj mi dva-tri dana vremena i saznaću koliko mogu. Važi?

— Važi, znam da ćeš učiniti sve što možeš. Uostalom, ni ja neću sedeti skrštenih ruku. Čujemo se uskoro.

*
* *

Gustav Jegerman je lagano koraćao pretrpanim ulicama Kineske četvrti. Nije imao nikakav određen cilj. Koraćao je nasumce, nadajući se da će na nešto naleteti. Kineska mafija imala je svoje zakone, ali sitne ribe koje su se muvale oko pravih članova tog bratstva mogle su ponekad mnogo da pomognu za male pare.

Nekoliko puta Jegerman je grubo gurao u stranu prodavačice ljubavi, a onda se odlučio da baš preko jedne od njih pokuša da nađe neki sigurniji trag.

Pristade na ponudu prve Kineskinje koja je, za razliku od svojih zemljakinja, bila prilično visoka. Imala je oko trideset godina, mada je kod Orientalki bilo teško odrediti pravi

dob. I savim pristojno je govorila engleski.

Žena ga povede do malog hotela na kraju slepe ulice, pa, pošto platiše sobu, krenuše uskim stepenicama. Začudo, sve je bilo čisto, čak uredno.

Čim su ušli u sobu, devojka se u tri poteza svuče ostavljajući na sebi samo tamne čarape sa halterom. Teške grudi već su pomalo visile, ali su još privlačile pažnju. Pomože Gustavu da skine kaput, šešir i prsluk. Kada je krenula ka košulji, on je uhvati za ruku.

Žena ništa ne reče. Pođe do umivaonika i u porculanskoj lavori nasu nešto tople vode. Uze sušer i vrati se do Gustava. Bez ustručavanja mu raskopča pantalone, izvadi oličenje njegove muškosti i počeo da ga pere sušerom i toplom vodom. Pošto ga zatim obrisa tek raspačkanim peškirom, ona počeo da ga ljubi i liže veštini jezikom. Gustav se opruži preko kreveta i prepusti umeću plaćene »umetnice«.

Nekoliko minuta kasnije, dok je Kineskinja poslovala oko lavaboja, on se obuče. Kada se žena okrete on joj pruži smotuljak dolara, a zatim joj pokaza još jedan. Žena je očigledno bila iskusna.

— Šta vam treba gospodine: opijum, oružje... informacija?

— Informacija. Treba mi neko iz mafije.

— Posao?

— Ne. Informacija, ali prilično važna.

— Plaćićete punu vrednost?

— Plaćiću. I više ako budem zadovoljan.

Žena ga uhvati pod ruku i uskoro su se gurali kroz gomilu koja je žagorila, vikala, smejala se. Petnaestak minuta kasnije žena ga uvede u jedan mali, začudo tih restoran. Pošto ga posadi za sto u uglu, ona mu da znak da sačeka.

Iskusnom profesionalcu nisu promakli pogledi ljudi za susjednim stolovima, kao ni pogled crnih očiju iza paravana od perli. Najzad jedan sredovečni Kinez prosedih zalizaka priđe i sede za njegov sto.

— Slušam vas — reče tiho.

— Neko je prošle noći napao moje poznanike i mislim da je uzeo nešto što pripada mojim prijateljima. To se dogodilo u zgradi u Ulici Svetog Džemsa — uzvрати Jegerman takode tihim glasom.

Kinez je neko vreme ćutao kao da prebira po sećanju, a onda upita.

— Zašto mislite da MI imamo veze sa tom nezgodom?

— Napadač je koristio bori-lacke veštine — i šaken.

— Da, to upućuje na nas, ali uveravam vas da niko od na-

ših ljudi sa našim znanjem nije u tome učestvovao. Vi očigledno niti ste iz ovog grada, niti čitate naše novine. Već duže vreme nepoznati borac gospodari San Franciskom. Govor-ka se da je ninda. Niko ga nije video, a iako jeste nije ostao živ. Policija — na to se Kinez glasno nasmeja — niti može da ga dotakne, niti veruje u njegovo postojanje. Vi belci niste u stanju da shvatite da u našoj postojbini postoje ljudi sposobni da ubiju ne samo golim rukama nego i pogledom... mislima...

Kinez ustade i, odmahnuvši rukom, ostavi Jegermana da razmisli o onome što je upravo čuo.

»Policija ne može ni da ga dotakne... niti veruje da on postoji...«, odjekivalo mu je u glavi.

Ako je reč o takvom čoveku — onda nije ni čudo što su njegova dva čoveka bila pobeđena, a Kompanija ostala praznih šaka.

Kineskinja mu priđe i upita da li je dobio ono što je tražio. Jegerman samo kratko klimnu glavom, a onda joj ispod stola tutnu u šake još jedan smotuljak dolara. Kada je krenuo, žena mu tiho reče.

— Svako veče možeš me naći na istom mestu. Dođi bi-

lo da želiš informacije ili nešto drugo.

Gustav Jegerman ustade, namače šešir na čelo i napusti restoran. Imao je tanunši trag, ali trag koji je vodio u maglu. »No«, pomisli »i nekakav trag bolji je nego nikakav«. Sada je trebalo samo da odluči da li da ostane u San Francisku i dalje traga ili da čeka poziv od Kostnera. U svakom slučaju ja više mu šta je saznao, pa neka šef iz CIA-e odluči šta dalje. Za njega, Jegermana sve ovo bilo je čisto poslovna stvar.

Čak ni svojoj povređenoj sujeti nije dozvolio da se u to umeša.

*
* *

Nekako u isto vreme kad je Jegerman bio sa Kineskinjom, Filip Kostner provodio je drugu noć zaredom sa lepom Suzi. Devojka ga je obradovala saznajući da će eksperiment biti izveden nede u Luizijani, za vreme manevra »nekakve garde«.

— Hajde, požuri, hladno mi je — oglasi se devojka koja je sasvim naga ležala na širokom krevetu prekrivenom nužičastom svilom.

Kostner se pojavio na vratima noseći u jednoj ruci dve

kristalne čaše, u drugoj tek otvorenu flašu »Dom Perinjona«.

— Opa, ti baš znaš da ugodiš devojci — obradova se Suzi i sede na krevet. Pri svakom pokretu njene bujne grudi bi se zaljuljale, sudarale, poigravale.

Pošto nazdraviše, devojka ga naglo povuče preko sebe. Čaša mu izlete iz šake i ostatak šampanjca prosu se preko devojčinih grudi.

— Ah, ti nevaljali, veliki momče. Vidi šta si uradio. Sada ćeš sve to da poližeš. Brzo, dok mi nije stiglo do pupka — počeo da se kikoće Suzi.

Kostner vatreno počeo jezikom i usnama da joj prelazi preko dojki koje odijednom očvrstnuše. Bradavice počеше da bujaju kao pupoljci ruže, a koža oko njih da se ježi od uzbuđenja. Suzi sada isprazni i ostatak šampanjca iz svoje čaše preko uzdrhtalog stomaka. Penušavac se razli levo, desno i nadole, među butine.

— Prava si veštica... znaš to — promrmlja Kostner, a on da se svojski baci na posao.

Devojka se prvo bacakala smejući se. Uskoro, zahvaćena vatrenom strašću, počeo da stene i uvija se.

— Dosta... ne mogu... više... uzmi me odmah. SADAA! AH!

Kostner nije čekao da mu se kaže dva puta. I njega je ovo raskošno telo sasvim sludelo. Bacio se na devojkicu kao izglađnula zver. Ipak, kontrolisao je svoju divlju strast pazeći da ne povredi devojkicu..

Kada su se posle izvesnog vremena umorili i razdvojili, Suzi ga pogleda kao da ga prvi put vidi.

— Nekako sam osećala da si strašan u ovim stvarima, ali ne ovoliko. Pa ti si prosto neverovatan. Ozbiljno, ja se bar u to razumem.

Poslednji deo rečenice joj izlete i ona brzo pogleda u Kostnera ne bi li videla kakav je efekat tom izjavom proizvela. Čovek pored nje je ležao zatvorenih očiju.. Nije reagovao. Suzi požuri da doda.

— Znaš, na mene uvek možeš da računaš. Ja te na neki način volim i uvek ću biti spremna... za tebe. Važi?

— Svakako, devojčice. Svakako. I ti računaj na mene — kad god si slobodna ili osetiš da ti nedostajem — uzvрати Kostner ne otvarajući oči.

Saznao je sve što je želeo, a uz to je proveo i dve nezaboravne noći sa takvom lepoticom kakva je bila Suzi.

— Dušo, mislim da ne treba da ti napominjem kako o ONOME uopšte nismo razgo-

varali. Bolje i za mene i za tebe. O. K?

— O čemu to nismo razgovarali? Zar smo uopšte o nečem razgovarali, osim o vremenu i seksu?

— Tako te volim, devojko. Vidim da si pametna, a to znači da ćeš daleko da doguraš. Hajde sad malo da spavamo, pa te vodim negde na kasnu večeru. Važi?

— Važi. — A može li još malo »predjela« pre te kasne večere? — upita Suzi i posegnu rukom niz njegov stomak.

— Eeee, ti si STVARNO veštica — povika Kostner i brzo se umota u pokrivač.

*
* *

Kada je telefon po drugi put zazvonio, Leslie Eldridž prekide komplikovane vežbe disanja. Dohvati slušalicu koja je visila u uglu sale za vežbanje i reče samo kratko »da«.

— Prijatelju, ja sam, Pol Skofild. Zovem iz grada iz javne govornice. Saznao sam sve što je moglo da se sazna o onom dosijeu. Dakle ovako: stvarno je reč o novom bojnem otrovu koji CIA namerava da koristi za svoje potrebe, znaš ono uznemiravanje javnosti, ucenjivanje, panika i slično. Da-

kle, mi sa tim nemamo nikakve veze. Odlučili su da otrov ispitaju u Luizijani. To je vrhunska tajna i ne bih je ni video ni čuo da mi sudbina nije naklonjena... ali to sad nije važno. Dakle, za sedam dana počinju manevri Nacionalne garde Luizijane. Održaće se u močvarama, što ljudima iz CIA-e pruža izvanredan paravan. Otrovi će koristiti samo na jednom delu manevarskog terena, a tu, bojim se ne mogu da ti pomognem. Možda će ti pomoći to što sam saznao, takođe slučajno, da su ovi iz CIA-e angažovali za ovaj posao, zamisli koga — mafiju. Da, dobro si čuo — mafiju. Eto, to je sve. Na tebi je da saznaš kada i gde će gangsteri ubaciti otrov.

Stari pukovnik završi izlaganje i sada je čekao na odgovor. Leslie je neko vreme čuetao. Iako je sve jasno čuo, jednostavno nije mogao odmah da poveruje u ovoliku monstruoznost ljudi iz CIA-e.

— Alo... Leslie... jesi li tu?
— upita pukovnik.

— Tu sam, stari prijatelju. Hvala na informaciji. Sada je na mene red. Krećem već sutra sa mojima dole u Luizijanu. Čim nešto saznam javiću ti. Ostaj mi zbogom — pozdravi ga Leslie i prekide vezu.

Nekoliko minuta stajao je kao kip. Osećao je kako u njemu raste bes. Bes protiv prokletog ljudskog roda kome je i sam pripadao. Pitao se otkud tolika želja za ubijanjem i mučenjem koja nije svojstvena nijednoj drugoj ljudskoj vrsti.

»To je prokletstvo bogova«, nekada davno objašnjavao mu je njegov stari sensei. »Dali su čoveku sve, ali i dva lica života. Dobro i zlo. Jin i jen u neraskidivoj povezanosti. Ljudi kao ja, kao ti i još neki nalaze se na toj granici, osuđeni na večitu borbu protiv zla svesni da ne mogu da pobede, već samo da očuvaju ravnotežu«.

Ninda skoči uz KI-AI i snažnim udarcem noge prosto pokida vreću za udaranje. Na taj način sav sakupljeni bes nestade u eksploziji udarca i ratničkog poklika koji je znao da zaledi protivnika.

Sumiko, koja je retko kada uznemiravala Leslija dok je bio u dođou, ulete usplahireno. No, kada ugleda Leslija kako mirno sedi na tatamiju, odahnu. Taman htela da ga upita da li je sve u redu kad Leslie reče:

— Zovi Pita. Reci mu da odmah dođe. Sutra putujemo na jug — u Luizijanu.

— A ja?

— I ti, devojčice. Biće mi potrebna i tvoja pomoć.

Sumiko istovremeno oseti i radost i strah. Radost što je Lesli vodi sa sobom, a strah od onog zbog čega idu. Jer, retko kad Lesli je priznavao da mu je potrebna pomoć.

Tabasko Pitu, simpatičnom plavokosom divu, bilo je potrebno samo petnaestak minuta da u svojim novim kolima »pontijak« 2000 XL pređe s je dnog na drugi kraj San Franciska.

— Čudi me da nisi stigao u pratnji bar dvoje patrolnih kola — reče mu Lesli kad ga ugleda.

— Pa, stari moj, možda bi tako i bilo, samo ova igračka je za njih neuhvatljiva — odgovori Pit uz blistav osmeh.

— Šta misliš, da li su mogli da ti zapišu broj?

— Aha, i to nijmanje tri različita broja — uzvratí Pit i požuri da pokaže Lesliju svoj poslednji izum — tablicu na kojoj su pritiskom na dugme brojevi mogli da se menjaju u toku vožnje. — Bojim se da su »plavci« na velikoj mucí i da sada jedni drugima psuju sve po spisku.

Lesli morade da prizna da je ovaj Pitov izum zaista koristan u određenim prilikama, pa samo odmahnu glavom i pozva plavokosog diva da uđe u kuću.

— Hajde, govori... neka akcija je u pitanju — počeo Pit čim se smestio u prostranu kožu fotelju.

— Jeste. I to važna akcija. Čekaj da ti Sumiko donese pivo, pa da vam objasnim šta nas čeka.

Deset minuta kasnije Sumiko i Pit znali su sve što i Lesli Eldridž. Čekali su sada da čuju plan.

— Sada je najvažnije da na vreme otkrijemo gde će se ti manevri održati. Od pomoći je to što znam da će biti negde u močvari — što nam sužava tražanje na jedva hiljadu kvadratnih kilometara. No, kažu da Bog pomaže hrabrima. Pa, da krenemo. Sumiko ti ćeš se dole predstavljati kao novinarka koja treba da piše o hrabrim momcima iz Nacionalne garde Luizijane. Pite, ti si novajlija koji je određen da kao komšija iz Teksasa učestvuješ u manevrima. A, ja... pa ja ću već da se snađem. Dok si ti bio na putu, ja sam malo razgledao kartu. Evo, ovde, u ovom mestu, zove se Katahula, naći ćemo se. Ja ću odmah tamo. Ko prvi nešto sazna, kreće kod mene. Poslednji rok za sastanak je... — Lesli počeo da računa... za četiri dana, to je petak. Jasno?

Sumiko i Pit samo klimnuše glavom.

— Pite, bojim se da ćeš morati da se odrekneš svoje sjajne »igračke«. Idemo avionom, a zatim ćemo da iznajmimo neka manje upadljiva kola.

Dogovor je bio okončan. Troje hrabrih ljudi bili su spremni da se još jednom uhvate ukoštac sa zlom. Još jednom da reskiraju živote, učine sve što mogu, pomognu nepoznatim ljudima, — a onda nestanu u tami anonimnosti.

*
* *

Čitavog dana po dolasku u Katahulu, Lesli je šetao uzduž i popreko naselja koje je, prema tabli na ulasku u mesto, brojalo 20.000 stanovnika, u nađi da će negde naleteti na neko obaveštenje. Konačno, narednog dana ugledao je obaveštenje na jednom od mnogobrojnih plakata. Na njemu je pisalo.

»Pripadnici Nacionalne garde odmah da se jave komandi. Sa sobom poneti opremu i oružje!«

Dakle, sreća mu se i ovog puta osmehnula!

Ostalo mu je da čeka da mu se pridruže Sumiko i Pit.

Za to vreme, u jednoj vili na periferiji grada, petorica gangstera su u društvu nekoliko

raskalašnih lepotica ubijali vreme čekajući da im vođa kaže šta traže u ovoj bestragiji i do kle će još čekati. Kada im je vođa grupe, Toni Manzano, doveo devojke i poklonio sanduk dobrog pića oni se primiriše. I, dok su oni bančili sa golišavim lepoticama, Toni je po ko zna koji put otvorio metalni koferčić i iz čojom obloženih udubljenja vadio metalne ampule. Bile su hladne na dodir. Nije mu bilo jasno šta znače slova i brojevi ispisani zelenom bojom. Znao je samo da je »stvar« đavolski opasna. Njegov zadatak je bio da sa momcima sazna gde će se momci koji idu na manevre snabdeti vodom. Kad to sazna, samo treba sve ampule da, na svaki način, sipa u tu vodu — i posao je okončan.

— Pazi da naši ništa ne reskiraju. Nemoj slučajno da neko proba to što imate. Momče, od toga se ljudi sto posto — opomenuo ga je bos.

To je bilo u redu. Međutim, Tonija je sve češće napadala jedna misao. Kako bi bilo da, jedno dve-tri ampule uzme i sačuva za neki svoj »eksperiment«. Konačno odluči da tako i uradi. Izvadi dve ampule i strpa ih u svoj neseser. Posle toga krenuo je da njuška. Gde će najpre saznati gde se vojska snabdeva vodom? Jas-

no, tamo gde se vojska bude skupljala. Tako je i uradio.

Dva sata kasnije na zbornom mestu, izmešan sa gardistima, saznao je da će, pre ulaska u močvaru, čaturice za vodu napuniti na Semovoj farmi. Na ulici se, predstavljajući se kao advokat, kod jednog policajca raspitao gde se farma nalazi.

Sada je, trljajući zadovoljno ruke, krenuo nazad u vilu. Odlučio da akciju okonča u četvrtak uveče koristeći mrak, a on da će sesti da isplanira neki poslić za sopstveni račun.

*
* *

Neuobičajena galama odjekivala je kroz jutarnju izmaglicu na farmi starog Sema Fjurijsa, na samoj ivici nepregledne močvare. Stotinak ljudi u uniformama, sa šlemovima na glavi i puškama »M-16« u rukama tiskalo se oko kamiona. Čekali su samo da još četa »B« stigne, napuni čaturice, pa da krenu na zadatak. Naime, četa »B« bila je domaća i njoj je trebalo da pripadne i najteži zadatak: put kroz močvaru i izviđanje. Domaćini su na taj zadatak bili veoma ponosni.

Kada su konačno i oni stigli, komandant brzo pročitao na redbu i motori zabrujaše. Ka-

da je njihova buka utihnula, kapetan Čarls Hardin pope se na jedan panj i, stavivši prste u usta, prodorno zviznu.

— Slušajte me dobro i pokušajte bar jednom u životu da se ponašate kao vojnici. Četa »B« je kao i svake godine dobila važan zadatak i ja ću učiniti sve da ga obavimo kako valja. Teško vama ako ne budete slušali! Podelićemo se u dve grupe po dvadeset ljudi. Jedna ide sa mnom, druga sa poručnikom Rizom. Bićemo na dometu voki-toki aparata. Nadam se da ovog puta niste podelili i bojevu municiju i da neće biti nepotrebne pucnjave. To je sve. Ko još nije napunio čaturicu vodom neka to brzo učini, pa krećemo.

Trojica mladih ljudi se brzo zgledaše. Naime, oni su čaturice napunili viskijem, ali sada su bili na muci. U močvari nije bilo izvora, a znalo je da bude vraški vruće. Imali su, dođuše, pilule za prečišćavanje prljave vode, ali nije im padalo na pamet da to rade. Zato krišom nategnuše čaturice, a onda ih pustiše »u promet«. Potom otrčaše do bunara i napuniše ih vodom.

Petnaest minuta kasnije samo tragovi čizama, točkova kamiona i bezbroj opušaka bili su jedini svedoci da je tu bila velika grupa ljudi.

Manevri Nacionalne garde Luizijane mogli su da počnu.

U grupi koju je predvodio poručnik Mark Riz nalazili su se i nerazdvojni prijatelji: Džim Kasper, Luis Smit, Karlos Braun, Frenklin Sejlz, Starki Hjuiz i Čik Embrouz. Njih šestorica družili su se još iz školskih dana. Svi su bili sinovi sitnih farmera. Glavna zabava bila im je kafana u Katahuli, poker u sitne pare i lov. Nisu znali za bolje — i nisu ni patili. Ovi manevri bili su im plaćeni odmor koji su jedva dočekali. Deset dana »ujka Sem« će da ih hrani i plaća. To što će ih deset dana u močvari vrebati aligatori, otrovne zmije i nadasve dosadni komarci — nije ih mnogo brinulo. Još kao dečaci navikli su na močvaru i njene stanovnike. Jedino čega su se stvarno pribojavali bili su Kajuni, domoroci močvare.

Kajuni su bili potomci nekadašnjih krijumčara i otpadnika od zakona, mahom Francuza. Oni nikada nisu napuštali močvaru, bar ne u većim grupama i na duži period. Nabavljali bi s vremena na vreme ono što močvara nije mogla da im pruži, plaćali te namirnice kožama krznaša i aligatora, a onda se vraćali svom načinu života, svojim navikama i zakonima. Zakon Luizijane, ni bilo koji drugi u SAD, za

njih nije važio. Ne pamti se kada je neko od šerifa ili njihovih pomoćnika zalazio dublje u močvaru. Kajuni nisu prihvatili ni begunce pred zakonom koji su se pred poterama skrivali u močvari. Njihova tela, uglavnom unakažena zubima aligatora, predstavnici zakona ili lovci, nalazili bi na ivici močvane.

Dakle, ti domoroci bili su i sada jedina stvarna pretnja gardistima.

— Hej, Frenki, jesi li po-
neo dosta municije? — javi se
Karlos, preturajući po džepo-
vima.

— Aha, a ti?

— Imam samo dva okvira. Nisam mogao na brzinu da nađem ostatak. Marija stalno krije municiju od onih mojih ču-poglavaca. Valjda će i ovo biti dosta.

— Ne kukaj, imam ja za čitavu četu — javi se sada i Starki. Ti znaš da ja volim da pucam. Kad ispucaš to što imaš — javi se.

— Tišina tamo, ovo je vojna patrola, a ne pijana lovačka družina! — viknu na njih poručnik Riz koga niko u društvu nije trpeo.

— Počeo je — dobaci Starki ostalima — Hej Riz — viknu potom.

— Da. Šta hoćeš? — brecnu se nadimeni, rastom nizak poručnik Riz.

— Samo da se uverim da stvarno neko viče. Pomislio sam da je reč o aligatoru.

Vojnici počese grohotom da se smeju.

— Starki... Sejlz... Braun — ovamo, trkom! — naredi Riz kipteći od besa.

Trojica prozvanih poslušase, ali bez trka i žurbe. Kada su stigli do poručnika, ovaj se tresao od srdžbe.

— Marš napred u izvidnicu. Naučiću ja vas ko je ovde glavni i čija reč mora da se sluša i — prosikta.

— Polako, mališa, zagrcnućeš se. Popusti malo kaiš na šlemu, vidiš da te guši — nastavi Starki da ga podbada.

— Starki... još samo jedna reč... samo jedna i kunem ti se posle ovoga ideš na vojni sud. Gubite mi se sada s očiju! — vrisnu Riz.

Starki htjede još nešto da doda, ali ga druga dvojica jednostavno odguraše napred.

— Nabicu mu cev »M 16« u dupe kad se ovo završi. Taj momak mi baš gazi po živcima — obeća Starki kad su podmakli.

— Mnogo ga pritiskaš, zato je takav. Šta, uostalom, imaš protiv njega? Ni mi ga baš ne volimo, ali ti ga, brate, pone-

kad preteraš — ne izdrža Braun.

— Ne znam ni sam. Jednostavno, čim ga vidim ne mogu da se uzdržim — slegnu Starki ramenima.

Put su nastavili bez reči. Sat i po kasnije zaustaviše se pred prostranom vodenom površinom.

— Hej, ili smo zalutali... ili je ova voda pala s neba — reče Braun.

— Nismo zalutali, to je sigurno. Evo, pogledaj mapu. Šta sad da radimo? — javi se Sejlz.

— Ništa. Sačekaćemo našeg genijalnog vojskovođu. Nek' on odluči. On je glavni — dobaci Starki posprdnim glasom, a po tom dohvati čuturicu s vodom i otpi nekoliko gutljaja.

*
* *

Gustav Jegenman stajao je kraj Filipa Kostnera i posmatrao desetak momaka u kimonima kako se bore u areni. Svojom brzinom, tehnikom i nadasve surovošću isticao se visoki melez koji je mogao da bude i Knez, i Japanac, i Meksikanac, pa čak i Eskim. On je nemilosrdno delio udarce i bacao svoje protivnike na pod. Uskoro su samo još dva borca

bila voljna i sposobna da mu se suprotstave. Melez ih pogleda, a zatim im okrete leđa i sede na pod.

— I njemu je očigledno sve ovo dosadilo — prošaputa Jegerman Kostneru.

Ovaj samo podiže ruku i ućutka ga.

Dvojica preostalih boraca dograbiše poduže bambusove motke i istovremeno se sjuriše na meleza. Jegerman već otvori usta da pita šta to rade, ali ućuta pred prizorom koji se odvijao brzinom munje.

Naime, kada su motke već bile nad njegovim temenom, melez odjednom odskoči unazad, iako je Jegerman smeo da se zakune da nije video nikakav pokret. Motke svom silinom tresnuše o pod. Melez skoči na noge. Kada su shvatili da su promašili, napadači se nisu okrenuli. Naprotiv odskočiše korak-dva napred, pa, pošto okretoše oružje, okretoše se i čitavim telom.

Pogledima se dogovoriše da napadnu jedan po jedan. Prvi obori motku kao nekadašnji vi tezovi na turnirima i pojuri uz gromki povik. Vrh motke bio je uperen u stomak meleza. Drugi borac krete malo sa strane i zaletе se da »poseče« meleza od ramena prema struku.

U prvi mah činilo se da će melez, ma koliko to bilo sulu-do, stomakom dočekati vrh motke. No, u trenutku kada je motka gotovo dotakla njegov kimono, on se izvi i vrh prohuja očešavši ga po slabini. Kada je trećina vitke i jake motke prohujala pored njega on ostatak uštopova stiskom podlaktice, a onda kratkim trzajem izbaci napadača iz ravnoteže i baci ga čitavih pet metara dalje.

Motka pod njegovom rukom kao da je oživela. Zavрте se kao krila vetrenjače i prosto smrskala motku drugog protivnika koji nije uspeo da zadrži udarac. Dok je napadač još zbunjen posmatrao kako mu polomljeno oružje ispada iz ruke, snažan udarac pogodi ga posred čela i on, obliven krvlju, pade na pod. Melez okrete motku još nekoliko puta kao da drži štapić u nuci, a ne batinu tešku najmanje tri kilograma. Umri je naglim potezom ispod pazuha, a onda se okrete dvojici posmatrača i nakloni im se. Kostner uzvрати na isti način. Jegerman pokuša da ga sledi, ali melez im je već krenuo leđa i krenuo u svlačionicu.

— To je naš čovek! Ako on ne bude pronašao nepoznatog uljeza iz Instituta, onda neće

niko. U to sam siguran — reče Kostner.

— U redu, recimo da uspe da ga otkrije... A da li će biti dovoljno spretan i da ga savlada? To bih voleo da znam, a i da vidim — dobaci Jegerman dok su se peli na balkon iznad sale.

Kostner ništa nije rekao. Onaj melez je bio pravo živo oružje. Znao je jedino da ne bi voleo da mu se nađe na putu.

Pošto su naručili čaj, Kostner zapita Jegermana.

— Šta predlažeš, gde da počne traganje?

— Ni sam ne znam. Mislim da ovde nemamo više šta da tražimo.

Kostner podiže obrvu u znak pitanja.

— Onaj ko je uspeo da sazna za dosiđe i uzme ga svakako će da sazna i gde će otrov biti upotrebljen — nastavi Jegerman.

— Misliš da kreneš u Luizijanu?

Jegerman samo klimnu glavom. Zatim reče.

— Intuicija mi govori da ćemo baš tamo naići na našeg »prijatelja« iz Instituta. U svakom slučaju ja idem tamo.

Pošto je neko vreme analizirao Jegermanov zaključak, Kostner shvati da je iskusan profesionalac u pravu. Zaklimalo neko putu glavom, pa reče:

— Mislim da je tvoj zaključak ispravan. Narediće melezu da se spremi za put. Ah, da ne zaboravim. Nikako nemoj da pominješ reč »melez« pred njim. Strašno je osetljiv na to. Ime mu je Džo Tander. Pitaj Boga otkud mu, ali tako mu piše na službenoj legitimaciji. Ne verujem da će ti biti zabavno sa njim, ali imaćeš izvanrednog čoveka, u to te uveravam. Samo mu reci šta treba da uradi — pa sedi i čekaj.

*
* *

Tabasko Pit stigao je u Katahulu ne uspevši da ispuni zahtev. Naime jedinica kojoj je nekako uspeo da se prikači, jednostavno je rasformirana, jer je neko odlučio da je već dovoljno vojnika u močvari i na manevrima oko nje.

Sumiko je imala više uspeha kao novinarka. Čak je jedan od ljudi iz štaba manevara doveo do Katahule. Tamo se ponudio i da joj obezbedi smeštaj, a zatim pozvao i na večeru. Sumiko je sve to prihvatila kao prava profesionalka iz sveta štampe, držeći istovremeno predusretljivog potpukovnika na pristojnoj distanci. Obćala mu je jedino sliku u novinama i reportažu na video-tej-

pu i proćelavi pedesetogodišnjak je već bio na sedmom nebu.

— Mis, moj čovek i moj džip biće vam na usluzi — reče pošto je dopratio do hotela.

Sumiko se nasmeja, a onda požuri da pronade Leslija. Našla ga je kada je okrenula treći i poslednji hotel u Katahuli. Brzo su se dogovorili za sastanak, a onda Sumiko požuri da se istušira i dotera.

— Šta dalje? — upita Tabasko Pit nindū između dva gutljaja piva.

— Ostaje mi da pokušam da saznam da li su gangsteri već aktivirali bojni otrov i gde. Ako to uspem, mislim da imamo šanse da sprečimo najgore. A ako ne...

Nije završio misao. Nije ni morao. Sasvim dobro su i jedan i drugi znali šta će značiti upotreba otrova. Tabasko Pit je imao prilike da se na vijetnamskom ratištu uveri šta su napravili bojni otrovi.

— Kako misliš da to saznaš? — upita Pit.

— Pokušao sam već da napipam gangstere, ali bez uspeha. Nisu se pojavili ni na jednom od uobičajenih mesta. Ili su se pritajili, ili su unajmili neku kuću i zato ih nema u gradu.

Ninda je tako naslutio pravu istinu. Gangsteri su se već

spremali da napuste Katahulu pošto su obavili posao. Isplatili su devojke i spakovali se u dve velike limuzine.

Dva sata po njihovom odlasku Tabasko Pit nabasao je u baru na jednu od devojaka koje su dva dana provele u društvu gangstera. Njegova slabost bile su rasne ridokose, a jedna je bila pravi predstavnik svoje vrste.

Pitu je trebalo jedva pet minuta da devojci skrene pažnju na sebe, a posle dva-tri pica već je bio gost u njenom iznajmljenom stanu. Ubrzo je znao sve o njoj: da je sinoće, da je imala teško detinjstvo, da se sada dobro snalazi kao sekretarica (nije upamtio ime firme), i da voli veselo društvo pravih muškaraca.

— Nisam laka ženska, iako bi ti to mnogi za mene rekli. Ja biram društvo: kad mi se neko svidi onda se ne femišem. Ostali mogu da se slikaju. Ti mi se, recimo, sviđaš, i to ti otvoreno kažem. Oni momci sa kojima smo proveli dva luda dana nisu bili loši, ali daleko su od tvog kalibra — reče opipavajući snažan grudni koš pla volkosog diva.

— Nadam se da momci nisu ljubomorni i da neću imati problema sa njima? — reče Pit.

— Nećeš imati problema u svakom slučaju. Prvo jači si od sve petorice zajedno, a drugonon su stranci i već su napustili grad požuri ridokosa da ga umiri.

Lampica u Pitovom mozgu zasvetle. Tu je. Nabasao je na trag.

— Stranci? Turisti ili neki lovci? — dodade tobože reda radi.

— Đavo bi ga znao. To nisam saznala, a nije me ni briga. Bili su izdašni i zabavni. Samo jedno veče ostale smo same par sati. Čula sam da su išli do Semove farme, tamo na ivici one odvratne močvare. Boga pitaj šta su tamo imali da traže... osim ako nisu momcima uvalili »belog praha«. Znaš, naši momci se igraju vojske, pa nije nemoguće da su stranci... ama, nema veze. Zar da zbog njih gubimo vreme — dobaci ridokosa i strasno poljubi Pita.

U prvi mah Pit htede da se nekako otrgne, nađe neki izgovor i ode do Leslieja, ali se pre domisli. Prvo, možda bi ridokosa nešto posumljala. Drugo, devojka je zaista bila dobro parče i bi mu žao da propusti priliku.

Dva sata kasnije nekako je uspeo da napusti devojčinu sobu uz obećanje da će je posetiti koliko naredne večeri. Zatim požuri do Lesliejevog hote-

la. Tamo, međutim, nije zatekao ni njega, ni Sumiko. Ipak, na portirnici saznade da je Leslie na večeri u susednom restoranu, u društvu potpukovnika Džordana. Pit krete u restoran, i kad ugleda prazan sto u blizini svog prijatelja, on sede i dade znak Leslieju da se nađu kod bara. Dva minuta kasnije Leslie mu priđe. U najkraćim crtama Pit mu saopšti šta je saznao i njih dvojica odlučise da odmah krenu do farme na ivici močvare. Pošto se potpukovniku predstavio kao kolega lepe Sumiko, Leslieju nije bilo teško da potpukovnika ostavi u društvu lepe devojke a da ne izazove nikakvu sumnju.

Jedan sedokosi prolaznik, oči gledno beskućnik, objasni im kako da stignu do farme ali se začudi šta će tamo po mraku.

— U svakom slučaju, čuvajte se. Stari Sem ne voli mnogo strance. Pogotovu one koji mu dolaze po mraku. Čuvajte se njegove puške.

— Šta su tamo mogli da zatraju? — upita Pit pošto su seli u unajmljeni »ford« kamionet.

— Najverovatnije vodu. Pošto je farma na ivici močvare, verujem da su tu imali poslednju priliku da se snabdeju vodom pre nego što zakorače u močvaru — odgovori mu Leslie.

Nekoliko kilometara prešli su ćutke. Lesli je vozio sigurno, kao da je milion puta prošao tim putem. Onda ga Pit zapita.

— Kako uopšte deluje taj bojni otrov? U redu, rekao si mi da je posredi nekakav nervni otrov, ali kakav?

— Pite, to ne znaju ni oni koji su ga izmislili. Zato i hoće da iskoriste gardiste kao opitne kuniće i vide kako na ljudsko ponašanje utiče njihova umotvorina. Pretpostavljam da su efekti zastrašujući čim CIA želi da ga uvrsti u svoj arsenal. Bojim se da ćemo imati prilike u to da se uverimo.

Nepun sat kasnije nindine pretpostavke su se obistinile.

Tek što je utihnuo motor iz najmljenog »forda«, do njih dopre pucanj, a odmah potom i bolno zavijanje nekog psa.

— Mene hoćeš da napadneš, skote prokleti, ha, ha, ha, ha... pa ja sam tvoj gospodar. I tebe ću da sredim, i sve ostale... i onu štenad. Sve ću da pobijem i spalim — dopre do njih histeričan, kreštav glas.

Lesli daje znak Pitu da se umiri. Neprimetno otvori vrata i kliznu u mrak. Prema zvuku glasa odredio je na koju stranu treba da krene, a onda, poguren, počeo žurno da korača kroz mrkli mrak kao da je podne.

Još nekoliko puta zaoriše se pucnji. Lesli ugleda plamen, desno od sebe. Vatra koja je očigledno zahvatila trsku i baršku travu brzo počela da raste začas osvetlivši teren u krugu od nekoliko desetina metara. Usred tog svetlosnog kruga, nalik na sablast, vrteo se stari farmer ludački se smejući i ispaljujući hitac za hicem. Kad igla konačno udari u prazno, on počeo da treska puškom po nekom kamenu sve dok je nije polomio.

Lesli se stvori tik kraj njege. Samo jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati da pred njim stoji čovek sasvim zamračenog uma.

Stari farmer se samo iskezi kad ugleda nepoznatog, a onda uz životinjski urlik kidisa obeima šakama prema Leslijevom vratu. Ninda lako izbeže nalet i odgurnu poludelog farmera u stranu. Čovek zatetura, zastade i zagleda se u nepoznatog. Nalete smeha i urlika zameni plač. I, pre nego što je Lesli uspeo da se pokrene, čovek zari prste u sopstvene oči i isko-pa ih jednim potezom.

Strahovit urlik bola i ludila proleći se kroz noć. Istog trenu preostali psi počeli da zavijaju. Stari farmer učuta za tren, pa koliko su ga noge nosile potrčao prema baruštini. Do nindinih ušiju dopre pljuska-

nje koraka po vodi, a onda sve utihnu.

— Gospode Bože, šta to bi, Lesli? — upita Pit kada se ninda vratio do kamioneta.

— Otrov. Gangsteri su ga već ubacili u vodu. Starac je platio danak. Na redu su gardisti. Moramo za njima — odgovori Lesli.

— Kako? Na koju stranu? I dalje će biti teško. Da bar ima mo helikopter... ovako — počeo Pit glasno da razmišlja.

Ninda priznade sebi da je momak u pravu.

— Dobro. Krenućemo sutra. Hajdemo nazad u grad.

Bio je više nego siguran da je bar deo vojnika već zatrovan i bilo je samo pitanje trenutka kada će, i na koji način, bojni otrov kod njih da se manifestuje.

Koliko god je bio besan na ljude iz CIA-e, toliko je besneo i na gangstere koji su sipali bojni otrov u bunar na farmi.

— Pite, potraži sutra ponovo onu ridokosu. Navedi je da se seti svake reči koju je čula dok je bila u društvu onih gangstera. Izmisli bilo kakav razlog, ali saznaj sve što možeš. Ako saznaš gde su krenuli, pođi za njima. Proceni da li možeš sam da ih središ — ili, još bolje, javi šta si saznao, pa da zajedno obavimo posao —

— reče Lesli Tabasko Pitu koji zaslja od zadovoljstva što mu se pruža prilika da krene u akciju.

— Ne brini, ortak, setiće se ona mala svega kad je budem popalio. Setiće se i kad je bila školarica, ako je uopšte išla u školu — dodade Pit smejući se glasno.

Kada su stigli u hotel, Sumiko je već bila u svojoj sobi.

— Ne, nije mi se udvarao. Potpukovnik je porodičan čovek i mogu ti reći da može da služi na čast NEKIM muškarcima — uzvрати kad je Lesli bocnuo zbog večere u društvu proćelavog debeljka.

— To me raduje. Sada mogu mirno da te pustim da mu se pridružiš na manevrima — reče Lesli, a kad vide upitni pogled u lepim cenim očima brzo dodade. — Pit i ja smo naleteli na nešto strašno. On ima svoj zadatak, a ja svoj. Tvoj posao je da slušaš sve što se bude pričalo na manevrima. Obrati pažnju ako slučajno neko pomene bojne otrove ili neku nezgodu na manevrima. Viđaćemo se ovde sutra, u toku noći.

Tako je plan bio dogovoren i sve troje požuriše da se naspavaju. Ninda je znao da će posao u močvari sigurno biti na-

poran i da je pitanje kada će opet moći da se odmori.

Ipak, pre nego što je legao u krevet, ninda otvori torbu i brzo počeo da priprema odeću za močvaru. Uskoro, umesto crnog, svilenog kostima, preko naslona kreveta ležao je kostim sličan maskirnoj uniformi komandos. Samo, ovaj kostim bio je daleko prikladniji nego odela koja su nosili komandosi.

Narednog jutra, dok se sunce tek stidljivo pomaljalo iza udaljenih planinskih vrhova, Lesli Eldridž je bio na pola puta između Katahule i, sada puste i popaljene, farme starog Sema. Stigavši nadomak farme, on sakri kamionet u šipražje, a zatim krene tragom čete »B«.

Kako je noć bila bez vetra i padavina, bez problema je sledio tragove teških vojničkih čizama.

*
* *

Starki Hjuze poseže za čuturicom i još jednom u roku od pola sata otpi nekoliko gutljaja. Napravi ružnu grimasu i s gađenjem odloži čuturicu.

— Šta se mrštiš, nije ti to onaj viski. Uostalom, koliko se sećam, voda iz bunara starog Sema nije baš toliko loša — bocnu ga Sejlz.

Kao da je želeo da potvrdi sopstvene reči, dohvati čuturicu i otpi nekoliko dugih gutljaja. Odmače grlić od usta, pomirisu sadržinu čuturice, pa opet potegnu.

— Stvarno nije onakva kao što je pre bila. Kao da je starom upala neka strvina u bunar. U svakom slučaju, to nam je što nam je. Pitanje je da li ćemo u toku dana uspeti da dođemo do druge vode — zaključuje Sejlz.

— A da probamo da je prokuvamo — umeša se i Braun.

Starki i Sejlz samo gadijivo otpuhnuše.

— Kad mogu bez viskija jedan dan — moći ću, valjda, i sa ovim da izađem nakraj — otpljunu Starki.

Pola sata kasnije oseti kako je strahovito napet. Došlo mu je da se sa nekim posvađa, čak i da se pobije. Naglo je počeo da se znoji.

— Hej, Starki, nešto si ubledo. Kako se osećaš?

Braun je očekivao sve drugo samo ne ono što je sledilo.

— Šta se to tebe tiče, poluta ne meksički? Da nećeš ti možda da mi pomogneš?! Ha?! Šta ti uopšte znaš o nečemu, kople priljavo?! — gotovo vrisnu Starki.

Frenklin Sejlz, koji je odrastao, s obojicom momaka, zinu od zaprepašćenja.

— Šta ti je koji đavo šta se izdišeš na čoveka? — besno ga upita.

Umesto bilo kakvog objašnjenja Starki skoči na njega i raspali ga pesnicom posred lica. Onda ga uhvati za gušu i počeo da ga davi. Kad je shvatio da je Starki iznenada poludeo, Karlos Braun izmahnu puškom i kundakom raspali Starkija po potiljku. Ovaj zakolluta očima i ispusti vrat pomodrelog Sejlza.

Kada je povratio dah Frenklin Sejlz pogleda onesvešćenog, pa onda Karlosa.

— Šta mu bi koji đavo? Nikada ga nisam video ovakvog.

Karlos je klečao kraj onesvešćenog zagledajući čvorugu koju mu je napravio pre nekoliko trenutaka. Tada ugleda i čudnu sivozelenu penu koja je izbijala iz ugla Starkijevih usta.

— Frenki, pogledaj ovo... kao da je dobio... besnilo — promuća.

Sejlz priđe i zagleda se u prijatelja. Gusta sivozelena, pena slivala se niz bradu onesvešćenog. Lice počeo da mu dobija ljubičastu boju. Telo se sve jače treslo. Iznenada, Starki dođe sebi i uz životinjski krik skoči na noge. Počeo nervozno da se ogleda levo-desno ispuštajući čudne šumove koji su sve više ličili na režanje.

— Karlose... šta da radimo?! — povika Frenklin Sejlz

podigavši pušku spreman da puca.

— Tim ćorcima svakako nećeš mnogo da postigneš. U svakom slučaju pripucaj, možda će ga to zbuniti dok ja stavim pravu municiju — dobaci Karlos Braun i nervozno poseže rukom u torbicu tražeći šaržer sa bojevom municijom.

Kad je rafal iz Sejlzove puške odjeknuo u sumraku, otrovani Starki se trže i za trenutak u njegovim očima pojavi se svest. Ali, to potraja tek koliko i treptaj oka. Čovek kriknu još jednom da bi odmah potom pojurio prema banušтини.

— Ne tamo... Starki... aligator! — povika Sejlz za prijateljem.

Međutim, do pomračenog uma nije stiglo ništa od reči opomene. Zahvaćen napadom ludila Starki, ne prekidajući trk, pređe prvih pet-šest metara, a onda noge počeo da mu propadaju kroz glib. Zraci sunca koje je sve brže zalazilo bacalo je poslednje zrake na žabokrečinom prekrivenu vodu.

Jednog trenutka Starki se saplete i pade. Istog časa Sejlz gotovo kriknu.

— Karlose... tamo... levo od Starkija... aligator! Pucaj!!!

Karlos odmah uoči brazdu na površini vode i dva velika oka koja su se ustremila na palog čoveka. Rafal iz »M 16«

preseče učmalost močvare. Međutim, u brzini ispaljeni hici samo zabučkaše po vodi. Ukaže se još dve, pa zatim još jedna brazda.

Neljudski krici označiše kraj nesrećnog Starkija Hjuza. Zakačeno snažnim vilicama i oštirim zubima, njegovo telo začas nestade ispod površine prljave vode. Nekoliko puta njegove čizme pojaviše se na površini lupajući, uzalud pokušavajući da se na nešto oslone.

Karlos ispali još jedan rafal ne vodeći računa o tome da može da pogodi i Starkija. Kada ga Sejlz opomenu, on mu besno uzvрати.

— Bar ću mu skratiti muke... a ti, ako znaš nešto bolje, idi pomoz mu! — razjareno je povikao.

Uskomešana voda oboji se krvlju. Sve je to trajalo tek minut-dva i mir se vrati u močvaru. Čulo se samo šumno disanje dvojice prijatelja koji su još uvek, iskolačenim očima, posmatrali mesto na kome su poslednji put videli telo svog ortaka.

Prošlo je gotovo desetak minuta pre nego što je Karlos progovorio.

— Šta misliš... otkud sve ovo? Šta je moglo da sludi Starkija? Da ga nije nešto uje-lo... ili...

— Ili šta?! — breonu se Sejlz koga je iznenada počeo da probija znoj, a u glavi su mu se sudarale svakojaake jasne i nejasne misli.

— Možda... ona voda? Znaš da je rekao kako mu voda čudno miriše i ima čudan ukus. Sećaš se?

— Ne lupetaj! Šta fali vodi? — uzvрати Sejlz i dohvati čuturicu. — Evo, iskapiću sve što je unutra, pa da vidimo!

— NE!!! Zar si poludeo!? Šta ako je voda nečim otrovana, pa i ti... poludiš kao Starki? Šta ja da radim sam ovde?! — gotovo je vrištao momak.

— Pusti me ti... kukavice! Ja se ne bojim!!! — sada već urliknu Sejlz i istrže mu čuturicu iz ruke.

Popio je više od polovine njene sadržine, obrisao usta rukavom bluze, a onda otišao i naslonio se na jedno deblo. Zapalio je cigaretu i više nije obraćao pažnju na Karlosa. Ovaj neprimetno promeni šaržer na pušci, stavljajući ponovo jedan sa bojevim mecima, ubaci metak u cev i namesti se tačno preko puta Frenkija Sejlza. Budno je motrio na svaki njegov pokret.

Pitao se da li je voda stvarno uzrok Starkijevog ludila i stradanja? Ako je voda sa Se-move farme bila zagađena, onda...

— Onda je cela četa »B« u opasnosti! — izgovori glasno.

Na njegove reči trže se i Sejlz koji je sve više zapadao u apatiju. Ali, bilo je to zatišje pred buru. Pred eksploziju ludila koja će rušiti sve pred sobom.

I jedai i drugi istovremeno su začuli žamor glasova i šuštanje lišća pod nečijim koracima.

Četvorica Kajuna pojaviše se na proplanku. Kada su ugle dali dvojicu Amerikanaca u uniformama, ljudi se štregnuše. Izmjenjaše nekoliko reči na čuđnom jeziku koji je samo povremeno podsećao na francuski. Nisu žurili da se sklone. Bilo ih je više — i svi su imali lovačke puške u šakama.

— Zdravo ljudi, nemojte se bojati. Mi smo na vežbi. Nismo došli da vas uznemiravamo. Samo se odmaramo i čekamo ostatak voda. Posle idemo dalje — počeo Karlos da objašnjava.

Jedan plavokosi bradonja duge prljave kose, obučen u kožno odelo, počeo nešto da šapuće svojim ortacima. Očigledno je znao ponešto engleskih reči.

— Vi... sami? — reče posle toga.

— Trenutno da, ali svaki čas naši treba da naiđu — uzvрати Karlos osetivši odjednom kako mu se žmarci kreću duž kičme.

Bez ikakve najave ili nekog predznaka Sejlz skoči i poteže pušku. Dugačak rafal samo na ruši mir. Kajuni popadaše po zemlji, a potom se zgledaše ne verujući da niko od njih nije stradao. Tada im onaj plavokosi bradonja objasni da je najverovatnije reč o manevarskoj municiji. Ustao je i krenuo prema Sejlzu. Ovaj ponovo otvori vatru — no bez ikakvog efekta. Kajun je stajao na korak od njega i smejaio se.

Pogrešio je. Istog trena Sejlz dohvati pušku za cev, pa raspali bradonju metalnim kundakom posred čela. Obliven krvlju, čovek jeknu i pade na kolena. Sejlz je već odbacio pušku i u rukama je držao lovački nož dugog sečiva. Jednim jedinim potezom presekao je bradonji vrat, a onda potrčao prema ostalima koji su kao zgromljeni stajali na desetak metara udaljenosti.

— Neeeeee!!! Frenki... stani! — povika Karlos videvši kako Kajuni podižu puške i nišane u zahuktalog, poludealog Sejlza.

No, bilo je kasno. Plotun iz tri lovačke puške prosto oduda Sejlza i baci ga čitava dvatrimetara unazad. Iako je bio očigledan, Sejlz se samo luđački smejaio. Čak je uspeo i da se osloni na noge.

Ovog puta uz plotun iz lovačkog oružja oglasi se i automatska puška Karlosa Brauna. Samo, iz njene cevi nisu izletali čorci. Čelična zrna napraviše pravi pakao među domorocima.

Tek pošto igla na pušci po ko zna koji put udari u prazno Karlos prestade da povlači okidač.

Nestvarni mir vrati se na proplanak. Gust banutni dim lagano je nestajao među lijanama i lišćem močvarskog rastinja koje je u pramenovima visilo sa visokog drveća kao po cepane zavese ili paučina džinovskih paukova.

Karlos pade na kolena. Nije se usudio ni oči da otvori, a još manje da priđe i pogleda šta je ostalo od Frenkija Sejla. Ni sam nije znao koliko je vremena proveo u istom položaju. Konačno, nagon za samoodržanjem natera ga da se pokrene.

Jedan pogled bio mu je dovoljan da shvati kako je Sejlz mrtav kao, uostalom, i Kajuni. Zauvče ruku u torbu i opsova. Bila je prazna. On baci »M 16« i priđe prvom domorocu. Istrže mu pušku iz već ukočenih prstiju, a potom iz džepova po bijenih pokupi patrone. Tek tada da okrete se i pođ dalje od razbojišta. Znao je da će veoma brzo aligatori, privučeni

mirisom krvi i smrti, doći na neočekivanu gozbu. Zgrožen slikom onoga što će da usledi, Karlos prestravljen potrča dalje prema zapadu.

*
* *

Ostatak voda pod komandom poručnika Marka Riza zastade kad iz daljine do njih dopreče pucnjave.

— To mora da su one tri budale. Od njih čovek ne može ništa pametno ni da očekuje. Platiće mi kad se nađemo — procedi besno Riz.

— Nemoj tako Riz, možda se ljudima nešto dogodilo. Tu su aligatori... Kajuni... možda neko pobesnelo pseto — pokuša Kasper da brani svoja tri prijatelja.

— Umukni! Prvo, sada sam PORUČNIK Riz za tebe... i ostale! Drugo, ti si isti kao i oni i zato pokušavaš da ih odbraniš. I više ni reč da nisam čuo. Idemo ubrzanim maršem. Hoću da ih nađem pre nego što se sasvim smrači.

Ljudi su poslušali ne zbog pretnje, već zbog neke neobjašnjive slutnje koja se uvukla među njih. Žurili su da pre mraka izbiju na neku čistinu, dalje od baruštine, komaraca, zmija — i aligatora.

Posle čitavog sata hoda usiljenim maršem stigoše do proplanka na kome se nešto ranije odigrala prava drama. Riz izvuče iza opasača veliku, snažnu, bateriju i snop svetlosti u trenu osvetli aligatora iz čijih je čeljusti štrčala nečija noga.

Riz se zanesse, zagrenu i počeo da povraća. Lampa mu ispade iz šake.

Džim Kasper pride i podiže baterijsku lampu. Snop svetla sada počeo lagano da se kreće proplanikom. Zaplašeni svetlom, aligatori počеше da beže prema vodi. Svuda okolo ležala su raskomadana ljudska tela.

— Hej... Džime, vrati svetlost tamo levo... još malo... bože, zar ono nije... jeste... Ono je Frenki... Frenki Sejlz — užasnuto reče Čik Edbrouz prinoseći šake ustima.

Džim Kasper, koji je oduvek važio među drugarima za najodvažnijeg, zakorači prema onome što je ostalo od Sejlza. Najveći deo trupa i nogu bio je izgrižen... iskidan... nestao.

— Ko su ovi ovde... to nisu naši — javi se Luis Smit koji je, upalivši šibicu, a potom i je dnu suvu granu, osvetlio drugi deo proplanka.

Riz, koji se povratio, baci samo kratak pogled na bradate i u kose zarasle ljude.

— To su Kajuni... domoroci. Verovatno su oni napali i pobili naše momike. Postavite stražru, brzo, možda ih ima još. Gasite svetla — počeo brzo da govori čučnuvši na zemlju.

Ljudi počеше da žamore. Manevri koji su trebalo da im posluže kao zabava odjednom su se pretvorili u krvavi obračun — a tek jedan dan proveli su u močvari.

— Hej, Džime... nigde nisam video Karlosovo telo. A ti?

— Ne Čik, ni ja ga nisam video. Luis?

— Jok. Mora da su ga krokodili odvukli u baruštinu — odgovori Luis.

Počеше da nagađaju šta je moglo da se dogodi Karlosu, ali niko pouzdano nije mogao da kaže šta li se desilo sa njim.

Za to vreme, sleđen od straha i od dejstva otrova koji je počeo da struji njegovim krvotokom, Karlos Braun ležao je nepunih dvesta metara dalje, sklupčan ispod korenja velikog stabla. Oči su mu povremeno dobijale onaj karakteristični luđačke sjaj, ali samo povremeno. U trenucima pune svesti šaputao je kao da se nekome obraća.

— Otrovani smo... svi... ja... ali ja nisam popio mnogo vode... Bože, šta li je... sa ostalima? Nisu valjda svi zatravani?

Na žalost, njegova sumnja bila je opravdana.

Njegovi drugovi, pošto su zauzeli busije, dohvatiše čuturice da se osveže posle napornog marša kroz blato i močvarsko rastinje. Neki utonuše u dremež, neki se povukoše u sebe. Samo su stražari stajali na svojim mestima.

Čik Emrouz bio je jedan od stražara. Dok je nervozno stiskao pušku, pitao se šta je nagnalo Kajune da napadnu nje gove drugove. Ti domoroci su uglavnom izbegavali susrete sa ostalim žiteljima močvare i naselja oko nje. Da se nisu polakomili zbog oružja? Možda je i to bio razlog. Pa ipak, njegovi drugovi bili su u uniformama, a one su bile znak da ih niko ne dira.

Embrouz počeo da trlja čelo. Hladan znoj slivao mu se niz slepoočnice i obraze. Oseti i neku čudnu jezu.

— Čudno, hladan sam, a osećam kako iznutra gorim... mozak kao da će da mi eksplodira — promuca.

Počeo da se javlja i nepodnošljiv bol. Čovek ispusti oružje i obema rukama stisnu slepoočnice. Imao je osećaj da ga desetak noževa bode ispod temena.

Njegov iznenadni krik prolo-mi se kroz noć.

— Šta se desilo?! — povika Riz skočivši ispod šatorskog krila.

Umesto bilo kakvog odgovora do njega dopre krik. Ovog puta još jači, još jeziviji.

— To je Čik... on stražari tamo — tiho reče Luis pokazujući Kasperu levo od mesta na kome su ležali.

Ovaj bez reči ustade, izvuče »kolt 45« iz futrole za pojasom i pozva glavom Luisa da ga prati.

— Ko je vama dvojici rekao...? Riz brzo ustuknu kad mu pogled pade na veliki pištolj crne cevi.

Čik Embrouz se gušio dok ga je sivozelena pena, koja mu je sve više izbijala na usta, gušila.

— Ne... ne mogu... više... gušim se — vrištao je nesrećnik.

— Čik, ne daj se, evo stižemo! — viknu Kasper kad je odredio pravac iz kojeg je dopro krik njegovog školskog druga.

Sa daljine od nekih pet-šest metara učini mu se da se Čik Embrouz sa nekim guša i on ispali hitac uvis. Čik se okrete i zagleda u prijatelja.

— Džime... ne brini.... sam ću da ga sredim — reče i istog trena zari sebi tanki, oštri nož u slepoočnicu.

— ČIK!!!

Džimov krik nije ništa mogao da promeni.

Uzdah olakšanja izlete iz samrtnikovih grudi i on klonu niz stablo visokog drveta kraj kojeg je do maločas stražario.

Isti ti samrtnički krici dopri su i do ušiju Karlosa Brauna. Iako nasmrt preplašen, čovek lagano krete na tu stranu. Njegov tek načeti um dozvoljavao mu je da koliko-toliko trezveno razmišlja. U takvom jednom trenutku seti se da su možda njegovi drugovi pristigli i on požuri da se u to uveri.

Iako je svaki čas udarao u neko od gusto izraslih stabala, saplita se o puzavice i istrulele grane, Karlos Braun je brzo stigao do mesta na kome su se ulogorili njegovi drugovi.

— Hej, momci... to sam ja... Karlos... budite mirni! — povika kad je ugledao siluete svojih poznanika pri slaboj svetlosti baterijskih lampi i zapaljenih grana.

— Ljudi, to je Karlos... živ je! — povika jedan od gardista.

Začas se okupiše oko njega. Priđe mu i Džim Kasper koji je još bio pod utiskom samoubistva nerazdvojnog druga. I sam je počeo nekako čudno da se oseća.

— Mislim da smo svi otrovani vodom iz Semovog bunara. Niko više neka ne pije tu

vodu. Prospite je! — brzo je govorio Karlos ne odgovarajući na pitanja svojih poznanika i drugova.

— Ali, čoveče, mi smo SVI već pili! — jeknu Riz.

— Kada?

— I danas, pomalo i maločas kada smo se ovde ulogorili.

— Brzo... povraćajte na silu... hajde... pogledajte u nešto gadno... evo u Riza — pokuša Karlos da se našali, a on da nastavi sasvim ozbiljno. — Ljudi, MORATE da izbacite tu vodu iz sebe. To nam je jedini spas.

Za tren oka gardisti počеше da prisiljavaju sebe da povrate. Nekima je to odmah uspešno, dok su se neki mučili. Kasper dohvati unakaženo telo jednog Kajuna i prinese ga bliže svetlu. Ostaci tela zaista su jezivo izgledali. Iz trbušne duplje virilo je tek nekoliko creva, dok je grudni koš, pregrižen na pola otkrivao bleđa pluća i ostale organe. I oni najotporniji počеше da povraćaju.

Deset minuta kasnije promeniše mesto logora. Svi su se osećali čudno. Kod nekih otrov je već počeo da deluje, pa Kasper uz pomoć Karlosa i još trojice ljudi brzo sveza one koji su počeli da pokazuju znake nadolazećeg ludila.

— Moramo da budemo iskreni. Neka svako ko oseti da se menja, da ga boli glava ili da postaje razdražljiv to odmah kaže. Kad ga uhvati ludi lo ili će sam sebi da presudi ili će neko od nas morati da ga likvidira — glasno reče Kasper čiji je snažni organizam uspešno odoljavao bojnomo otrovu.

I sam je osetio kako mu se raspoloženje naglo menja, kako čas oseća apatiju i hladnoću, čas bes koji naglo raste i vatru koja mu udara posred mozga. No uspevao je da savlada i jedno i drugo stanje i održi psihičku stabilnost.

Posle jednog sata desetak ljudi režalo je pokušavajući da se oslobodi veza. Kasper je nekolicini morao da skida penu s usta i na silu im vadi jezik iz usta da se ne bi ugušili.

Dugo su te noći močvarom odjekivali jezivi krici, ludački smeh i nerazumljive, isprekidane reči i rečenice.

*
* *

Lesli Eldridž je i dalje s lakoćom pratio kretanje gardista, pripadnika čete »B«. Kretao se kao duh, izbegavajući blato i skriveni živi pesak. Nje gov oštri pogled ispitivao je okolinu daleko unaokolo. No

osim dubokih tragova vojničkih čizama i mnoštva opušaka, nije mogao da vidi ništa drugo.

Odjednom haragei ga ukopa u mestu.

Snažno i vitko telo ninde spusti se na tle i stopi se sa njim. Naokolo je vladala tišina. Odnekud se krikom javi neka barska ptica, a odmah zatim čitavo jato prhnu prema nebu.

Ptice su bile zaplašene. Šta ih je uplašilo?

Zver ili čovek?

Ninda je i dalje ležao. Sva njegova čula, radila su svom snagom. Uho, prislonjeno na zemlju, uhvati bat koraka. Ninda počeo da računa. Osam... deset ljudi? Koračali su ravnomerno i sigurnim korakom. Do lazili su iz pravca koji se nije poklapao sa pravcem kojim su se kretali gardisti. Po načinu hoda ninda zaključio da se radi o ljudima koji poznaju močvaru kao svoje dvorište.

Uskoro su se pojavili. Bilo ih je deseterica. Prošli su na metar od ninde ništa ne primećujući. Pomno su razgledali tragove na tlu, a onda jedan od njih, na čelu, pokazao rukom negde napred.

Razgovarali su tiho. Ninda je čuo reči, ali nije uspeo da ih razume. Bio je to neki čudni, nepoznati jezik koji je podsećao na francuski. Ipak, ne-

koliko reči je razumeo. Bile su to reči »vojnici«, »napred« i »nestali«.

Kada su odmakli od njega nekih petnaestak metara, ninda se podiže i, skriven rastinjem i stablima, kreće za njima.

Išli su dosta brzo, ne osvrćući se za sobom. Verovatno su tačno znali da se oni, čijim tragom su krenuli, nalaze tamo negde napred i da više nikog osim njih nema u ovom delu močvare.

Ninda je prebrojao puške, »koltove«, mačete i noževe. Sve u svemu bila je to dobro opremljena grupa i, uz to, veoma iskusna. Oni čijim su se tragom kretali mogli su da očekuju samo ono najgore.

Posle izvesnog vremena desetina se naglo zaustavi i glasno počeo nešto da raspravlja. Nekolicina njih kleče i počeo nešto da zagleda. Ninda skoči na jedno stablo i vešto, onako kako to čine berači kokosa, počeo da se penje. Kada se izdigao nekoliko metara iznad tla ugleda prizor koji je zaustavio grupu pred njim.

Raskomadana tela ležala su na sve strane.

Jedan od kosmatih ljudi gurnu ruku u obližnji žbun i otud izvuču novu automatsku pušku »M 16«. Kada su ugledali oruž

je, ljudi još glasnije zažamoriše. Vođa ih brzo učutka.

Tada se desetak metara odale začu nečiji glas. Dva čoveka odmah potrčaše tamo. Uskoro su se vratili sa još jednim. Vukli su nečije telo. Telo u uniformi. Ninda ugleda dršku noža koji je bio zaboden u slepoočnicu leša.

Vođa baci pogled na nož, a onda počeo nešto da govori odrečno mašući glavom.

Čitavih pola sata grupa je nešto raspravljala. Konačno, vođa dade znak da se nastavi. Za tren oka ninda se spusti na zemlju i kreće za Kajunima. Još dok je bio na drvetu osmotrio je teren ispred mesta na kome su se svi nalazili. Od luči da zakratko pretekne grupu i pokuša pre njih da stigne do gardista.

Uspeo je. Gardisti su tek kasno tog jutra odlučili da nastave put. Onih deset vojnika još uvek je trpelo užasne bolove. I dalje su bili vezani. Sva kog od njih vodio je drugi vojnik. Mark Riz, koji je popio najmanje vode, prošao je gotovo neozleđen. Sada je imao priliku da pokaže koliko vredi i da li je njegovo veoma visoko mišljenje o samom sebi opravdano. Istovremeno, ono što je video i preživeo tokom noći uticalo je da njegova osornost i odbojnost splasnu u zna-

tnoj meri. Nije se ustručavao da nekoliko puta, otkako je svanulo, upita za mišljenje, pa čak i savet Džima Kaspera.

— Džime, šta misliš da pošaljemo patrolu napred i pokušamo da uspostavimo vezu sa našima. Mogli bi da nam pošalju helikopter, pa da naše momke odmah prebacimo u bolnicu — reče posle nekog vremena.

— To je dobra ideja, poručniče, samo ko zna gde su oni iz štaba. U svakom slučaju, vređi pokušati. Hoćeš da ja pođem sa patrolom?

— Ne, Džime, idem ja. Ti ostani sa ljudima. Koga da po vedem?

Džim Kasper se osvrte oko sebe, a onda glasno pozva Luisa i još dva momka.

— Idete s poručnikom. Zadatak vam je da na svaki način uspostavite vezu sa našim štabom. Uostalom, poručnik Riz će vam sve objasniti usput. Na dam se da vam je radio-stanica ispravna — reče obraćajući se ridokosom pegavom momku.

— Sve je OK, Kaspere. Ne brini. Ako su nam u dometu, napipaćemo ih — raportira ridokosi momak.

— Ljudi, u mom odsustvu komandovaće vam narednik Kasper — reče Riz zvanično imenujući Kaspera narednik-

om. Vraćamo se čim uspostavimo vezu sa štabom.

Pozdravi Kaspera oštro, vojnički, a potom odlučnim korakom krete dublje u močvaru naglo skrenuvši ka severu.

— Još će od njega da ispadne i čovek i vojnik — promrmlja Kasper sebi u nedra.

Okrete se i baci pogled na tužnu skupinu iza svojih leđa. Otrovani ljudi izgledali su kao aveti. Iskolačenih očiju, bledih lica umazanih sivozelenom penom, jedva su stajali na nogama. Ništa bolje nisu izgledali ni oni poluzdravi vojnici.

— U redu, ljudi. Nigde ne žurimo. Odmorićemo se ovde — naredi.

Jedan vojnik mu priđe.

— Naredniče, ljudi su žedni... šta da radimo?

— Zahvati vodu iz močvare... biraj mesto gde je najmanje mutna. Eno, tamo kod trske. Ubacićemo pilule za prečišćavanje. Nadam se da ste ih sačuvali.

Ljudi počеше da preturaju po džepovima bluza. Uskoro se u Kasperovoj kapi nađe tridesetak pilula za prečišćavanje vode.

Mislim da će ovo biti dovoljno.

Pola sata kasnije on prvi, iako s gađenjem, prinese čuturicu ustima i otpi gutljaj.

— Nije ledeno pivo iz Čarlijevog bara, ali poslužice — reče dajući znak ljudima da prvo podmire zatrovane vojnice.

Uskoro su svi sedeli ili ležali kao oborena stabla.

*
* *

Ninda je ugledao tužnu skupinu još sa udaljenosti od nekih tridesetak metara. Nekoliko puta peo se na stabla i osmatrao okolinu. Tako je prvi put i video gardiste. Sada je mogao i da ih prebroji i vidi da su neki vezani.

»Znači, već su inficirani, ali, srećom, ne svi«, zaključio.

Htede da ih opomene, ali za to više nije bilo vremena.

Kajuni su bili sasvim blizu. I oni su ugledali gardiste i spremali se da ih napadnu bez opomene.

Ninda skoči sa drveta i prišunja im se. Lepo je video kako proveravaju oružje i kako čekaju da im vođa da znak. Ovaj se pridiže i podiže ruku. Istog trena vazduhom prozvižda čelična zvezda smrti.

Srebrnastosjajni šestokraki šuriken pogodi ga posred čela i on se izvrte na stranu.

Čak ni dvojica najbližih ljudi nisu u prvi mah shvatili šta

se dogodilo. Onda, kad je prošlo prvo iznenađenje, jedan od njih okreće ga i ugleda čeličnu zvezdu čiji je jedan krak izvirivao iz čeone kosti.

U tom trenutku ninda, tih kao senka i brz kao munja, po teže valkizaši i sruči se na najbližeg domoroca. Jedan jedva vidljiv potez oštrog sečiva i čovek samo klonu u duboku travu. Drugi je uspeo da se pridigne i rukama je sada pokušavao da pridrži creva koja su kuljala iz otvorene trbušne duplje.

Vilka dvojice ljudi na drugoj strani luka odade da su shvatili da se neko umešao.

Taj neko bio je sama — smrt.

Nekoliko puta uspeji su da na trenutak spaze nešto što je ličilo na žbun u pokretu, na veliki list, skakavca ili iguanu. A sve to bio je ninda...

Kretao se strahovitom brzinom. Sada je u rukama držao dršku od crne ebonovine. Dršku katana mača. Mača samuraja. Veličanstvenog oružja is kovanog pre mnogo decenija...

Tanano, oštro, sečivo zviždalo je kroz sve topliji memljivi vazduh močvare i svaki njegov pokret bio je praćen mlazom krvi. Samo jedan od deseterice Kajuna uspeo je da ispali metak pre nego što mu je oštro sečivo prvo odseklo ru-

ku, a odmah zatim ga prepоло-
vilo.

— Džime... jesi li ti čuo
pucanj? — viknu jedan vojnik.

— Jesam, ne misliš valjda
da sam naglo ogłuveo. Idi vidi
ko je — naredi potom.

Momak obližnu odjednom o-
sušena usta, proguta nevidljivi
knedlu, ali ipak požuri da
posluša.

Prešao je dvadeset-trideset
metara, a onda stade kao ukop-
pan. Svud ispred njega ležala
su isečena, okrvavljena tela ne
poznatih ljudi. Bili su civili.
Brzo se obazre levo-desno tra-
žeći one druge, one koji su
sve ovo počinili — ali od njih
nije bilo ni traga. Momak po-
če da uzmiče krećući se una-
traške.

Čim je video kako momak
nailazi, Džim shvati da je vi-
deo nešto što se ne viđa svaki
dan.

— Šta je bilo! Done?

— Civili... desetak njih...
posečeni — promuca momak i
jednostavno se sruči na zemlju.

— Kako posečeni, do đavola,
valjda pobijeni?!

Don počeo da odmahuje gla-
vom i samo pokaza Kasperu
rukom u pravcu iz kojeg je
došao.

Novopečeni narednik izvadi
»kolt 45« od kojeg se nije od-
vajao čak ni kad je išao na

posao, i krete da vidi šta je to
prepalo njegovog čoveka.

Prizor zaista nije mogao da
ostavi ravnodušnim čak ni sta-
bilne, hladnokrvne ljude, ka-
kav je i sam bio. Išao je od je-
dnog do drugog ubijenog. Od-
mah je shvatio da su rezovi
bili »glatki« i načinjeni nekim
strahovito moćnim i oštrim o-
ružjem. Onaj ko ih je načinio
bio je majstor svog zanata.

Kasper odmah zaključio još
nešto.

Nepoznati moćni ratnik, oč-
gledno je bio na njihovoj stra-
ni. Vratio pištolj za pojas i po-
če da se osvrće na sve strane
pokušavajući da otkrije nepo-
znatog spasioca. Naime, nije
se zavaravao: ovi što su sada
beživotno ležali na zemlji bi-
li su na njihovom tragu. Došli
su da osвете one koje je on ju-
če pred večer otkrio.

Sigurno bi zinuo od čuda da
je mogao da zna kako se taj
nepoznati nalazi tek na neko-
liko metara od njega, pognute
glave i skloppljenih očiju naslo-
njen uz jedno stablo. Ličio je
na gomilu mahovine i lišaja ko-
ji je parazitski provodilo svoj
vek sisajući sokove iz kore dr-
veta. Tek kad je okrenuo leđa
i krenuo nazad svojim vojni-
cima, ninđa otvori oči i isprati
ga pogledom.

Minut kasnije ninđa je ležao
u žbunju na dva metra od Kas-

pera, slušajući njegov razgovor sa zdravim vojnicima. Tako je saznao da postoji još jedna grupa čete »B« koja se kretala paralelno sa ovom, ali koji kilometar levo od njih, odnosno više prema istoku. Kako je i ta grupa uzela vodu na istom izvoru ninda shvati da je tako ista slika. Bilo je samo pitanje da li su i oni naleteli na domoroce.

*
* *

Desilo se da je grupa od dvadesetorice gardista, pod komandom kapetana Carla Hardina, zalutala. Prvo su zbog nadošle vode morali da skrenu sa pravca, a onda su zapali u splet kanala i gustog močvarskog raštinja. Tumarali su bezuspešno pokušavajući da pronađu put sve više se udaljavajući od planirane trase.

Da bi stvar bila još gora, počeo je da deluje i otrov. Ljudi su postajali sve razdražljiviji, sve napetiji. Kapetan Hardin, koji je bio veliki poklonik čaja, i ovog puta ostao je veran toj navici — i to mu je spaslo život.

Kada je konačno shvatio da im je radio-stanica neispravna, a poručnik Riz sa svojim ljudima van domašaja voki-toki a-

parata, on naredi da se marš prekine. Bojao se da u sve većem mraku još više ne zalutaju. Ljudi bezvoljno pobacaše stvari i polegaše gde se ko zatekao. Mnogi se napiše zatrovane vode i tako samo još više pogoršali svoje zdravstveno stanje.

Uskoro, bez vidljivog povoda, izbi i prva tuča.

U stvari, malo je reći tuča. Bila je to besomučna klanica. Dvojica gardista prvo su se dohvatila za guše, a ubrzo potegoše i noževe. Jedan momak, koji je pokušao da ih razdvoji, zadobij udarac nožem u stomak i bolno jeknuvši pade u travu.

Kapetan Hardin prilete i udarcem noge odbaci jednog od boraca u stranu, a drugom zavrti ruku i ote mu nož.

— Koji vam je vrug? Zar ste odjednom poludeli?! Malo nam je što smo zalutali, nego sad treba međusobno i da se pokoljemo?

Onaj odgurnuti borac pogleda u nož u svojoj ruci, a onda ga, histerično se smejući, sjuri sebi u stomak. Jednom... dva puta... tri puta. Najzad, sav u krvi, pade na kolena, a potom se pobode na teme. U tom položaju je i izdahnuo.

Drugi borac kriknu, uhvati se za glavu i počeo da klima

njome levo-desno kao da pokuša da je otkine sa ramena.

Hardin se uplaši. Nešto strašno dogodilo se sa njegovim ljudima. Brzo pogleda ostale vojnike. Još petorica su se držala za glave, režala su i bauljala okolo dok im se niz brade slivala neka čudna pena.

Besilno!!!

»Ali, kako do davola«, pitao se Hardin u magnovenju.

— Tode... Džefe... Milto-ne... brzo! Ne dajte im da se poubijaju! — pozva on trojicu momaka koji su za sada još uvek stajali mirno.

Za tren oka Hardin zajedno sa njima sveza pobesnele ljude. Još sedmorica njih počese da uzmiču kada je Hardin sa zdravima počeo da vezuje one koji je ludilo najžešće zahvatilo.

— Momci... ne bojte se. Ovo je za vaše dobro. Nečim smo zaraženi... nečim od čega se ljudi. Moramo da se spašavamo kako znamo! — molio je svoje ljude koji još nisu bili zahvaćeni dejstvom bojnog otrova.

Trojica od njih sedmorice mirno pružiše ruke da ih svežu, ali ostali počese da viču, prete...

Jedan od njih isprazni automat u pravcu Hardina, ali, kako mu je šaržer bio napunjen čorcima, samo je podigao nepo-

trebnu buku. Hardin mu pri-skoči i jednim udarcem poslaga u carstvo snova.

Trojica preostalih uz jezive krike odjuriše u mrak. Hardin prvo htjede da krene za njima, ali se predomisli.

— Kapetane, kakva nas je to nesreća snašla? — javi se Tod.

— Pojma nemam. Nego, je si li pio vodu iz čuturice?

— Ne, nisam bio žedan. Zašto to pitate?

— Sve mi se čini da su ovi stradali zbog vode. Ja takođe nisam pio. Naime, žena mi je skuvala čaj i njega sam sipao u čuturicu. Hajde, proveri čuturice ovih koje smo svezali — naredi, pa i sam krete da proveri.

Gotovo sve čuturice bile su prepolovljene, a neke čak i sasvim prazne. Sada je bio uveren da je voda i ono što se našlo u njoj razlog onome što ih je snašlo.

— Kako je voda na farmi starog Sema Fjurija mogla da bude neispravna? Toliko puta sam pri odlasku u lov baš kod njega punio čuturicu... — pitao se Hardin.

— Mislite da je neko NAMERNO zatrovao vodu? — prvi put Tod glasno izreče sumnju.

Kapetan Hardin se zamisli. Da li je moguće da je neko zaista namerno otrovao vodu? Ako

jeste, ko je to bio i zbog čega je to učinio?

Na žalost, ova pitanja za sada su ostala bez odgovora.

I, dok je on lupao glavu uza lud pokušavajući da nađe odgovor, njegova tri poludela vojnika ugledaše negde ispred sebe svetla logorske vatre.

Najstariji od njih, četrdesetogodišnji Pit Justus, stade.

— Deco, ono tamo je satana sa svojim podanicima. Sad ćemo da im pokažemo. Držite municiju... ova je prava. Sad ćemo da im pokažemo da ova zemlja pripada božjoj deci, a ne đavolu — govorio je dok su mu oči ludački iskrile.

Za tren oka sva trojica zame niše manevarsku municiju pravom, a onda uz ludačke povike sjuriše se na grupu ljudi i žena okupljenih ispred oveće kolibe, kraj velike vatre.

Rafali zapraštaše mešajući se s kricima iznenađenja i bola.

Poludeli gardisti isprazniše šaržere pucajući u sve što se kretalo. Kad eho pucnjave utihn timer, oni rasplamsaše vatru oba sjavajući razbojište.

Četiri muškarca, tri žene i jedan dečak ležali su kupajući se u sopstvenoj krvi.

Zapenušani gardisti počese da okreću nogama popadala tela.

— Hej, Pite, ovaj je još živ — prodra se histerično jedan od dvojice mlađih vojnika.

— Odlično. Njega ćemo da razapnemo u slavu božju. Daj ga ovamo — naredi Justus.

Dvojica ljudi pomračenog uma podigoše ranjenika i nasloniše ga na zid brvnare, na mesto koje im je pokazao Justus.

— Tako, drži mu šaku otvorenu... do đavola, nemam eksera, ali poslužiće i ovo — reče i istrže nož iz kanije.

Snažnim zamahom probode dlan onesvešćenog ranjenika i oštri vrh čeličnog sečiva zari se u drvo iza šake. Justus počeo da udara kundakom puške po dršci noža i zari sečivo do kraja. Onda isto to učini i sa drugom šakom koristeći ovog puta nož jednog od svojih sledbenika.

Ranjenik koji je od siline bola došao svesti sad je tiho ječao. Kad ugleda nepoznate ljude u uniformama, on ih opsova.

— Ha! Psuješ Boga! E sam si tražio! — dreknu Justus i snažnim prstima gotovo iščupa nesrećniku jezik iz usta.

Čovek još jednom kriknu i, u trenutku kad mu oštro sečivo zaseče mekano tkivo jezika, pade u nesvest.

Justus i njegova dva pratioca zaurlaše kad mlaz krvi okupa grudi razapetog.

— Ostajemo ovde dok ne stignu naši — naredi Justus i sede pored vatre.

*

* *

Ninda je brzinom vetra jurio preko močvare obasjane jesenjom mesečinom. Tek povremeno usporio bi trk i bacio pogled prema zvezdama, proveravajući tako da li je na pravoj stazi, a onda bi njegove noge, činilo se, jurnule još brže.

Kada je konačno stigao do grupe kapetana Hardina, mogao je da se zakune da se nalazi na istom, ili gotovo istom, mestu sa kojeg je krenuo pre sat i po vremena. Za trenutak se razmišljao da li je naišao baš na pravu grupu, jer, prema rečima koje je kriomice čuo od Džima Kaspera, ova grupa trebalo je da bude negde na severoistoku, a ne ovde na zapadu. Prilicao se bliže. Nije bilo nedoumice. I ova grupa pripadala je Nacionalnoj gardi Luizijane. Uskoro začu i ime koje je sve to nedvosmisleno potvrdilo: kapetan Čarls Hardin.

— Kapetane, mislite li da je ona pucnjava maločas bila delo Pita Justusa i one dvojice — upita momak ne stariji od dvadeset tri godine.

— Ne znam, sinko. Najverovatnije. Ako su pucali čorcima, nije ni bitno. Ali, ako su imali i bojevu municiju...

Kapetan nije dovršio zlu sluh.

Prvo je pomislio da su nesrećni vojnici pucali jedni u druge i poubijali se, ili, što je još gore, izranjavili se. Ili — možda su naišli na Kajune, što bi moglo da znači smrtnu opasnost za svakog onog ko se zatekne u močvari, a nije njen stanovnik. Tek sad se kapetan priseti da nije postavio straže.

No, bio je na mucu. Samo on i još dva čoveka mogla su na stražu. Ostali su ili čuvali zatrovane, ili su i sami bili zatrovani.

— Hajde, sinko, pođi do onog debela tamo. Otvori četvore oči. Ja ću da budem tamo preko — pokaza rukom. — Ako nešto vidiš, odmah me obavesti. Evo, drži ovaj pištolj, jer sa čorcima nećeš mnogo postići.

Mladić ga zahvalno pogleda, a onda dodade kao da se snébiva.

— Kapetane Hardin, ne želim da tužakam, ali Džošua... onaj ošišan do glave, ima bojevu municiju za pušku... možda će vam poslužiti.

Kapetan ga potapša po ramenima, a onda ode i izvadi dva šaržera iz torbice momka

po imenu Džoša. Stresao se kao u teškoj groznici kada je susreo pogled poludelog čovaka.

Taman je zauzeo stražarsko mesto kad na korak od sebe začu tih, sugestivan, glas.

— Kapetane Hardin, samo mirno. Ja sam prijatelj — počeo glas.

Hardin se trže i odmah reče repetirajući pušku.

— Ako si prijatelj što se skriš »prijatelju«?

— Bolje je tako, verujte mi. Došao sam da vam kažem da ste vi i vaši ljudi, kao i ljudi poručnika Riza, otrovani nepoznatim bojnim otrovom... Čekajte, ne prekidajte me! Posledice trovanja su strašne, ali vidim da ste se i sami u to već uverili. Vidim i da ste blagovremeno uspeli da savladate najteže slučajeve. Kapetan Mark Riz je krenuo da uspostavi kontakt sa vašim štabom. Bojim se, međutim, da neće uspeti. Na nesreću, gardisti su se već sukobili sa domorocima... Kajunima, kako sam saznao da se zovu. Zato ću i sam da pokušam da uspostavim vezu sa vašima i zatražim hitnu pomoć. Vi se ovde ukopajte i nek vam je Bog na pomoći — završi ninda.

Kapetan Hardin je neko vreme ćutao razmišljajući o ono-

me što je čuo. Posle pauze od minut-dva upita:

— Ko je mogao da nas otruje?

Odgovora nije bilo. Naime, ninda je, čim je rekao ono što je imao da kaže, nestao krećući se nečujno kao i što je došao.

Krenuo je nazad ka farmi Sama Fjurija da iz »forda« pokuša da uhvati bilo čiju vezu. Trebalo je što pre izvući nesrećene ljude koji više nisu bili u stanju ni da brinu sami o sebi, ni da odgovaraju za svoje postupke. I to je trebalo učiniti pre nego što ih dokusure s pravom razbesneli domoroci, za koje nije znao ni koliko ih ima ni gde se sve nalaze širom neprijateljske i tajanstvene močvare koja je iz trena u tren sve više postajala močvara straha.

*

* *

Tabasko Pit pomilova usnulom ričokosu devojkicu po golom ramenu, a onda uz svu snagu svoje volje iskoči iz toplog, izgužvanog, kreveta. Obukao se hitro i nestao kroz prozor. Nije želeo da reskira da ga dežurni kućepazitelj vidi i zapamti.

Saznao je da će se grupa stranaca najverovatnije zausta

viti u obližnjem gradiću Tampi. Zašto — nije znala da kaže.

Kako se jutro već bližilo Tabasko Pit pokuca na vrata sobe u kojoj je spavala Sumiko. Devojka se ubrzo javi.

— Devojčice, sve sam saznao. Krećem iz ovih stopa — reče joj Pit.

— Idem i ja s tobom — istom brzinom i odlučnošću reče Sumiko.

— Ali, Lesli je rekao da ti...

— On je to rekao kako bi me sklonio iz gužve. Ko će da brine o meni ako i ti odeš, a?

Pit »nalete«. Pomilova je pokosi i samo klimnu glavom u znak saglasnosti.

Sat kasnije njih dvoje su u džipu Nacionalne garde Luizijane jurili put Tampe, gradića udaljenog kojih dvadesetak milja od Katahule.

— Gde ćeš da ih potražiš? — upita Sumiko posle duže pa uze.

— Ah, zna se gde takva braćija zalazi. Javna kuća — ako je ima, kockarnica... neki bar, videću.

— Koliko se sećam, u Katahuli nisu bili ni na jednom od takvih mesta — pecnu ga Sumiko.

Tabasko Pit se zamisli. Tačno. Devojka je u pravu. Ne sme da skrene pažnju na sebe, a ne sme mnogo ni da dan-

gubi raspitujući se gde da nađe strance.

— Ne brini, devojčice, kad stignemo na lice mesta već ću nešto smisliti — uzvрати uz smešak.

— Ne sumnjam u to. Pogotovu ako ti naleti neka sirota riđokosa devojčica sa velikim grudima i još većim srcem...

Sumiko se nasmeja kad vide kako Pit crveni, a uskoro odjeknu i njegov razdragani smeh.

— Setio sam se, devojko! — prenu Pit Sumiko posle pola sata besomučne jurnjave. Stranci su ipak retkost u ovim krajevima. Pitaćemo prvog prolaznika o njima i eto ti rešenja.

Oni o kojima se ovaj razgovor vodio sedeli su kraj Tonija Manzana i slušali plan koji im je saopštavao.

— Znao da smo doneli opasnu stvar u onaj gradić i da smo je sipali tamo gde je trebalo da je sipamo. E, pa lepo. Ono što ne znate to je da sam dve ampule tog otrova poneo i sada nameravam da ga iskoristim za naš posao.

— Još nikad nismo radili sa otrovom. Zašto da eksperimentišemo? Ja ipak više volim pištolj — javi se Stiv Galante.

— Stive, znam da je tebi najlakše da potogneš taj top i pobiješ sve što ti se nađe ispred nišana. Hajde jednom bar, za

razliku od TVOG načina, da probamo nešto bez pucnjave. Uđemo u banku, potrujemo činovnike i, dok oni »size«, mi lepo otvorimo sef, počistimo ga, a onda mirno, uz laganu vožnju, krenemo negde gde na miru može da se potroši brdo love — nastavi Manzano.

— E, to bih stvarno voleo da vidim — još uvek nepoverljiv, reče Stiv Galante.

— I videćeš, sinko, i videćeš! — reče Manzano, a onda, pogledavši na sat, reče. Idem do banke. Sam ću da sredim ovo s otrovom. Kad bude vreme, pozvaću vas da mi pomognete u »čišćenju« sefa.

Pošto je bilo još rano, hol u banci bio je pust. Manzano potraži pogledom uobičajenu staklenu posudu sa vodom za piće, a kad mu se jedan postariji službenik obrati, on reče uz snihlodljiv osmeh.

— Dobro jutro, gospodine. Ja sam predstavnik jedne nove kompanije čije ime još neću da vam kažem. Dakle, nove kompanije koja se bavi snabdevanjem javnih ustanova aparatima za čuvanje i točenje pića, kao i hrane. Ako ste zainteresovani...?

Činovnik se ljubazno osmehnulo.

— Bojim se da ste zakasnili. Baš pre deset dana postavili smo nove aparate uz našu pri-

ručnu kuhinju. Dodite da ih pogledate. Ko zna, možda je reč baš o vašim proizvodima.

Toni Manzano diže pogled ka plafonu, odnosno nebu, zahvaljujući providenju što mu je poslalo baš ovog činovnika.

Veoma brzo uspeo je da sasepe obe ampule u aparate sa sokovima. Jednu u koka-kolu, a drugu u džus od pomorandže.

— Vidim da ste pametan čovek. Da, ovo su naši aparati. Pa, mило mi je da smo se upoznali. Nego, recite mi vaše ime. Želim da ga saopštим gazdi. Možda će imati za vas i vašu kuću neki prigodan poklon. Ko načno, vi ste jedna od naših prvih mušterija — reče na rastanku, a onda požuri u kafić preko puta banke.

U isti kafić, istog jutra, na putu za Katahulu stigao je Gustav Jegerman u praćnji čutljivog meleza Džoa Tanderu. Sedeli su u uglu i doručkovali bez reči. Samo su pogledom okrznuili Toniju, a onda nastavili da jedu.

Profesionalac, kakav je bio Jegerman, primetio je kako do šljak već nekoliko puta izviru je preko zavesu na izlogu i baca pogled prema banci. Isto tako svaki čas je proveravao časovnik na ruci.

»Pljačkaš banke«, prohuja Jegermanu kroz glavu. »Bolje da se što pre uklonimo odatle,

jer, kao stranci, sigurno ćemo privući pažnju ovdašnjih vlasti». Glasno pozva Tanderu da krenu.

Na izlasku iz grada mimoišli su se sa Tabasko Pitom i Sumiko. Jegerman opsova suluđog vozača koji je vozio sredinom drumu i to brzinom o kojoj bi mesni čuvar zakona svakako imao šta da kaže.

Pit zaustavi kola uz škripu kočnica kod prvog bara — na oko pet stotina metara dalje od banke i kafića u kome je sedeo Toni Manzano, a iz kojeg je pre dva tri minuta izašao Jegerman sa svojim pratiocem.

Pit uđe u lokal i bez ustezanja upita mladnu konobaricu da li je slučajno videla nekoliko momaka, verovatno u jednim kolima, da su juče ili u toku jutra stigli u grad.

— I vi ste stranac. Znam po tome što postavljate takva pitanja. Ovde retko ko dolazi. Ovuda se samo prolazi, uz even tualno kratko zadržavanje. Da, juče pre podne stigla je grupa od pet momaka. Svi su obučeni kao biznismeni — ili gangsteri. Hoću reći, bogato i napadno. Noć su proveli u hotelu i od jutros, sem jednog od njih, nikoga nisam videla u gradu — izrecitova devojka neprekidno žvaćući gumu za žvakanje i be zobražno merkajući kršnog plavokosog momka.

— Gde je taj jedan koga ste videli, gospođice?

— Gospođice, opa? To nisam čula ko zna otkad. Eno ga dole, kod Milta. To ti je, bato, kafić preko puta banke.

Pit se osmehnu i mahnu rukom, a onda požuri do kola. Tamo je sedao za volan kad Manzano izađe iz lokala i krete prema hotelu u kome su ga čekali momci.

— Ako onaj nije gangster, i to Italijan, ja ću da izvršim sepuiko — reče Sumiko.

— Nema potrebe da se klatiš, devojko. Ja bih ga takođe prepoznao, i to vezanih očiju.

— Šta ćemo sad?

— Ništa. U stvari, idemo u onaj lokol iz kojeg je izašao. Naručićemo kafu i čaj, nekoliko sendviča — i čekaćemo — uzvratiti Pit.

Tako su i uradili. Međutim, nije im bilo suđeno da do kraja uživaju u dobrim sendvičima i napicima.

Toni Manzano vraćao se ulicom u pratnji trojice svojih momaka. Četvrti ih je pratio u velikoj limuzini vozeći iza njih na nekoliko metara. Parkirao je nedaleko od banke, a onda podigao haubu i, tobože nešto petljao oko motora. Manzano sa ostalima nehajno uđe u banku.

— Pa ovi se spremaju da opljačkaju banku, a nikoga ne-

ma da ih spreči! — gotovo vilknu Tabasko Pit.

— Nikoga?!

To kratko pitanje bilo je više nego slikovito i Pit samo promeni boju lica.

— U pravu si. Još ću da ispadnem i heroj dana — reče i, pošto iskapi šolju s kafom, kretе ka izlazu.

Još s vrata Toni Manzano mogao je da vidi kakav je učinak imao otrov iz ampula. Nekoliko službenica ječeći je puzilo po podu. Neki su pokušavali da sami sebi iskidaju grlo žedni vazduha, dok su drugi udarali glavom o pultove. Sve češće čuli su se jauci i krici bola.

Tada se pojavi i onaj sedokosi činovnik. Kad ugleda Manzana, on mu pojuri u susret.

— Hvala Bogu, vi ste tu... Nešto nije u redu sa automatom. Očigledno je da su se pokvarili i neka kiselina je iz instalacija prodrila u napitke. Molim vas, pomozite! — vapio je čovek.

Tog trena jedna plavuša usta de s poda i zalete se glavom u mermerni stub. Sudar je bio smrtonosan i žena se sruči na pod dok je krv iz razbijenog te mena obojila okolinu.

— Bože... šta se to dešava? — vapio je stari činovnik.

— Hajde, stari, brzo, ovamo — pozva ga Toni dok je davao

znak svojim momcima da pokupe sve pare iz fioka.

Čovek posluša misleći da ga stranac zove da pruži nekakvu pomoć.

— Hajde, stari, otvaraj sef! — naredi Manzano.

— Ali ja... gospodin direktor će...

— Ako misliš da pomognem onima napolju, onda poslušaj. Oni imaju još samo — baci pogled na sat — još samo pet minuta vremena. Posle toga niko više ne može da im pomogne.

Stari bankarski činovnik, koji je na istom radnom mestu proveo dvadeset godina, huknu i požuri da posluša. Vrata sefa uskoro se širom otvoriše i Toni brzo počе da skuplja uredno spakovane svežnjeve novčanica. Kada je sve pokupio, on natera starog čoveka da uđe u sef i zalupi vrata.

— Pa ovo je ispalo lakše čak nego što sam i ja očekivao! — zaključio izlazeći iz prostorije sa sefom.

Nije se nijednom obazreo na ljude koji su okolo ječali i previjali se od ludačkih bolova. Doza je bila prevelika i smrt je sve brže ubirala svoj danak.

No, ako nije obraćao pažnju na unesrećene ljude, morao je da zastane i punu pažnju obrati na momka koji je upravo ušetao u banku. Baš tako: ušetao.

Tabasko Pit je, držeći ruke u džepovima mirno, koračao kao da ni njega mnogo ne interesuju otrovani ljudi u banci.

— Hej ti... stani, kud si navatio?! — dreknu Stiv Galante.

Tabasko Pit se osvrte oko sebe, pa, pošto nikoga drugog nije bilo u blizini, on upre, prstom u svoje grudi.

— Da, mazgove, ti! Ko bi drugi! — povika Galante ponovo i ne pomišljajući da potegne pištolj.

— Mazgov je onaj ko te napravio! — dreknu Pit razljučen i u dva skoka nađe se ispred revolveraša.

Galante je ipak bio prva lica. Brzinom misli potegao je skriveni pištolj i već je počeo da ispravlja lakat kad ga Pit dohvati obema rukama za zglob, načini kratak trzaj i ruka iskoči iz ramena. Istim pokretom Pit ga postavi između sebe i ostalih.

— Pucajte, šta čekate?! — dreknu sada Manzano, spreman da žrtvuje i svog revolveraša samo da bi umakao sa bogatim plenom.

Navikli da slušaju, gangsteri potegnuše oružje.

Istog trena hici odjeknuše i iz pištolja koji je Galante još uvek držao u šaci. Samo, umesto njega pucao je Tabasko Pit. Jedan gangster pade odmah mrtav. Treći je, kao i Manza-

no, zauzeo zaklon iza mermernog stuba i sada je ispaljivao hitac za hicem. Tri puta pogoden u gnudi Stiv Galante skončao je svoj život. Tabasko Pit ga snažno gurnu napred i istovremeno se baci u stranu. Napravio je tri puta kolut izbegavajući kuršume pre nego što je dospeo do zaklona. Međutim, ni tu se nije dugo zadržavao. Odmah je nastavio prema mestu na kome se krio jedan od gangstera. Kada mu se približio na metar-dva lepo je čuo kako ovaj izbacuje iz pištolja prazan šaržer i sprema se da ga zameni novim.

Pit preskoči paravan iza kojeg se skrivao i skoči tačno ispred gangstera. Udarcom noge izbi mu pištolj iz šake. Gangster viknu od bola, a onda se zagleda u plavokosog diva. Kako ni sam nije bio baš slabاشan, on se osmehnu pošto vide da Pit nije naoružan.

— E, sad ćeš da platiš. Polomiću ti svaku košćicu — zapreti i zaleti se oborene glave.

Pit ga gotovo s gnušanjem propusti, a onda ga, onako u naletu, okrete hvatom za jednu ruku i povuče na dole. Kost glasno puče, a ranjeni gangster vrisnu od bola. Pao je na kolena hvatajući se za ozleđenu ruku. Pit se naglo okrete oko sopstvene ose i udarcem

stopala gotovo mu odvali donju vilicu.

Toni Manzano nije gubio vreme da bi video ko će pobediti. Već je bio na vratima kad je Pit eliminisao poslednjeg gangstera. Uskočio je u kola i naredio da nagazi do daske.

Ni Pit, a ni Sumiko s druge strane ulice, nisu gubili vreme. Sumiko okrete pozajmljeni automobil u mestu i zastade taman koliko je Pitu bilo potrebno da uskoči u vozilo. Tada pritisnu gas i automobil se za nese dok su se gume palile škripečj po asfaltu.

Limuzina im je izmakla za nekih pedesetak metara.

— Pokušaj da ih stigneš, devojčice. Ako ti ne uspeš moraće ovo da ih stigne — reče Pit pokazujući ogromni »dezert igl« magnum kalibra.

Sumiko samo zviznu, pa se usredsredi na vozilo koje im je sve više odmicalo.

— Pite, bojim se da imaju mnogo jaču mašinu. Ti si na potezu — reče Sumiko smirujući vozilo.

— U redu, devojčice. Da vidimo koliko stari Pit još vredi — nasmeši se Tabasko Pit i isturi obe ruke i dobar deo tela kroz prozor.

Nišanio je samo nekoliko sekundi. Pištoljčina u njegovim rukama tri puta bljunu vatru.

Tri pucnja slila su se u jednu produženu detonaciju.

U prvi mah činilo se da pucnjava nije imala nikakvog efekta. Onda prvo odlete poklopac od gepeka, a odmah potom limuzina poče da šeta levo-desno, naglo se kriveći na levu stranu.

— Bravo, Pite, još uvek si nenadmašan strelac — pohvali ga Sumiko ponovo dodajući gas.

Tonijev vozač, koga je treći hitac iz Pitovog »dezert igla« pogodio u rame i gotovo mu otkinuo ruku, urlao je od bola pokušavajući da onom zdravom, rukom savlada pomahnatalu mašinu. Napor je bio preveliki, kao i brzina, i limuzina slete sa puta i zari se u zemlja ni nasip.

Vozač kriknu još jednom. Ovog puta bio je to krik smrtnika.

Toni Manzano, koji je sedeo na zadnjem sedištu, prelete preko naslona i glavom udari u prednji vetrobran. Od udarca je izgubio svest.

Čim je Sumiko prikočila, Pit iskoči i pritrča limuzini. Sirena je sve vreme urlala, jer je mrtvi vozač pritisnuo smrvljenim grudnim košem.

Pit dohvati Tonija Manzana, koji se ni onesvešćen nije razdvajao od plena, i izvuče ga iz kola.

— Šta ćeš s njim? — upita ga Sumilko.

— Najbolje da ga ostavim ovde. Šerif, ili kako im se već zove čovek od zakona, sigurno već kreće u poteru. Najbolje da se nas dvoje blagovremeno sklonimo.

— Znači, odustaješ od toga da budeš junak dana? — peca ga devojka.

— Ma samo sam se šaljio. Kakav junak. Ovo je sitnica. Nego, samo da privežem ovog priklana za branik limuzine, pa brišemo.

Nešto kasnije, uvezan tako da niko živ na ovom svetu ne bi uspeo da ga odveže, osim da iseče vezove, Toni Manzano je odmahivao glavom još nesvestan situaciju u kojoj se našao. Sirena je i dalje neumoljivo zavijala i on počeo da vrišti od besa.

— Sad natrag u Katahulu. Moramo da budemo spremni ako se Leslie javi. Uključi za trenutak tu spravicu, možda će mo uspeti da ga čujemo — reče preuzimajući volan od Sumilko.

Devojka posluša, ali osim karakterističnog šuštanja i pucetanja ništa drugo nisu čuli.

— Daleko smo. Ova sprava može da uhvati signale najviše do dvadeset pet kilometara — obavesti ga.

— Toliko i ima od one proklete močvare do hotela — pro-mmlja Pit i stisnu papučicu za gas.

*
* *

Zora je zarudela kada je ninđa stigao do skrivenog »for-da« i volki-tokija. Uključio je aparat i nekoliko puta ponovio ugovoreni signal. Odgovora, međutim, nije bilo. Sačekao je nekoliko minuta i ponovio signal. Opet ništa. Brzo je razmišljao: da li da sam krene u Katahulu, ili da se odmori pre nego što ponovi poziv. Konačno odlučio da se odmori, jer pred njim je bio još jedan dug i naporan dan, a možda i noć. Brzo navuče granje i trsku preko »for-da«, smesti se na zadnjem sedištu i ultonu u okrepjujućisan.

Nad močvarom se vukla neka zlokobna tišina. Sve je zamrlo. Nisu su čule ni ptice, ni druga živa bića. Ludilo koje je zahvatilo pripadnike Nacionalne garde Luizijane kao da je zaledilo sav život.

Daleko od ušiju najbližih ljudi, močvarom su odjekivali krici zatrovanih i unesrećenih ljudi. Oni zdraviji pritiskali su šakama uši, ali uzalud. Krici lu-

dačkog bola neumoljivo im je prodirao u mozak.

Dva sata kasnije ninda naglo otvori oči. Ne, nije ništa čuo, niti je bilo ko bio u blizini. Probudilo ga je predosećanje. Odmah je uključio aparat.

— Lesli... halo... Lesli javi se... prijem — ponavljao je Tabasko Pit već spreman da odustane.

— Pite, momče, čujem te. Gde si?

— U kolima... na ulasku u Katahulu. Sumiko je sa mnom.

— Jesi li ušao u trag gangsterima?

— To je sređeno. Bili su u susednom gradu... Tamo su napravili pravi pokolj sa onim istim otrovom — odgovori Pit.

Lesli je neko vreme ćutao. Pitao se u sebi kakav bi efekat na gardiste imao otrov da su gangsteri čitavu količinu bacili u bunar na farmi.

— Pite, pokušaj... U stvari, neka Sumiko pokuša da stupi u vezu sa onim potpukovnikom i neka mu kaže kako je saznala da se nešto čudno dogodilo sa četom »B«. Baš tako. Neka ne pominje otrov ili mene. Jednostavno čula je da su gardisti odjednom zbog nečega počeli da se ponašaju nenormalno i da im je potrebna hitna medicinska pomoć.

— U redu Lesli, a ja? Gde da te nađem? Verovatno mogu da ti pomognem.

Lesli je opet izvesno vreme ćutao. Onda reče.

— Ti ćeš mi biti tajni adut. Dodi do farme... ali se negde pritaji. Ponesi voki-tolki i čekaj da ti se javim. O.K?

Pit samo klimnu glavom i odloži voki-toki.

— Sve sam čula. Idemo odmah na posao. Jadni ti ljudi — reče Sumiko ponovo paleći motor džipa.

U gradu su se rastali dogovorivši se šta dalje.

— Ti samo dovedi potpukovnika do one farme, a ja ću već da vas nađem. Hajde, devojčice, požuri — dobaci Pit uskačući u prvo vozilo u kome je ugledao ključeve.

Gustav Jegerman, kome ništa nije moglo da promakne, pažljivo zagleda plavokosog di va kako očigledno ulazi u tuđe vozilo i brzo nestaje prema zapadnom izlazu iz grada, a potom se zagleda u devojku čije je orijentalno poreklo bilo očigledno.

U jedno je bio siguran: ni plavokosi, ni devojka nisu pripadali Katahuli. Znači bili su stranci, a stranci u ovo vreme i na ovom mestu mogli su da imaju veze samo sa manevrima... i.

— »Plavi dosije« — reče Jegerman tiho.

»Znači«, razmišljao je dalje »profesionalni ubica«, onaj ko se u San Francisku umešao u operaciju čišćenja u Institutu, nalazi se ovde. »Da li je to onaj plavokosi«? Odluči da se odmah uveri u to. Pozva Džo Tander i, pošto su pet minuta kasnije seli u kola, požuriše da stignu Pita koji je već velikom brzinom jurio prema opustošenoj i spaljenoj farmi Sema Fju rija.

— Mislim da smo na tragu. Počinje tvoj deo posla, moraće — reče Jegerman obraćajući se ćutljivom melezu.

Ovaj ga nije udostojio odgovora. Činilo se čak da ga nije ni čuo. Jegerman bi najverovatnije bio pogođen takvim po našanjem da na delu nije video šta menjak može golim rukama. Zato samo nešto promrmlja i usredsredi se na put pred njima.

Kada su posle duže vožnje konačno stigli do spaljene far me, morali su da priznaju da je čovek koga su pratili veoma vešt. Nigde na vidiku nije bilo ni automobila, ni plavokosog. Štaviše, nije bilo ni trago va vozila.

Dok je Jegerman šetao dvorištem s gađenjem posmatrajući oglodane kosti pobijenih kerova i nogama pomerajući

nagorele grede, Džo Tander je u sve širim krugovima obilazio teren. Deo njegove indijanske krvi se probudio.

— Više je nanjušio nego što je video Leslijev »ford«. Pažnju mu je skrenulo granje na kome je lišće, pod zracima sunca, počelo lagano da vene. On pažljivo pomeri jednu granu u stranu i, ništa ne dodirujući, počeo da razgleda unutrašnjost vozila. Nije video ništa što bi bilo neobično. Kad začu Jegermanov glas, on napusti mesto na kome se nalazilo skriveno vozilo i izađe na čistinu.

— Nešto si pronašao? — upita Jegerman.

— Nekakav automobil.

— Onaj koji smo pratili?

— Ne. Ovaj već dugo nije bio u vožnji. Motor mu je sasvim hladan.

Znači, još neko se muvao ovim krajem. Ta činjenica se Jegermanu nimalo nije svidela. Vozilo je, doduše moglo da pripada i nekom žitelju Katahule, možda ga je vlasnik ove far me ukrao pa sakrio, možda. Možda... suviše je bilo tih »možda«.

Džo Tander krupnim koracima priđe bunaru i zahvati kofom vodu. Pomirisa je, a onda je s nepoverenjem prosu.

— Šta nije u redu? — opet se javi Jegerman koji je upra-

vo nameravao da se osveži vodom.

— Neispravna — glasio je kratak odgovor.

Jegerman se strese kao da je stao na голу žicu električnog voda. Znači, gangsteri su u taj bunar sipali otrov. Onda se gardisti nalaze tamo negde u močvari.

— Tamo mora da je već pravi pakao — tiho reče Jegerman.

— Meni nešto kažete?

— Ne, ne... nešto razmišljam.

Ućutao je. Džo Tander sačekao da čuje ima li kakvog naređenja, pa, pošto je Jegerman ćutao, sleže ramenima i potraži mesto ispod jednog velikog drveta.

Gustav Jegerman izvadi iz unutrašnjeg džepa mantila aparat sličan tranzistoru, okreće dva dugmeta, izvuče antenu i lagano počeo da se okreće oko sebe. Pokušavao je da uhvati neki radio-signal, nadajući se da će to biti neka od poruka koju gardisti šalju jedni drugima i tako ih locira. Aparat je, međutim, bio nem.

— Ostaćemo ovde neko vreme i čekaćemo da se nešto pokrene — obavesti on Tanderu.

— A ako se ništa ne pokrene?

— Vraćamo se u Katahulu. NEŠTO će SIGURNO da se desi, a kad se desi čuće se i u gradu.

*
* *

Poručnik Mark Riz, Luis Smit i još dva momka nervozno su se osvrtaali oko sebe. Već desetak minuta bili su sigurni da ih neko prati. S vremena na vreme među stablima čije je korenje bilo pod vodom i muljem, promicale bi senke nepoznatih gonilaca. Dva ili tri puta Riz je čuo i tiho režanje pasova tragača.

— Luise, šta misliš ko bi to mogao da bude? — upita Riz.

— Kajuni, ko bi drugi. Na njihovoj smo teritoriji, a to im se svakako ne dopada. Nadam se samo da nas neće napasti. Ja imam još svega desetak metaka.

— Ja ni toliko — uzvрати Riz, a potom pogleda onu dvojicu momaka.

Ovi samo odrečno odahnuše glavom. Jedan ipak izvuče ruku iz nedara i izvadi nešto nalik na štipić dinamita.

— Imam samo ovu dimnu bombu. Hteo sam na kraju manevra da se našalim sa momcima — reče kao da se pravda.

Prskanje vode negde levo od njih ponovo privuče Rizovu pažnju. Brzo se okrenuo na tu stranu. Lepo je video dva čoveka kako se brzo skrivaju iza širokog stabla. U nastupu besa on povuče okidač i dugačak, bezopasni, rafal odjeknu močvarom.

— Pojavite se vi močvarski pacovi... šta hoćete od nas?

Njegov besan, pomalo histeričan glas, brzo se izgubi u vlažnom močvarskom vazduhu.

Odgovor nije stigao.

— Poručniče, ne vredi da vičete. Mislim da nas neće pustiti. Ne zaboravite da su naši pobili nekoliko njihovih i sada sledi osveta — podseti ga Luis Smit.

— Ali... naši momci nisu bili normalni...

— To znamo vi i ja. ONI to ne znaju. Štaviše, siguran sam da ih to ne bi ni interesovalo.

— Nelko bi to morao da im kaže.

— Ko? Zna li vi njihov jezik?

— Sećam se po nešto francuskog iz škole. Idem — reče Riz i pre nego što je Luis stigao bilo šta da kaže, odloži pušku i krene kroz blatnjavu vodu.

Luis Smit samo sumnjičavo zaklima glavom.

— Momče, spremi tu tvoju »bombu«, ako ništa drugo bar

da ih za trenutak zbunimo — reče onom momku.

Mark Riz s teškom mukom izvlačio je noge iz gliba. Kada je stigao do stabla iza kojeg je video da se skrivaju Kajuni, on počeo da ih doziva na francuskom i objašnjava ko je.

Nilko mu nije odgovorio.

Nastavi da se kreće i upravo kad se našao pored drveta, oko vrata mu pade omča od čelične žice. On pokušava da je smakne, ali ga oštra žica povredi i čovek vrisnu od bola.

— Poručniče... Riz... javi se! — zaurla Luis.

Umesto odgovora do ušiju mu dopre samo nekakvo krkljanje i pljuskanje nogu po vodi, a zatim se sve utiša.

— Prokletnici su... ga... ubili — reče Luis.

Ubaci metak u cev i počeo da vreba. U deliću sekunde spazi neku pogurenu priliku kako pokušava da pretrči levo od njih i on ispali tri hica. Pogodio je. Čovek se bez glasa sruči u blato.

Tada zaurlaše psi tragači. Njih pet-šest pojuriše visoko uzdignutih glava. Bili su to psi koje su nekada davno beli gospodari koristili tragajući za odbeglim crnim robovima. Oko vratova nosili su ogrlice sa čeličnim šiljcima.

Luisova dva pratioca povikaše od straha i pokušashe da po-

begnu. Nisu pretrčali ni desetak metara kad se na njih sruče šle tela snažnih i krvožednih pasa.

Jezivi krici odjeknuše močvarom. Oštri zubi pasa — ubica kao od šale preklase dvojicu momaka.

Luis Smit dočeka preostale pse i jednostavno ih pobi rafalom. Međutim, posle sedmog pucanja igla udari u prazno. Luis brzo uhvati pušku za cev i zauze odbrambeni stav.

— Hajde beštije... navalite... još nisam gotov! Hajde, mrcine proklete! — vikao je.

Osetio je kako ga zahvata neuobičajeni bes. Ludilo od kojeg je stradalo toliko njegovih prijatelja polako je stizalo i do njegovog mozga. Poče ludački da se smeje. Taj smeh kao da za trenutak zbuni i pse ubice. Ali, samo zakratko. Onda jurnuše svi odjednom. Prvog Luis obori smrskaviši mu lobanju udarcem kundaka, ali mu druga dva psa istovremeno dohvatiše vrat i nogu. On otrgnu psa koji ga je ugrizao za nogu i počeo zubima da ga kolje istovremeno trpeći užasne bolove od ujeda po vratu.

Trojica Kajuna s nevericom su posmatrali scenu. Ovako nešto niko od njih do sada nije video.

Konačno psi nadjačase.

Niko od Kajuna nije primetio radio na zemlji. Aparat je bio uključen...

Pilot helikoptera koji je nadletao močvaru namesti bolje slušalice i dotera dugme na svom prijemniku. Nije se prevario. Jasno je čuo urlanje pasa, kao i pucnjavu pre toga. Neko vreme nije se čulo ništa više, a onda je začuo nekakav čudni jezik. Francuski? Možda.

Pošto više nije uhvatio nikakav zvuk, on promeni frekvenciju i javi se bazi.

— Uhvatio sam neke nerazumljive poruke... mislim na francuskom, ali nisam siguran — raportira kad je dobio vezu sa bazom.

— Gde?

— Nad močvarom. Severoza padno od Katahule. Ima još nešto: smeo bih da se zakunem da sam čuo urlanje pasa, neke ludačke krike i puškaranje — završi pilot svoj raport.

— U redu, zabeleži koordinate i vrati se u bazu. Odmah!

Potpulkovnik koji je bio u društvu lepe Sumiko pre dvadeset četiri sata počeo da se češka po glavi kad mu radista donese tek primljenu poruku iz vazduhoplovne baze.

— Ko zna šta se dogodilo. Naši momci se ne javljaju. Ko zna u kakvu je nepriliku upala četa »B«. Moramo hitno da po

šaljemo patrolu na tu stranu. Majore Velbi organizujte dve grupe ljudi i odmah krenite na tu stranu. Ja ću da zatražim helikopter iz baze, pa ću sa njima. Bićemo u stalnoj vezi — naredi proćelavi debeljko.

Deset minuta kasnije dve patrola od po deset ljudi brzo kretoše u pomoć prepolovljenoj četi »B«.

*
* *

Džim Kasper osetio je kako ga sve češće hvata beznade. On koji nije navikao da sedi i čeka da mu se nešto dogodi, sada je silom prilika bio primoran da sedi i skrštenih ruku čeka da vidi šta će se dalje dogoditi. Karlos Braun koji je, čini se, uspeo da prebrodi ono najgore, sedeo je tik do njega nervozno paleći cigaretu o opušak koji mu je visio iz ugla usana.

Pošto je povukao duboko on lagano počeo da ispušta dim kroz nozdrve.

— Džime, šta misliš... da nije vojska nešto probala na nama. Nema šanse da je voda na farmi sama od sebe postala otrovna. I sam znaš da je Fjurijev bunar deset godina najbolji u okolini. Znaš, skoro sam čuo od jednog stranca u Čarlijevom baru kako vojska i CIA svašta

rade dole po Nikaragvi. Kaže, tamo su ispitali mnogo oružja, neke nove bombe sa klicama nekakvih bolesti... neke otrove. Ko zna, možda su glavonje iz Vašingtona htele na nama da isprobaju nešto novo... Po misli, mi smo Bogu iza leđa, manevri se održavaju u močvari... kud ćeš lepše mesto — brzo je govorio Karlos Braun u nastupu lucidnosti.

Ni sam nije bio svestan da je pogodio u najdublji deo Karlovih skrivenih misli.

— Ne znam šta da ti kažem. Danas je sve moguće. Tačno je da smo mi za one u Vašingtonu samo gomila seljaka. Međutim, ne mogu da se pomirim sa tim da im mi služimo kao kumići za eksperimentisanje. Čoveče, ovo je Amerika! — reče pomalo razdražen.

Ponovo utonuše u razmišljanja.

— Šta misliš, hoće li Riz uspeti da uspostavi vezu? — javi se Karlos posle nekoliko minuta.

— Šta misliš, da li su uopšte živi? — uzvрати Džim pitanjem.

— Misliš da su... Bože, samo to ne... onda nam nema spasa. Ili da ove nesrećnike ostavimo na milost močvari i Karjunima i brišemo, ili da pokušamo zajedno sa njima da se vra

timo istim putem. Šta predlažeš?

Džim Kasper pogleda prijatelja kao da ga prvi put vidi. — Da ih ostavimo? Jesam li te dobro čuo?

Karlos ustade i besno udari pesnicom u obližnje stablo.

— Do đavola, ni sam ne mogu da poverujem da sam to rekao! Šta misliš, da probamo polako da se vratimo do Fjuri jeve farme?

Džim Kasper baci pogled na svoj vod. Otrovani ljudi bili su zbilja u jadnom stanju. Poče da ih prebrojava. Njih šestorica-sedmorica bili su koliko-toliko sposobni za pokret. Trojica su bili na samrti i svakako sami ne bi mogli da stanu na noge. Još trojica su sedela okolo blenući praznim pogledom.

— Možda vredi pokušati. Hajde da napravimo nosila. Za to vreme Riz će se javiti... ako je živ i ako su uspeli da uspostave vezu. Nadam se da su nam ove igračke još ispravne — reče pokazujući na voki-to-ki.

Ljudi jedva dočekaše da se nečim zabave i počеше brzo da seku vitke i jake grane za držače nosila. Čitav sat proveli su praveći nosila, ali je na kraju posao uspešno okončan.

— Momci — obrati se onim sposobnima Kasper — odlučio sam da pokušam da se vratimo

do Semove farme. Riza ne vredi više čekati. Onima tamo — pokaza na nesrećne ljude — treba hitna lekarska pomoć. I mi sami smo na kraju snage. Tu su i Kajuni. Sve u svemu, ništa ne gubimo ako pokušamo da se probijemo nazad. Zato, pokret! — naredi.

Postaviše nesposobne na nosila, čvrsto ih uvezaše i tužna, sumorna kolona krete istim putem kojim je i došla.

*
* *

Ninđa je već bio sasvim siguran da gardisti nisu uspeli da uspostave vezu sa svojim štabom. Moraće nekako da im pomogne dok Sumiko i Pit ne obaveste komandanta manevara o svemu što se desilo.

Još jednom je krenuo putem koji je vodio do logora kapetana Hardina. Ovaj je čitavu noć probdeo strepeći da se Kajuni ne pojave. Nije ni za trenutak uspeo da istisne iz mozga reči nepoznatog koji je rekao kako su svi pripadnici čete »B« namerno otrovani.

Ljudi su se budili jedan za drugim. Kapetan ih pozva. Ustanovi da su mu četiri vojnika umrla tokom noći. Jednostavno su se ugušili pod navalom sivozelene pene koja je neprestano

kuljala iz otrovom izgrizenog organizma.

Uz pomoć sposobnih ljudi on iskopa raku i unutra položi na stradale vojnike.

— Kada se dokopamo grada, poslaćemo ekipu po njih. Zaslужili su da budu pristojno sahranjeni.

— A, šta ćemo mi? — upita Don.

— Sačekaćemo još neko vreme. Možda će Rizova grupa da krene na ovu stranu i ne bi bilo loše da je cela četa »B« ponovo na okupu. Ako se ne pojave za — baci pogled na veliki ručni sat — tri sata krećemo prema Fjurijevoj farmi. Nek se nose do đavola i manevri, i štab, i ova močvara! — prosikta na kraju.

Ninda je, izbegavajući vođu, krenuo nešto izmenjenom trasom tako da je, krećući se prema kapetanu Hardinu i njegovim momcima, prvo naišao na brvnaru koju su protekle noći posetili Justus i njegova dva poludela pratioca. Još izdaleka osetio je miris krvi. Miris smrti. Odmah je postao oprezniji.

Za to, međutim, nije bilo mnogo razloga. Iako su sva trojica ležala na prostranom terenu i imali oružje — trojica pripadnika garde bili su bezopasni. Smrt koju su tokom noći posejali — stigla je i njih.

Iskolačenih očiju, iskidanih grla i lica ležali su udavljeni u sopstvenoj krvi i peni.

Samo su dva polusvesna oka gledala neobičnog posetioca. Ninda pride razapetom i snažnim pokretima počupa oštra sečiva iz njegovih članova. Čovek prvo zaječa od bola, a onda kao da se uzdah olakšanja ote iz njegovih usta.

Ninda se nije zavaravao. Čovek je bio na pragu drugog sveta. Pored onoliko rupa od kuršuma i noći provedene prikućan na zidu brvnare bilo je pravo čudo što uopšte još diše.

— Ludilo... oni su... ljudi... Jadnici... umrli su u groznim... mukama — jedva čujnim glasom na lošem engleskom jeziku reče samrtnik. Nek' im se Svevišnji smiluje... ja... ja im... opraštam.

Bile su to poslednje reči razapetog.

Ninda više nije imao šta da traži na razbojištu. Poređa tela pobijenih Kajuna na gomilu, a zatim zapali brvnaru.

Umrle gardiste je odvuкао nešto dalje i zatrpao ih granjem i kamenjem. Onda nastavi put.

Kapetan Hardin je još jednom bacio pogled na časovnik.

— U redu, momci. Ne čekamo više Riza i njegove. Ostavićemo im ovde poruku, pa idemo — reče pošto popravi opremu, proverio pušku, a muni-

ciju koju je noćas oduzeo poludjelom vojniku razdeli sposobnim ljudima.

Ninda ih je čuo još sa dvadesetak metara daljine. Brzo šmugnu u šiprag i sačeka da prođu. Svidela mu se odlučnost kapetana Hardina koji je rešio da izvuče ljude iz močvare i potraži pomoć na početku puta straha, ludila i smrti.

Odmah je odlučio da krene dublje u močvaru i vidi šta je sa drugim delom čete »B«.

*
* *

Sumiko je konačno uspela da stupi u kontakt sa potpukovnikom Žinoom, i to pozivajući se na novinarsku legitimaciju i »vrlo važnu poruku za komandanta«.

— Recite brzo, devojko, čekajte me neodložan posao — reče Žino vidno uzbuđen i nervozan.

— Želela sam da vam prenesem informaciju koju sam dobila iz... nije važno kojeg... izvora — počeo Sumiko. — Vaši ljudi iz čete »B« teško su stradali. Zahvatila ih je neka bolest i mnogi su pomerili pamću. Potrebna im je hitna medicinska pomoć.

Potpukovnik Žino je pogledao kao da je tog trenutka, re-

cimo, izašla iz svemirskog broda. Kada je konačno došao sebi, on je povuče za rukav kako bi njihov razgovor ostao u tajnosti i kako bi izbegli buku koju je počela da stvara upravo elisa helikoptera.

— Otkud vi to znate?

— Potpukovniče, to je tajna, a ja moram da čuvam tajne. Da tako ne postupam, odavno bih da bacim novinarsku legitimaciju i potražim neki drugi posao. Najvažnije je to da je MOJA informacija tačna i da treba što pre da krenemo po vaše ljude — uzvratila Sumiko oštvrnim tonom.

— Krenimo?! MI?! Ovo je vojna stvar — pokuša potpukovnik da bude ozbiljan, čak grub, ali pred devojčinim pogledom samo uzdahnu.

— U redu, hajdete i vi, ali bez mog odobrenja nijedna informacija ne sme da ode u svet. Jasno?!

— Jasno, potpukovniče Žino.

Snažna elisa helikoptera još jače zabruja i mašina se brzo podiže iznad krošnji drveća. Posle izvesnog vremena pilot saopšti Žinou da će se za nekoliko minuta naći u blizini područja nad kojim je uhvatio signale.

Potpukovnik Žino dohvati veliki vojni dogled i počeo da osmatra predeo ispod helikop-

tera. No, sve što je uspeo da vidi bila je samo nepregledna zelena površina krošnji drveća.

— Kako dole može bilo šta da se vidi? — uputi Žino pitanje.

Niko mu nije odgovarao, jer nikog nije direktno pitao, a teško da bi mu neko dao i pravi odgovor.

— Ser, tu smo... još uvek čujem njihov radio... uključen je — obavesti ga pilot helikoptera.

— Pozovite ih da se identifikuju i jave — naredi Žino.

Pilot posluša, ali pozivi ostadoše bez odgovora.

— Morao bih da se spustim, ali ovde nema pogodnog mesta. Jedino da se neko spusti pomoću užeta — obavesti pilot Žinoa.

Jedan od vojnika iz potpukovnikove pratnje javi se kao do brovoljac. Jako uže začas je bilo pričvršćeno za čekrnik, a vojnik vezan sigurnosnim pojasom. Pilot umiri mašinu iznad mesta na kome je drveće bilo manje gusto i vojnik počeo da se spušta.

Desetak minuta kasnije javi se s istog radija koji je ostao iz patrolne poručnika Riza.

— Gospodine... ovde je prava klanica. Troje naših ljudi je preklano... jedan je obešen čeličnom omčom... a ovde je i

jedan ubijeni civil — raportira vojnik vidno uzbuđen.

— Pokupi im pločice i vraćaj se. Ponesi i radio — usledilo je novo, kratko naređenje.

Uskoro su saznali da su ubijeni poručnik Mark Riz, redov Luis Smit i još dva momka.

— Da li si, hm... primetio nešto neobično na našim momcima — upita potpukovnik oba zriivo.

— Pa, bili su preklani, rekao bih da su ih napali kurjaci ili psi, ali otkud oni u močvari... drugo, možda je neka od životinja bila besna, jer je uniforma jednog od naših bila gotovo prekrivena nekom sivozele-nom penom — završi momak.

Potpukovnik učuta.

Sumiko, koja je čula svaku reč, seti se priče koju joj je saopštio Leslie Eldridž. Pokuša da isproba potpukovnika i sazna da li je, možda, njemu nešto poznato o eksperimentu.

— Potpukovniče, Žino, šta mislite šta se desilo sa vašim ljudima tamo dole?

— Ko to zna, devojko, ko to zna. Močvara je puna tajni. Možda su ih inficirali komarci... možda barske mušice ili otrovni pauzi... dole je sve moguće. U svakom slučaju, ne bio ja potpukovnik Žino ako to ne otkrijem — uzvрати debeljkoi čvrstim glasom.

* *

Gustav Jegerman gotovo skoči kad u slušalici, koja mu je bila skrivena u ušnoj duplji, začu glasove.

— Bez obzira što vi novinari sve želite da znate i objavite, ono što ste videli, gospodice, mora da ostane tajna do daljeg — jasno je čuo glas.

— To smo se već dogovorili, potpukovniče. Važno je da saznamo u čemu je stvar, a posle ćemo već da se dogovorimo — začuo je i prijatan ženski glas.

Čekanje se isplatilo. Sada je imao nešto. Čak dve stvari. Ne ko od vojske je našao tragove posledica upotrebe bojnog otrova i, šta je još važnije, neka novinarka zna to isto.

— Džo, mislim da je lenčare nju kraj. Moramo da pazimo na letelicu koja je negde iznad močvare, verovatno nedaleko odavde, a potom da upoznamo njene putnike — reče Jegerman čisteći pantalone i zatežući kaiš na mantilu.

Helikopter u kome su bili Sumiko i Žino privukao je pažnju još dve grupe ljudi. Prva grupa bila je grupa Džima Kaspera.

Kada su čuli buku elise i motora, ljudi počеше da viču i mašu rukama. Kao da im se ruga. letelica je lebdela lagano iznad

njihovih glava da bi, naglo se iskrenuvši u stranu, odletela dalje.

Kasper besno tresnu šlem o blatnjavo tle i opsova dostojno nekadašnjih goniča mazgi na Divljem zapadu.

— Zar je moguće da nas nisu videli?! — zavapi i Karlos Braun.

— Šta sam sve preturio za ova dva dana i jednu noć, ništa više ne može da me začudi — frknu Kasper.

Druga grupa, koja je takode čula helikopter, ali se, za razliku od Kasperove grupe, odmah pritajila bila je grupa Kajuna koja je likvidirala Riza i njegovu patrolu.

Čim je snažna mašina odletela prema Katahuli, grupa na stavi da prati tragove na putu kojim se Riz odvojio od ostalih.

Već su u daljini mogli da čuju glasove i šljapkanje vojničkih čizama po vodi i blatu kad se desi nešto što nikako nisu očekivali.

Kao da je iz zemlje iznikao, pred njima se stvori visoka prilika snažno građenog čoveka u čudnoj odeći s kapuljačom na glavi. Prvi čovek koji ga je ugledao nije uspeo ni da drekne i podigne pušku kad se na mestu na kome je do tog trenaja stajala neobična prilika pojavi gust oblak belog dima

dok je istovremeno odjeknula potmula eksplozija.

Kajuni se zgledaše.

Njihovi psi tragači, tri preživela, besno zarežaše i pojuriše ka dimu. Ona prilika se sada pojavi desetak metara da lje. Stajala je mirno, ruku prekrštenih na grudima.

Jedan od pasa — ubica isprednjačio je čitava dva metra i sada se uz besno rezanje odlepila od zemlje i polete kao topovsko tane prema neznanцу. Ovaj neviđenom brzinom kleče na jedno koleno i pas ga u visokom luku prelete i tresnu o drvo iza njegovih leđa. Prilika je ponovo bila na nogama.

Druga dva psa stigla su na domet skoka i istovremeno poletela u vazduh.

Ninđa naglo podiže desnu ruku i dohvati dršku katana. U sledećem trenutku sjajno se čivo izlete iz korica da bi prvo opisalo luk na levu, a odmah zatim i na desnu stranu.

Iskolačenih očiju Kajuni su posmatrali kako raspolućena tela pasa — ubica lete ka zemlji.

— Na njega... zgromite ga! — povika vođa besomučno prazneći svoju »tandžaru«.

No i njegovi hici i hici koje su ispalili njegovi drugovi odleteše u prazno.

Ninđa je još jednom, brzinom munje, nestao iz vidokru-

ga. Kada se eho pucnjave utiša, oni začuše njegov glas iza leđa. Brzo se okrenuše, ali samo toliko brzo da shvate kako su izgubili. Dva šurikena izbačena velikom snagom pronađoše lako svoj cilj. Za njima polete i vakizaši. Poslednja dva preživela žitelja močvare nespreno su žurili da ubace nove patrone u lovačke puške.

Ninđa polete kroz vazduh gotovo bešumno. Začu se samo fjukanje oštrog mača, a onda sve utihnu.

Moćnj borac obrisa sečivo katana i rutinski ga vrati u korice.

— Džime... neko puca iza nas! — gotovo vrišnu Karlos kome su živci bili tanji od flis-papira.

— Čuo sam. Ljudi, brzo u zaklon, ako nam to uopšte вреди. Sa ovo malo municije možemo da se...

Kasper ne dovrši psuvku. Skriven iza jednog stabla pokušavao je da pogledom prođre kroz sivozeleni zid barskog rastinja. No, ni posle dvadeset minuta niti se ko pojavio, niti se pucnjava ponovila.

— Šta je da je — više se ne čuje. Pokret! Ne nameravam da na ovom mestu pustim korenje. Hajde, ljudi, požurite.

Kolona se ponovo relativno brzo formirala i nastavila da se

kreće prema mestu na kome se nekada nalazila farma Sema Fjurijsa.

*
* *

Helikopter konačno počeo da kruži nad zgarištem nekadašnje farme. Potpukovnik Žino, koji nije ranije dolazio na ovu stranu, nije ni znao da se dole nekada nalazila farma.

Jegerman htjede u prvi mah da se povuče, a onda odluči da ostane. Brzo između nekoliko legitimacija izabra jednu na kojoj je pisalo »državna bezbednost«. Kada su se vrata na helikopteru otvorila, on krene u susret debeljuškastom oficiru. Štrecnu se kad spazi Sumiko. Tu devojkicu sreće već treći put — i tu slučajnost više nije imala šta da traži. Baci pogled na Žinoove epote i zatim ga oslovi.

— Potpukovniče, molim vas da počete sa mnom — reče i pokaza oficiru legitimaciju.

— Da, šta mogu da učinim za vas, gospodine...?

— Pukovnik Vajs. Dvajt Vajs — brzo se predstavi Jegerman. — Treba mi vaša pomoć. Služba je dobila neke nejasne podatke o tome da neka ekstremna grupa na ovoj teritoriji priprema neku akciju — počeo Je-

german da izmišlja veoma uverljivu priču preplicući stvarne sa izmišljenim činjenicama.

— Da znate da ste na prvom mestu, pukovniče Vajs. I ja sam dobio slične informacije. Čak sam bio na terenu. Moj vojnik našao je nekoliko mrtvih ljudi pobijenih i u čudnom statnju. Kao da su bili zaraženi ujedima besnih zveri. Moj izvor informacija tvrdi da je čitava naša četa »B« praktično zaražena ili desetkovana.

— Ko je vaš izvor informacija? — hladno upita Jegerman.

Žino baci pogled na Sumiko koja je stajala nekoliko metara dalje, razmišljajući da li da je pomene ovom visokom oficiru bezbednosti ili ne. Međutim, dok se on predomišljao, Jegerman je sve shvatio.

— Ona devojkica... ona je taj izvor?! Ona je... novinar?

Žino zinu od čuda. Onda se seti s kim razgovara. Pa čovek ne bi bio pukovnik u službi državne bezbednosti da nije toliko pronicljiv.

— Da, gospodine, ona je taj izvor informacija, ali ne vredi da je pitate otkud je to saznala. Ni meni nije htela ništa da kaže — brzo i pravdajući se reče Žino.

— A da li vam je, gospodine potpukovniče, palo na pamet

da je i ONA umešana u čitavu stvar? Možda uopšte nije novinar?

Žino se trže kao da ga je iznenada grom pogodio.

— To... nemoguće... pa ona..

— ONI najčešće uopšte ne liče na to što jesu, dragi moj. Međutim, ne brinite. Nećemo da je ispustimo iz vida. Moj čovek će da sazna sve što treba — umirujućim tonom reče Jegerman i rukom pozva Džoa Tandra.

Kad je momak prišao, on mu pokaza na Sumiko i reče kratko.

— Uhapsite je i smestite u naša kola.

Tander samo klimnu glavom i pride devojci. Uhvati je bez reči za mišicu i grubo povuče prema kolima koja su stajala parkirana dvadesetak metara dalje.

Tabasko Pit, koji je čitavu scenu posmatrao skriven iza gomile naslaganih trupaca, nije više mogao da izdrži. Iskoči iz zaklona i pođe za melezom i devojkom.

— Hej, drugar, puštaj moju koleginiću. Kakav je to način da se prema jednoj poznatoj novinarki tako ponašaš?! — odjeknu njegov duboki, pomalo grubi glas.

Na zvuk glasa, melez se naglo okrete. Po tome kakav je

stav zauzeo Pit shvati s kim ima posla. Zato, kao pomirljivo, raširi ruke, ali nastavi da korača.

— U redu, u redu... nisam hteo da zazvuči baš tako grubo. Samo mislim da nije red da se sa jednom damom, uz to, predstavnikom javnosti, tako postupa. Hajde lepo je pustiti, pa ćemo sve da rešimo kao civilizovani ljudi.

— Dovoljno si prišao. Ostani gde si ili... — melezov glas sekao je vazduh kao ledeni vetar.

Sumiko koja je kao prava kći Istoka posedovala neke od moći nepoznatih belim ljudima, oseti ono neobjašnjivo treperenje u određenom delu mozga. Nešto slično harageiju.

Tako su Japanci nazivali čulo koje je kod pravih boraca i starih mudraca moglo da oseti zlo i na daljinu i pre nego što se ono materijalizuje.

Čovek kraj nje bio je to zlo.

Osetila je kako iz njega izbija negativna energija. Tako je i mirisao, i to sve jače.

— Pite... ne mešaj se. Mogu sama sa njima da izađem nakraj. Čim budem mogla pozvaću, znaš već koga; a kad se taj »neko« javi iz Pentagona, pa mislim da će i ovaj gospodin i onaj tamo s plavim brkovima, shvatiti da su pogrešili.

Idi sad — reče sugestivnim tonom.

Melez shvati da se dešava nešto što izmiče njegovoj moći zapažanja, pa zato pozva Jegermana.

— Ser, imam još jednu situaciju — viknu.

Jegerman pride. Taj plavo-kosi div... i njega je video, i to već dva puta. On i devojka...

— Da, Džo, šta je?

Džo Tander pokazao glavom na Pita.

— Kaže da je i on novinar i da poznaje nju.

— Bojim se, gospodine, da ćete morati i vi da se pridružite devojci i da nam odgovorite na neka pitanja — reče Jegerman i poseže u unutrašnji džep da izvadji cigaretu.

Pit to protumači sasvim drukčije.

Ispusti ratni poklič kung-fu borca i polete uvis. Levim stopalom udari Jegermana usred grudi i baci ga na zemlju.

— Bojim se, gospodine — uzvрати imitirajući Jegermana da to što kažete neće moći. Bar ne ovog puta. A, ti mele-zane... i ti ćeš doći na red kad bude manje gužve oko tebe — dobaci osvrćući se ka trojici vojnika koji su stajali kraj helikoptera.

Čim je izgovorio ove reči, Pit potrča prema šipražju.

Džo Tander izvadi iz rukava tanki, oštri nož za bacanje i uzmahnu da ga hitne za Pitom. Sumiko vrisnu i obema rukama obesi se o njegovu ruku. Tako operativac iz CIA-e propusti pravi trenutak. Otrese devojkicu s ruke kao što bi otrešao dosadnog insekta i htjede da pojuri za Pitom, ali ga trže Jegermanov glas.

— Neka ga... Do... doći će on sam. Ima zašto — reče pokazujući na Sumiko. — Pomozi mi da ustanem, pa da idemo.

Žino potrča da vidi šta je to bilo, ali ga Jegerman umiri rekavši mu da prvo izvidi situaciju na terenu, a da mu se kasnije, u toku večeri ili jutro, pridruži u Katahuli.

Pit, koji je prestao da trči čim je zamakao iza barskog rastinja i uverio se da nikog nema za njim, brzo ali oprezno počeo da se vraća. Tako je uspeo da vidi meleza i onog s plavim brkovima kako uvode Sumiko u automobil i nestaju putem prema Katahuli. Samo u deliću sekunde htjede da pojuri do svog skrivenog automobila i da se u poteru, ali se seti šta mu je Leslie rekao na rastanku. Zato samo pesnicom pripreti dvojici ljudi CIA-e, a onda u luku obiđe zgarište i uđe u skriveno vozilo.

Bilo je već kasno popodne kada je začuo signal na svom aparatu. Odmah uključi prekidač.

— Leslie... momče, čujem te. Govori — reče s olakšanjem.

— Pite, momci stižu. Ima li nekog da ih prihvati?

— Ima. Tu je onaj potpukovnik sa nekoliko ljudi, a eno upravo dolaze i tri kamiona puna gardista. Šta ja da radim?

— Ništa, sedi gde si dok ne stignem. Onda ćemo da se dogovorimo. Gde je Sumiko?

Kratak trenutak ćutanja bio je dovoljan da ninda shvati kako nešto nije u redu.

— Šta joj se desilo? — upita kratko.

— Leslie... mislim da smo nagazili na momke iz CIA-e. Bili su ovde dva tipa i glavu dajem ako nisu iz CIA-e. Odveli su našu devojčicu u grad, kažu radi ispitivanja. Onaj debeli potpukovnik se istrtljao kako je od nje dobio neke podatke i sada su je uzeli na zub. Hteo sam da krenem za njima, ali sam se setio da treba tebe da sačekam i samo zato sam ostao. Ako hoćeš, mogu da pođem sada pošto smo se čuli...

— Neka, Pite, sve je u redu. Važno je da znaš ko je odveo. Kad završimo posao ovde, poći ćemo zajedno njihovim tragom.

Sat i po kasnije, kao aveti iz nekog filma pravljenog po pričama Stivena Kinga, pojavili su se ostaci čete »B« na ivici močvare.

Zdravi su nosili teško obolele na improvizovanim nosilima, ili su ih vodili za sobom, vezane kao zarobljenike. pripadnici Nacionalne garde koji su ih dočekali nisu mogli da veruju sopstvenim očima. Pred njima su stajale ljudske ruine nesvesne okoline i svega što se oko njih događa.

Kapetan Čarls Hardin ugleda potpukovnika Žinoa, pride mu, salutira i počeo da raportira. Glas mu je drhtao, a oči, tek sad kad je sve prošlo, počele da iskazuju silni, neopisivi strah koji se nakupio u duši ovog hrabrog čoveka.

— U redu je, kapetane... biće vremena za raport. Recite mi samo je li ovo sve što je ostalo od čete »B«?

Kapetan Hardin klimnu glavom.

— Da ser, to je sve. Možda bi nas bilo još manje da se nije pojavio...

Potpukovnik zastade čekajući da Hardin nastavi.

— Da se nije pojavio ko, kapetane?

— ON... ne znam kako drukčije da ga nazovem. Čuo sam od narednika Kaspera da im je pomogao i uništio domoroce

koji su se spremali da ih dokusure... meni je prišao noću i opomenuo me...

— Ali, ko je to ON, čoveče... KIO???

Kapetan Hardin samo otrese glavom i sleže ramenima. Potom se okrete i kao omadijan krete ka ostacima čete kojom je komandovao.

Tabasko Pit koji je, koristeći mrak, prišao sasvim blizu i čuo svaku izgovorenu reč trže se kad začu tik kraj svog uva.

— Eto, sad kad znaš sve, možemo da idemo dalje.

Bio je to ninđa. Bez kapulja će i vidljivog oružja na leđima ličio je na nekog od gardista.

— Leslie... pa ovi jadnici zaista izgledaju strašno. Šta misliš kakve su im šanse da se izvuku? — upita Pit.

— To niko ne zna. U svakom slučaju, to je sada stvar medicine i lekara. Nas čeka drugi posao, sećaš se.

— Da... znam. Molim te samo jedno: dozvoli mi da bar jednog od one dvojice iz CIA-e propustim kroz šake. Važi?

— Važi. Hajdemo sad.

*
* *

Dok je Sumiko sedela na dvo sedu u jedinom apartmanu u

hotelu, Gustav Jegerman je okretao poznati broj telefona u Vašingtonu.

— Halo... da, ja sam. Ne znam šta ste očekivali od akcije, ali uspela je u potpunosti. Mislim da smo čak na tragu i onom momku koji nam se umešao u posao u San Francisku. Ne, ne dolazi u obzir. On je moja briga. Uradiću to besplatno. Nego, vi se pobrinite da vaši ljudi stignu na vreme i u dovoljnom broju — okonča svoj raport Filipu Kostneru.

— Dolazim lično. Naši ljudi stići će iz najbliže baze koliko u toku noći, a najkasnije ujutru. Pobrinite se da NIKO ne stupi u kontakt sa vojnicima — naredi Kostner.

— Već sam preduzeo korake. Predstavio sam se kao oficir iz državne bezbednosti. Imam potpunu saradnju sa lokalnim oficirom. Vidimo se uskoro.

Jegerman nije hteo da pomenе kako ima zarobljenicu, kao što nije pomenio ni susret sa Tabasko Pitom. To je bio njegov lični obračun, iako se dobro čuvao da nikada ne meša emocije i lične stvari u posao.

Samo, ovog puta morao je da odstupi od tog zakona koji je sam sebi propisao još na početku karijere.

Sumiko ga je gledala pravo u oči. Na njenom licu nije bilo ni straha, ni naznake da će moliti za milost.

Gustav Jegerman sede pored devojkice i počeo da je gleda bez gneva i pretnje. Pokušavao je da pronikne iza tih crnih, krupnih, očiju..

— Ko ste vi, gospodice?

Pitanje izgovoreno tihim, gotovo, prijatnim glasom trže Sumiko.

— Novinar.

— Za koga radite? Mogu li da vidim vašu novinarsku legitimaciju?

— Ja sam slobodan strelac, legitimacija mi je ostala u hotelu.

— Lepo, to ćemo lako da sredimo. Moj čovek će da podeli do vašeg hotela i da je donese. Samo, ako je tamo ne nađe...

Nedorečena pretnja dala se naslutiti, a bila je jasna kao dan.

— Ko ste vi da mene legitimišete? Ja nisam videla vašu dokumenta — uzvratila devojkica drsko, iako je znala da neće moći dugo da se poigrava sa ovim hladnokrvnim profesionalcem.

— Džo, molim te pođi do gospodicičinog hotela i donesi iz njene sobe njenu novinarsku legitimaciju. Siguran sam da ćeš lako da je pronađeš. Mi

ćemo dotle da poručimo čaj, zar ne, gospodice? Više volite čaj nego kafu?

Džo Tander napusti sobu bez reči.

— Kako će vaš čovek da nađe moj hotel kad nema pojma u kome sam hotelu odsela i u kojoj sobi?

Sumiko ućuta usred rečenice. Sve je shvatila. Ovaj čovek joj nije poverovao ni jednu jedinu reč. Izlazak onog meleza bio je sastavni deo igre.

— Shvatili ste, zar ne? Jasno, vi ste pametna devojkica. Dakle, za koga radite? — nastavi Jegerman prijateljskim tonom.

Neko sa strane pomislio bi da je reč o običnom razgovoru, da oči ovog hladnog profesionalca nisu ličile na dva ledena, neprozirna jezera. Sumiko oseti podrhtavanje duž čitave kičme. Čitala je. Pokušala da se sasvim izoluje i telepatiskim putem uspostavi vezu sa Leslijem. To su već nekoliko puta uspevali.

— Ko je čovek koji se umešao u našu operaciju u San Francisku? On je našao »plavi dosije«, zar ne? Da čujem ko je on i za koga radite?

Čutanje je bilo jedini odgovor. Jegerman je bio strpljiv. Otšeta do telefona i naruči da im donesu čaj i konjak. Zadržao se još neko vreme ostav-

ljajući devojci dovoljno vremena da shvati sa kim ima posla.

Sumiko se sasvim opustila. Njeno sve sporije disanje omo gućavalo joj je da gotovo napusti sopstveno biće i krene u potragu za Lesliejem. Tišina koja je vladala u gradu išla joj je na ruku. Ništa nije moglo da poremeti njenu koncentraciju. Kada je posle pet minuta devojka s poslužavnikom zalutala na vrata, njeno astralno biće bilo je sasvim blizu Leslieja.

Ninda gotovo fizički oseti dodir s voljenim bićem. Uhvati kažiprstom slepoočnice i koncentriše se na jednu jedinu misao: Sumiko.

Ono što je »uhvatio« bio je poziv u pomoć.

— Pite, pritisni tu papučicu. Sumiko je u opasnosti — reče trgnuvši plavokosog momka koji je u mislima po treći put već lomio kičmu melezu koji je odveo Sumiko.

Htede već da pita Leslieja kako zna da je devojka u opasnosti, ali se seti s kim se druži već godinama i samo uzdahnu.

Kada su stigli u grad, dočekaše ih gotovo prazne ulice. Ovde u provinciji ljudi su naporno radili i zato su se rano povlačili u kuće i stanove. Retke noćobdije koje su tražile

društvo uz čašicu sedele su po zadimljenim lokalima i nisu brinuli šta se dešava na ulicama. Tako niko nije ni čuo škripu kočnica, niti je video dvojicu prijatelja kada su iskočili iz tek zaustavljenog automobila.

Dogovoriše se da prvo svrate u Pitovu sobu, a onda krenu u potragu.

— Dakle, gospodice, jeste li dobro razmislili. Hoćemo li da popričamo prijateljski ili ne? — nastavi se razgovor u apartmanu.

Devojka se jedva primetno osmehnula.

— Gospodine, vreme je da prekinemo sa prenomaganjem, zar ne?

— Svakako. To sam i ja vam predložio.

— Bez obzira rekla vam ja ko je čovek koji vam se umešao u posao ili ne — vi ne nameravate da me ostavite živu. Tačno?

Jegenman morade da prizna da devojka zaista ima petlju.

— Možda... sve zavisi koliko će mi vredeti to što saznam.

— Neće vam vredeti nimalo. Verujte mi.

— Kako to da shvatim? Da li smatrate da ste i vi i taj čovek toliko beznačajni za mene, ili imate na umu nešto drugo?

— Nešto drugo. Ali, da krenemo redom: prvo, ON ne ra-

di ni za koga. Osamljen je i radi za svoj račun. Ne, nemojte misliti da je reč o novcu...

— Aha. Znači, usamljeni vi-tez... borac za pravdu. Bravo... bravo!

— Ne znam zašto se podsmevate nekom koga još niste upoznali, ali neka vam bude. Jeste, otkrio je »plavi dosije«, video je u močvari šta ste učinili onim nedužnim ljudima — i sada vam je na tragu. Neće vam pomoći ni onaj vaš pasčuv-ar. Čak ni deset takvih. Samo, kad to budete shvatili, biće kasno. Nemojte samo da me pitate gde se sada nalazi, jer to ovog trenutka ni ja ne znam. Možda kilometrima daleko, a možda s one strane vrata. Sigurna sam da ga nećete ni pri-metiti kad uđe...

Devojka odjednom ućuta.

Jegerman nije nameravao da insistira na nastavku razgovora. Za trenutak je pomislio da pred sobom ima neku ludu koja radi s istim takvim partnerom, ali samo za tren.

On koji je više od dve decenije bio vrhunski profesionalac znao je da odvoji priču od istine, hvalisanje od stvarnosti — pretnju od opasnosti.

Ovoga puta ta opasnost postajala je sve opipljivija.

Džo Tander uđe i sede kraj prozora. Pomerio je ivicu zaves-e tek za centimetar, što mu

je bilo dovoljno da jasno vidi prilaz hotelu. No i pored naj-pažljivijeg gledanja nije primetio tamnu siluetu koja je prosto klizila duž trotoara.

Ninđa baci pogled prema hotelu iz kojeg je do njegovog mozga doprlo najjače emitovanje telepat-ske poruke i ugleda zavesu koja se jedva primetno pomerila. Znao je gde treba da traži.

Za to vreme Pit je imao zadatak da uđe u hotelsko predvorje i postara se da niko nepozvan ne krene na sprat.

Dohvativši ivicu zida, ninđa hitro krete uvis. Minut kasnije bio je na deset centimetara od ivice prozora. Mogao je jednim hitrim potezom da izbaci meleza kroz prozor, a potom uskoči u sobu. Mogao je, ali nije hteo da reskira. Ko zna kakve živce ima onaj drugi? Možda bi odmah zapucao i povredio devojku.

Ne, ninđa to nije hteo da reskira. Pomeri se još malo i nađe se kraj prozora druge sobe. Izvadi nož i lagano poč-e da podiže pokretno okno.

Vlasnik hotela očigledno je vodio računa o svojoj zgradi. Okno je kliznulo kao po loju i ninđa se brzo provuče kroz načinjeni otvor. Prostorija je bila prazna. Bila je to spavaća soba Jegermanovog apartmana.

Ninđa u dva koraka pređe čitavu sobu i nasloni uvo na zid. U susednoj prostoriji vladao je mir.

Tog trenutka Džo Tander oseti neku nelagodnost u predelu dijafragme. To je moglo da znači samo jedno: opasnost. Još pominiše baci pogled kroz prozor, a onda shvati da je opasnost već tu. U hodniku... u susednoj sobi... sasvim blizu.

Ninđino prisustvo osetila je i Sumiko. Nije se ničim odala. Jedino joj je disanje postalo ubrzanije, a krv je jače jurnula njenim venama.

Jegerman je uočio i te sitne promene i sada polkuša da uhvati devojčin pogled. Međutim, Sumiko obori pogled ka podu.

— Džo — pozva Jegerman tiho i pokaza na ulazna vrata. Kad melez krete ka njima, on izvadi pištolj i pođe prema vratima spavaće sobe. Već je pružio ruku i prstima dotakao okruglu bravu kad se vrata širom otvoriše. On ustuknu i htjede da zapuca — ali u okviru vrata ni je bilo nikoga. Samo tama.

Jegerman nije mogao da zna da je ninđa dete noći, sastavni deo mraka, sama noć. Zato nije ni mogao da shvati otkud se pojavila tamna silueta koja mu jednim udarcem izbi pištolj iz ruke, a zatim ga prosto prikuca za zid.

Kung-fu borac, Džo Tander, reagovao je u istom trenu. Nije potegao pištolj niti skriveni nož, iako ga je imao.

Napao je onako kako je najbolje znao: svojim telom.

Ninđa je bio spreman. Zadovoljno zaključivši da pred sobom ima pravog borca, a ne nekog »manekena«. I sam je mogao da potegne katana ili valkizaši — ali nije to učinio. Propusti prvi napad i odmah morade da blokira novi udarac koji bi svakog drugog iznenađio. Vešto uhvati mavaši udarac i odbaci protivnika u drugi kraj sobe.

— Beži!

Bila je to jedina reč koju je neko od boraca izgovorio.

Sumiko nije čekala da joj se dva puta kaže. Skoči sa dvosedla i pobeže kroz vrata apartmana.

Džo Tander bio je ponovo na nogama. S poštovanjem se zagleda u tanke otvore kroz koje su se videle samo čelične ninđine oči. Ono što je u njima pročitao nije ga nimalo umirilo. Naprotiv. Znao je da se ove noći našao na samoj ivici ponora bez dna.

Sledeći napad isplanirao je sasvim dobro. Uspeo je čak da u jednom trenutku protivnik zada udarac u stomak, ali bolno jaulknu kao da je šutnuo u betonski zid. Ninđa ga udari

kratko ispod rebara i melez se zanese sve do prozora. Nije uspeo da se zaustavi i, zajedno sa staklom i delom prozorskog okvira, odlete na ulicu.

Ninda polete za njim. Kada je poluošamućeni melez ustao, tamna prilika stajala je na korak-dva od njega.

Melez otrese glavom kao drogirani bokser. Kada je povratio ravnotežu, posegnu rukom u džep širokih vojničkih pantalona.

Ninda začu škljocanje karakteristično za nož »skakavac«. Još dva-tri uzastopna »škljoc-škljoc« uveriše ga da je posredi neko njemu nepoznato oružje.

Tako je i bilo. Bio je to ličnj izum Džoa Tandra. Godina ma ga je usavršavao. Bila je to kombinacija čeličnog federa i mača sličnog rapiru. Melez zamahnu nekoliko puta i vitko oružje prodorno zazvižda. U napad je krenuo bez reči, bez najave. Ninda se izmače nekoliko puta brzo kao misao i tek tada poteže katana iz korica na leđima. I slavni samurajski mač zapeva svoju moćnu pesmu napuštajući korice. Melez se strese, pa izmahnu.

Sudar davno iskovanog čelika i metala koji je stvorila najmodernija tehnologija dva-desetog veka ličio je na sudar dve opasne zmijske. Varnice sev

nuše, a kada su metali kliznuli jedan niz drugi šišteći kao zmajevi električno pražnjenje za tren osvetli borce.

Melez ustuknu. Ni u snu nije sanjao da postoji neko slično oružje, a još manje neki sličan borac.

Povuče se dublje u seniku, prema nekom napuštenom placu.

Ninda krete za njim. Nikoga nije privukla lomljava stakla, kao ni odjek mačeva. »Utoliko bolje«, pomisli i pride melezu. Ruku s katanom postavio je ispred lica tako da mu je jedino oko posmatralo meleza s jedne a drugo s druge strane oštrice mača koja se mutno presijavala na mesečini.

Melez umini disanje. Znao je da od sledećeg napada zavisi dalji ishod borbe. Bio je to nje gov tajni udarac. Sam ga je izmislio.

Polako počeo da se opušta. U trenutku kad je osetio težinu oružja u ruci punom težinom naglo se pokrenuo. Napravio je potez koji je ninda davno savladao. Bio je to napad nebo-zemlja. Nogama je ciljao u grudni koš ninde dok je obema rukama snažno zamahnuo. Ono čudno oružje u njegovim rukama za dlaku promaši glavu ninde i kao od šale preseče mladicu nekog drveta. Noge očešaše nindina leđa, a zatim se bol-

no sudariše sa zidom. Međutim, melez nije smeo da oseti bol, niti da ga registruje. Kao gromom ošnut okrenuo se na tlu i ustao tražeći pogledom opasnog protivnika.

— Ko si ti? — ne izdrža da ga ne upita.

Odgovor nije dobio. Bar ne onaj kakav je očekivao.

Odgovor je doneo sjajni mač. Zviždeći polete kroz noć i melez u zadnji čas podmetnu svoje oružje pred sjajno sečivo. Katana zašikta kao pobesnela zmija i dobro mače čeličnu oprugu u melezovim rukama. Ovaj kriknu kad shvati da je nadigran i izgubi kontrolu. Poče da nasrće. Zastade tek kad oseti kako ga živa vatra oprlji tamo gde se iznad dijafragme sastaju rebra. Oštar bol pogodi ga u teme i vrati se do mesta na kome je katana prodrila u grudni koš. Ninđa istrže sečivo iz rane da bi odmah potom novim udarcem odsekao glavu protivniku.

Još uvek nije bilo svedoka kratke i krvave borbe. Ninđa požuri do hotela i istim putem kojim je došao i pope se u sobu. Gustav Jegerman je uzalud pokušavao da ustane. Udarac koji je zadobio paralisao mu je noge i poremetio osećaj za ravnotežu.

Kad ugleda tamnu priliku, zastenja. Odustao je i od po-

kušaja da se dočepa pištolja koji je ležao tek na metar od njegovih šaka.

— Dakle? Hoćemo li na lakši ili teži način? — upita ninda.

— Ko si ti?

— To je najmanje važno, ali davoljski opasno pitanje. Ako saznaš ko sam — potpisuješ sebi smrtnu presudu. Dakle, ko je naredio upotrebu ovog otrova? CIA?

Iako je znao odgovor, ninda je postavio pitanje. Hteo je da oceni s kim ima posla pre nego što mu presudi.

— Da, Kompanija stoji iza tog posla — odgovori Jegerman na nindino iznenađenje.

— Kompanija?

— Da, Kompanija, ili, ako više voliš, CIA... Direkcija ili kako se već sve zove. Samo, to saznanje ništa ti ne vredi. Ljudi iz Kompanije izbrisće sve tragove, kao što se moj čovek postarao da izbriše onaj trag na farmi.

I zaista tek neki minut pre ove izjave, kada su vojnici sa teško obolelim gardistima napustili farmu, snažna eksplozija odjeknula je u bunaru pokojnog Sema Fjurija. Ogromna količina zemlje i kamenja zauvek je zatrpala dokaz monstruoznog poteza šefova CIA-e.

— Ako i uništite bunar — doseti se ninda — tu su sve-

docij, osakaćeni i poludeli vojnici.

— Ko će njima da veruje? Močvara je puna svega i svačega. Otrovnih insekata, gasova... ko će da poveruje da je Kompanija napala sopstveni narod. Ne budi smešan, čoveče — go tovo likujućí dobaci Jegerman. — Talkode — nastavi Jegerman posle kraće pauze — uveren sam da će ljudi iz Kompanije i svedoke postaviti na pravo mesto.

— Kako to misliš?

— To saznaj sam. Sada, kad sve znaš, odluči šta ćeš sa mnom.

Ninda mu iznenada priđe i tresnu ga sa strane po vratu. Jegerman zakrklja i presamiti se. Ninda ga umota u čebe strgnuto sa kreveta i, prebacivši ga preko ramena, siđe na ulicu.

Nešto kasnije ušao je, normalno obučen, u hol hotela i pozvao Pita i Sumilko koji su sedeli u uglu.

Polu sata kasnije njih troje su sedeli u njegovoj sobi u hotelu na kraju Katahule, onom kraju sa kojeg je vodio put u močvaru.

— Šta ćeš dalje? — upita ga Sumilko stajućí kraj njega.

— Videćemo kad se vrate vojnici.

I zaista, nekoliko minuta kasnije kolona kamiona prođe

kraj njihovog hotela i nastavi put centra grada.

— Ova noć je tek počela. Vas dvoje ostanite ovde. Biću miran kad znam da ste bezbedni. Ionako ste mi do sada mnogo pomogli — reče i izađe iz sobe pre nego što su se njih dvoje uspele bilo šta da progovore.

*
* *

Kolona se zaustavila ispred jedne kuće od drveta koja je služila i kao gradska većnica, i kao štab komande u vreme manevara. Potpukovnik Žino naredi ljudima da odmah pozovu lekare koji su radili u Katahuli, a telefonom pozva i vojnu bazu. Nije ni znao da je CIA već uputila svoje ljude koji su sa tri kamiona puna operativaca i nekoliko lekara i medicinskih tehničara hitali put Katahule.

— Da obavestimo rođake i porodice? — upita jedan narednik.

— Neka. Za to ima vremena i sutra. Ovo sve ima veze sa državnom bezbednošću, pa moramo obazrivo da postupamo. Do daljeg niko od pripadnika Nacionalne garde ne sme da napusti zgradu. NIKO!!!

Narednik salutira i požuri da izda potrebna naređenja.

Zavaljen u udobno sedište »džet lira« Filip Kostner razmišljao je o čitavoj ovoj stvari. Posao u Kompaniji, još kao operativac, shvatao je kao posao koji obavlja za domovinu. Vremenom i ta ideologija ustupila je mesto čistom poslu, a sada se pitao čemu sve to.

Bio je već u podmaklim godinama da misli o porodici, kući, deci. Šta mu je još ostalo? Poneka Suzi, ili neka slična devojika koja će povremeno da mu ulepšava noći, a zatim nestane?

Šta ako direktor Kompanije jednog trenutka pomisli da više nije podoban za posao, da možda mnogo zna, a ne pripada samom vrhu? Šta onda?

Avion počeo da se spušta i prekinu Filipa Kostnera u daljem razmišljanju. Vazduhoplovni ponučnik ude i obavesti ga da se za pet minuta spušta u bazu.

— Već smo vas najavili. Ako budete želeli, vozač će vas odvesti do Katahule. To je naselje na oko dvadesetak milja od baze — obavesti ga simpatični mladić.

Kostner zahvali i nali sebi još jednu čašu pića.

Pilot vešto i meko spusti avion i posle kraćeg rulanja zaustavi mašinu ispred limene, mon tažne barake. Dežurni narednik pritrča da dočeka visokog fun-

kcionera CIA, salutira i pokaza rukom u pravcu barake.

— Ne, hvala nemam vremena da se zadržavam. Ako je autobomil spreman, ja bih nastavio za Katahulu — reče zahvaljujući naredniku.

Ovaj salutira i požuri da potraži vozača. Pet minuta kasnije visoki crnac zaustavi džip uz škripu kočnica i sačeka da putnik sedne. Istog časa dade gas i Kostner oseti kako mu se leđa lepe za sedište.

— Momče, ne moraš da postaviš svetski rekord u brzinskoj vožnji. Toliko baš i ne žurim — reče pola u šali, pola ozbiljno.

Crnac samo klimnu glavom i popusti pritisak na papučici za gas.

Više nisu ni reč progovorili. Kostner je bio okupiran predstojećim zadatkom. Direktor Kompanije rekao mu je kratko:

— Izvidite situaciju. Ako treba, eliminišite sve svedoke. U svakom slučaju ništa ne sme da procuri. Dobro procenite situaciju!

»Lako je njemu da tako govori«, mislio je Kostner. »Proceni situaciju! Donesi odluku! Eliminiši svedoke! Do đavola, kao da se ne radi o živim ljudima«.

Nekada, pre recimo dve-tri godine, uopšte nije razmišljao

o zadacima. Ljudi su za njega bili samo brojke, prepreke u sređivanju određenih poslova. On je bio izvršilac. Sada, međutim, sve češće razmišljao je o tome da su te brojke živi ljudi, ljudi iza kojih stoje porodice, poznanici, prijatelji...

— Izgleda da sam počeo da starim — gotovo glasno reče. Vozač, međutim, ili ništa nije čuo, ili nije obraćao pažnju na to što govori njegov putnik.

Kada su ušli u glavnu ulicu, on samo kratko upita:

— Ser, gde da vas ostavim?

— Čekaj me u gradskoj većnici. Znaš li gde je to?

— Naći ću.

I zaista, nije im bilo teško da nađu pomenutu zgradu. Još izdaleka videli su parkirane kamione i tri naoružana stražara. Crnac pritera kola sasvim blizu ulazu i sačeka da Kostner izađe.

— Da li sam vam još potreban?

— Ne, vojniče, hvala.

Stražar koji je čuo ovaj kratak razgovor priđe.

— Ko ste vi i šta tražite ovde?

Kostner uzdahnu zbog ovako arogantnog nastupa pripadnika Nacionalne garde, ali proguta grub odgovor.

— Pozovite vašeg pretpostavljenog — reče autoritativnim

tonom i stražar požuri da poslušati.

Nešto kasnije pojavi se sam potpukovnik Žino. Kostner mu pokaza službeni legitimaciju. Debeljuškasti oficir samo tiho zviznu kad shvati ko je pred njim.

— Znači, stvar je veoma ozbiljna? Prvo državna bezbednost, a sada CIA...

— Kad već pomenuste državnu bezbednost, da li bih mogao da vidim njihovog čoveka? On nas je i obavestio o svemu.

— Da... svakako, samo mislim da nije ovde. Ako se ne varam on je odseo dole niže, u hotelu. Nisam ga video ovde... U stvari, uopšte ga nisam video otkako smo se rastali dole u močvari. Imali smo neku frku sa nekom novinarkom i njenim kolegom... u svakom slučaju pukovnik će vam sve bolje objasniti — raspriča se Žino.

Kostner htela da se raspita o obolelim vojnicima i ostalim pojedinostima, ali jedino skrenu pažnju Žinou da niko ne sme ni da uđe ni da izađe iz zgrade.

— Reč je o vrhunskoj tajni, potpukovniče. O tajni koja, zavisi od vaše sposobnosti, može da vam doda još jednu zvezdicu — ili da vam skine i te koje trenutno nosite na bluzi. Do bro pazite — reče pošto je na-

pravio korak-dva i okrenuo se ka Žinou.

Debeljko mahinalno krete ša kom prema oficirskim oznakama, a onda brzo reče iako je Kostner već zakoračio preko ulice.

— Biće sve u redu... gospodine... ne brinite!

Kostner počeo da prebira po sećanju koje ime je koristio Je german kad bi nastupao kao oficir bezbednosti i konačno se seti.

— Vajš... Vajš... da, mislim da je to gospodin iz apartmana. Imate sreće, u sobi je jer, evo, kao što vidite, ključ nije ovde — počeo portir da prede uvijajući se od ljubaznosti.

»Čelava pederčina«, pomisli Kostner, ali samo ključnu glavom i krete ka liftu.

— To vam je na prvom spratu, gospodine... lift nam je ionako u kvaru — dobaci mu portir.

Kostner uskoro pokuca na vrata apartmana — ali niko mu nije odgovorio. On lupi malo jače. Efekat je bio isti. Dohvati kvaku, a desnu ruku automatski zavuče pod sako i dohvati dršku »kolta government«. Vrata s lakoćom kliznuše u stranu.

Kostner odmah uoči razbijeni prozor, polomljeni okvir i preturene stolice i mali sto.

Brzo uđe i zatvori vrata. Pištolj je sada držao ispred sebe s obe ruke. Brzo je pogledom preleteo uzduž i popreko velikog dnevnog boravka. Ništa. Priđe spavaćoj sobi i počeo naslepo da traži prekidač. Svetlo obasja uredno nameštenu sobu. Nigde nikog. Kostner se vrati i obiđe i ostale prostorije. Tek kad nikog nije našao, on pride razlupanom prozoru. Baci pogled na ulicu vodeći pri tom računa da i sam ostane nevidljiv. Ulica je bila pusta.

Nije znao šta da misli. Bio je siguran samo u jedno. Neko je napao Jegermana i Džo Tanderu. Što je još gore, izgleda da je uspeo i da ih savlada. A, ako je to uspeo, onda je reč o nekome ko je veoma vešt — i opasan.

»Čovek iz San Franciska«, prohuja mu kroz glavu.

Taj im je i tamo pomrsio račune, a od tada je sve krenulo naopako. Sede na podignutu stolicu, skide šešir i obrisu čelo koje se naglo orosilo znojem. Oklevao je samo minut, a onda počeo da okreće brojčanik na telefonu. Čim se Kelerman javi s druge strane žice, on reče bez oklevanja:

— Situacija se komplikuje. Moj čovek je nestao. Da, i on takođe. Mislim da je u pitanju isti element kao i gore. Ne, nema nikakvih tragova. Sa ljudi-

ma je za sada sve u redu. Nema radoznalaca.

Onda ućuta. Pažljivo je slušao svog pretpostavljenog. Na kraju spusti slušalicu i uzdahnu.

Kellerman je odlučio. Poslaće iz baze kamione i ljude da preuzmu otrovane gardiste. To je značilo da civilne vlasti više neće imati nikakvog dodira sa unesrećenima, a pitanje je hoće li ih iko više videti.

Kostner ustade, pođe do bogato snabdevenog bara i izvadi flašu s viskijem. Potraži pogledom posudu s ledom, a potom se predomisli i nateže flašu. Otpio je dobar gutljaj, stresao se a onda brzo povukao još jednom. Tek onda napusti apartman.

Zadovoljno odahnu kad za portirskim pulutom nije video ćelavog portira. Pruži korak i brzo izađe iz hotela.

Ako se nešto dogodilo Jegermanu i Tanderu, onda će to policija brzo saznati. Znao je da će lako i brzo i sam doznati sve pojedinosti. Zato odluči da ode do većnice i prenese naloge onom simpatičnom potpulkovniku.

Čim ga ugleda, Žino mu priđe i pozva ga u »štab«. Ponudi mu veliku šolju tople i ukusne kafe. Kostner se opusti.

— Potpulkovniče, već sam na nadležnom mestu pomenuo va-

šu predusretljivost i volju za saradnjom. Uskoro vaše brige prestaju. Kamo sreće kad bi to važilo i za mene. Direkcija, će uskoro poslati svoje kamione i ljude. Preuzeće brigu o nastradalima — i vi ćete uskoro sve da zaboravite — naglasi Kostner poslednju reč.

— Nije mi jasno kako je došlo do nesreće. Sve više mi se čini da je onaj oficir iz bezbednosti bio u pravu. Neko je NAMERNO bacio otrov u vodu. Možda čak i ona novinarka... — počeo Žino kao za sebe.

Kostner se trže. Već je bio zaboravio taj detalj.

— Ta novinarka, gde se sada nalazi?

— Nemam pojma. Pukovnik iz bezbednosti je poveo sa sobom. Zar mu niste postavili to pitanje?

— Nisam. U stvari, nisam ga ni video. Moram, opet u poverenju, da vam saopštim da se tom čoveku i njegovom pratio cu nešto desilo. Nestali su.

— Nestali! Kako?! Nisu ljudi olovke pa da nestanu?

— Eh, prijatelju, to bih i ja voleo da znam. Nego, da li poznajete šefa policije ili šerifa? Da! Vrlo dobro. Molim vas da ga pozovete.

Nekoliko minuta kasnije pred Kostnerom je stajao naočiti tridesetogodišnjak.

— Ja sam Kit Dramond, šerif Katahule — predstavi se čovek.

— Drago mi je, šerife. Seditte. Odmah ću vam reći o čemu se radi — počeo Kostner bez okolišanja. — Oficir za bezbednost, koji je ovde bio na zadatku u pratnji adutanta, nestao je iz hotela. Mislim da je reč o napadu, pa i otmici. Ko je to uradio — nemam pojma. Preduzmite potrebne korake, ali diskretno. Sve što otkrijete saopštite direktno meni. Jasno?

Šerif klimnu glavom i ustade.

— To je sve?

Kostner potvrdno klimnu glavom i šerif iz istih stopa napusti prostoriju.

*
* * *

Lesli Eldridž priđe Jegermanu. Profesionalni ubica odavno je došao sebi i netremice je po smatrao troje ljudi koji su sedeli na prostranom trosedu.

— Ko ste vi? Za koga radite? — procedi najzad.

Pit mu priđe i dohvati ga za revere.

— Ko smo mi nije važno, a za koga radimo, e pa sigurno ne za takve kao što si ti, prikanke — odbrusi mu.

— Koliko dobijate za »plavi dosije«?

— Koliko si spreman da platiš? — brzo se umeša Lesli.

— Mogu da pitam Kompaniju, dajte mi telefon.

Lesli odmahnu rukom.

— Za to će biti vremena. Prvo da čujem šta će se desiti sa ljudima?

— Rekao sam da nisam siguran. Kompanija će da preduzme sve korake kako bi uništila svaki trag...

— Znači, pobićete one nesrećnike — umeša se Tabasko Pit i htede da nasrne, ali ga Lesli zaustavi.

— Ko će da sredi stvari kad si ti eliminisan?

— Ah, to nije važno. Nekog će već poslati. Možda je taj neko već ovde u gradu. Vi u svakom slučaju nećete moći da ih sprečite. Za vas je najbolje da napravite posao sa Kompanijom i izgubite se odmah...

Jegerman učuta jer mu do ušiju dopre brektanje motora nekoliko kamiona.

Lesli je taj zvuk već odavno registrovao, ali je tek sad prišao prozoru.

Pet kamiona bez ikakvih oznaka, sa ciradama spuštenim i zategnutim tako da ništa nije moglo da se vidi, vozilo je prema gradskoj većnici.

— Znači, Kompanija je već poslala ljude — zaključio Jeger man.

— Pite, pripazi na našeg gosta. Ja idem napolje.

U prolazu Leslie dohvati duguljastu platnenu torbu i izgubi se u hodniku.

— Zar tvoj drugar zaista misli da može sam protiv Kompanije?

Pit se besno okrete.

— Ne brini ti za njega. Sređiće on i Kompaniju i takve kao što si ti. Molim Boga da se vrati neogreban, jer ti ćeš MENI da platiš za svaku njegovu ogrebotinu! — dreknu Tabasko Pit.

Čim je siašao na ulicu i zamakao u prvu senku, ninda u hodu promenio odeću, stavi oružje na mesto i odjednom postade sastavni deo noći. U nekoliko koraka prešao je na drugu stranu ulice, a potom požuri do gradske većnice.

Policijska kola protutnjase pored njega, ali ga vozač nije ni primetio. Misli su mu bile okupirane onim što je pre nekoliko minuta otkrio na praznom placu tik pored ulice. Slika obezglavljenog tela nikako mu nije izbijala iz glave. Sada je žurio da obavesti šerifa o svom otkriću.

Stigavši do gradske većnice, ninda šmugnu pored stražara i zađe sa zadnje strane drvene

gradevine. Baci pogled kroz prozor i ugleda ljude u belim mantilima kako se muvaju oko zatrovanih. Držali su špriceve u rukama i delili injekcije ljudima po podu. Ninda se trže.

»Nisu valjda odlučili da ih pobiju, tu na licu mesta«, pomisli.

I da je tako, sada više ne bi mogao da pomogne. Umiri se kad mu do ušiju dopre deo razgovora jedne lekarke i jednog vojnika.

— Dali smo im sredstva za umirenje i sada su spremni za transport. Možete da ih prebacite u vozila.

Vojnik samo klimnu glavom i izgubi se iz zgrade.

Ninda podiže pogled. Na čitavoj toj strani zgrade bio je osvetljen još samo jedan prozor. On počeo brzo da se penje uz drveni zid koristeći svako, pa i najmanje udubljenje između brvana. Nešto kasnije nalazio se ispod prozora sobe u kojoj su sedeli Kostner i potpukovnik Žino.

Tog časa u sobu upade i šerif.

— Mislim da smo našli vašeg čoveka... bar jednog od njih. Nažalost, mrtav je — reče kratko.

— Koga ste našli?

— Moj čovek kaže da je reč o nekom melezu... glava mu je odsečena. Uskoro će ga pre-

baciti u policijsku stanicu, pa bih vas molio da ga pogledate i identifikujete — odgovori šerif.

Kostner se strese.

Odsečena glava?! Čime? On da se seti izveštaja iz San Franciska. I tamo je napadač koristio neko čudno oružje...

— Čime mu je odsečena glava?

— To ne znam, ali se nadam da će nam dežurni lekar odgovoriti na to pitanje — uzvraća šerif.

— Dobro, idemo u stanicu — reče Kostner i krete.

Žimo htjede da krone za njima, ali mu Kostner naloži da se pridruži prispelim ljudima Kompanije i vidi da li je preuzimanje povređenih u toku i ima li kakvih problema.

Ninda je odmah shvatio da su našli meleza. Isto tako znao je da će biti na velikoj mucu da odgonetnu šta se zbilo na pustom placu. No, to je njihova briga.

Požuri do krova, a onda odozgo počne da prati šta se događa ispred gradske većnice.

*
* *

Kostner nije mogao da odvoji pogled od obezglavljenog tela Džo Tanderu. Video je tog momka na delu, znao je koji-

ko je vešt, a ipak je stradao. Podiže njegovo čudno oružje.

— Da... da nema sumnje. Glava je odsečena nekim oštrom predmetom. Istim onim koje je napravilo i taj zasek na oružju koje držite u rukama — trže ga lekar.

— Ovo je solidan čelik i nije ga bilo lako zaseći. Kakvo li je oružje imao napadač? — zapita se Kostner.

— U svakom slučaju oružje je bilo vrhunskog kvaliteta i veoma oštro. Ne usudujem se da glasno kažem šta bi moglo da bude, jer takvo oružje je malo ko od nas video... sem na filmu — nastavi lekar i kad ga Kostner upitno pogleda nastavi izgovorivši samo jednu reč:

— Katana...

— Samurajski mač? — zapita Kostner.

— Da, gospodine moj, samurajski mač. Samo, ko je taj koji danas barata samurajskim mačem i odseca glave? KO?

Kostner bi dao pola života da je znao odgovor na to pitanje. Ali, isto tako znao je da odgovor neće saznati. Ovaj protivnik, ma ko to bio, opasan je kao zvečarka. Najopasniji koga je do sada susreo.

— Ima li još kakvih tragova na mestu obračuna?

— Nikakvih. Od drugog čoveka nema ni traga. Moji lju-

di se raspituju o svim strancima koji su stigli u toku dana i juče. Čim nešto saznam, javiću vam — saopšti mu šerif.

Filip Kostner ga pozdravi i krete nazad u gradsku većnicu. Nekako je znao da će se i nepoznati povući kad konvoj sa povredjenim ljudima bude napustio grad. Da li će krenuti za njima?

— To je možda šansa... možda ću ga ipak videti — reče poluglasno i požuri kroz noć.

Svi zatrovani bili su smešteni u kamione. Kostner naredi da pođu i preživeli i neozleđeni pripadnici čete »B«, kako je objasnio, »radi ispitivanja«. Sam je seo u kabinu čelnog kamiona i dao znak za pokret.

Još jednom te noći stanovničke glavne ulice uznemiri buka motora vojnih kamiona.

Niko nije primetio tamnu siluetu koja je neopaženo pritrčala kamionu na kraju kolone i okačila se o zadnji branik.

Ninđa nije ispuštao svoj plen iz ruku. Odlučio je da ide do kraja i vidi šta će biti sa nesrećenim pripadnicima Nacionalne garde Luizijane. Tamo, na licu mesta, znaće šta da radi.

Znao je da CIA neumoljivo briše sve tragove svoje aktivnosti. Kad je onako bezdušno likvidirala sopstvene službenike, šta će tek da radi nedužnim seljacima iz Luizijane? Najve-

rovatnije, zaključivši da će, pošto pribeležbe rezultate eksperimenta, pobiti zatrovane i pokopati ih negde na nekom bezimenom groblju.

Sada, kada je video da je CIA poslala svoje ljude, znao je da će se potraga za njim, Sumilko i Pitom nastaviti punom snagom. Odlučio da pozove Pita i kaže mu da se izgubi iz grada.

Niko od ljudi u kamionu nije mogao da čuje dok je preko volki-tolkija govorio.

— Pite, ja pratim otrovane. Likvidiraj »gosta«. Video nas je i znaš da mora da umre. Se di sa Sumilko u kola i krenite do aerodroma. Tamo me sačekajte do prvog leta, pa, ako ne stignem, idite kući. Ja ću već doći — bila je kratka poruka.

Kamioni nastaviše da brekću grabeći put baze udaljene kojih dvadesetak milja.

*

* *

Pit baci pogled na Jegermana.

Znao je da Leslijev nalog mora da ispuni. Samo on, za razliku od ninđe, nije mogao jednostavno da ubije. Za ninđu je ubijanje bilo uklanjanje preka. Za njega je ubijanje bilo ubijanje i tu nije mogao ništa. Zato odlučio šta će.

— Devojčice, pakujemo se i idemo. Gosta vodimo sa nama deo puta — reče ne skidajući pogled sa Jegermana.

Profesionalni ubica se nije zavaravao. Znao je kakav ga kraj očekuje. Čim ti protivnik dozvoli da mu vidiš lice — znači da si osuđen na smrt. Pa, tako je i sam postupao.

Nije se ni uplašio. Još kad je odlučio da se bavi ovim poslom znao je da će do kraja života za njega da važi stara izreka da »ko od mača živi, od mača i mre«. Pitao se samo kako će da skonča.

Metak? Nož? Konopac? Otrov...

Pit zausti da ga opomene da pazi kako se ponaša dok budu napuštali hotel, ali ga Jegerman preteče uz osmeh.

— Ne brini, prijatelju, ja sam profesionalac i, veruj mi, znam dostojanstveno da napustim scenu kad dođe čas. A, taj čas je kucnuo, zar ne?

Tabasko Pit samo klimnu glavom. Morao je da oda priznanje ovom čoveku. Osetio je čak i neku vrstu poštovanja.

Dok su njih dvojica sišli, Sumiko je već platila račune i čekala ih pored automobila.

Samo što su se smestili i prešli nekih dvadesetak — trideset metara, na mestu na kome je do maločas stajao njihov automobil zaustavi se policijski

automobil. Policajac koji je izašao prvo počeo da proverava registarske tablice na ono nekoliko automobila, pa tek onda uđe u predvorje hotela.

Kada su odmakli nekoliko kilometara, Pit reče Sumiko da zaustavi automobil. Pokaza Jegermanu da izađe iz vozila i njih dvojica kretose ka obližnjem proplanku.

Mesečina ih je obasjavala dovoljno da su mogli jedan drugom da razaznaju crte lica. Da je neki slučajni prolaznik mogao da ih vidi pomislio bi da su dva poznanika rešila da prolegnu noge pre no što nastave put.

Konačno, Tabasko Pit stade.

Iz pojasa izvadi pištolj koji je ninda izbio Jegermanu iz ruke. Proveri da li je šaržer pun, a potom ga vrati u oružje. Drugom rukom izvadi iz holstera svoj veliki »dezert igl«. Tek tada pruži Jegermanu oružje. Ovaj podiže obrvu u znak čuđenja, ali hitro prihvati oružje.

— Kaži kad počinjemo — reče mu Pit stisnutog grla.

— Kad god hoćeš — uzvрати Jegerman.

Pit se odmače nekoliko koraka.

— Može?

— Može.

— Poteži!

Jegerman je bio profesionalac velikog kalibra. Bio je i izvrstan strelac. Međutim, još dok je podizao oružje znao je da gubi. Momak pred njim pripadao je prvoj ligi. U neku ruku bi mu i bilo što će takav momak da stavi tačku na njegov život.

Uspeo je da pritisne okidač u trenutku kad ga teško čelično zrno pogodi posred grudne kosti. Njegov hitac prohuja kroz mrak na desetak centimetara od Pitove glave. Osetio je kako mu vazduh odjednom ne staje iz pluća i kako ga nepodnošljivo vrelo zrno buši. Sпусти pogled ka crnoj mrlji koja se sve više širila na njegovoj kao sneg beloju košulji. Pištolj u desnoj ruci postajao je sve teži. On ga ispusti i pade na kolena.

— Možeš... da ideš... ja... sam... gotov — reče tihim glasom gledajući Pita u oči.

Momak vrati oružje u holster

— Idemo, devojčice. Ovde smo završili posao — reče Pit i pomilova Sumiko po ruci.

*
* *

Svi zatrovani gardisti smešteni su na niske poljske krevete. Kapetan Čarls Hardin poče da se buni. Mislio je da će

njegove nastradale momike odvesti u bolnicu.

— Šta ovo znači? Zar je ovo ovde bolje od gradske većnice? — upita jednog kapetana ali ovaj samo sleže ramenima.

— Čoveče, obraćaš se na pogrešnu adresu. Komandant parade je onaj civil tamo, a ne ja. Njemu se javi.

Hardin krete, ali Kostner baš tog trenutka zamače u deo bara ke koji je bio odvojen staklenom pregradom i počeo da okreće brojčanik. Pažljivom posmatraču nije moglo da promakne kako Kostner menja boju lica.

Ninda, koji je bio u blizini i dalje nevidljiv, odmah je to zapazio. Samo, ni on nije mogao da čuje naređenje koje je Kostner primio.

A, to naređenje je glasilo:

— Uništite bazu i svedolke. Neka liči na nesrećni slučaj. Raznesite sve i spalite. Čekam vas ujutro u kancelariji!

Filip Kostner spusti slušalicu. Znači, nema odugovlačenja. Nije bilo reči ni o tome da lekari zabeleže rezultate eksperimenta. Verovatno je Kelerman odlučio da mu novi bojni otrov ne odgovara. Možda nije dovoljno efikasan...

Kostner izađe iz kabine i pozva onog istog kapetana kome se trenutak ranije obratio Čarls Hardin. Kad vojnik pride, Kostner mu u nekoliko rečenica

objasni šta da radi. Kapetan nije ni trepnuo. Požurio je da izvrši naređenje.

Ninda je pomno pratio kako deset vojnika brzo i stručno podmeće eksploziv oko barake na vitalnim mestima, a potom sipa benzin na baraku. Kada su se vojnici udaljili, ninda podiže jednu od paklenih naprava. Bila je to jedna od mina koje su se aktivirale radio-signalom. On brzo počeo da ih skuplja. Uradio je to brže nego što su vojnici uspeli da ih postave. Okrete se potom i kad vide parkirane kamione, požuri do njih. Sve mine postavio je na tri kamiona koja su očigledno već bila određena za pokret.

Kostner poziva kapetana Hardina.

— Kapetane, ostavljam vam vaše ljude na brigu do jutra. Kao što vidite, ovo je samo pri vremeni smeštaj dok Komanda ne odluči gde da smestimo vaše momke. Ujutro stižu helikopteri. Hrane i vode imate dovoljno, a tamo vam je i telefon u slučaju nužde. Evo vam broj koji ćete pozvati u slučaju potrebe. Vidimo se ujutru.

Čarls Hardin htede nešto da pita, ali se predomisli. Nije mnogo trpeo ove momke iz Vašingtona, ali nije imao kud.

— U redu. Nadam se samo da će helikopteri stići na vre-

me. Moji momci su već dovoljno patili.

Kostner ga pogleda jedva uspevajući da sakrije osećanja. Ipak, nije imao kud. Zato samo reče, potapšavši ga po ramenu:

— Kapetane, jedino mogu da vam kažem da će patnje i vas i vaših ljudi uskoro prestati.

Rekavši to, natuče šešir na čelo i napusti baraku.

Uskoro kamioni kretoše i izgubiše se u noći.

Ninda je stajao u senci jednog drveta i osluškivao.

Prošlo je tri minuta otkako su kamioni krenuli. Onda, zapadno od barake, ugleda prvo narandžasto crveni oblak, a odmah zatim do ušiju mu dopre snažna eksplozija.

Kapetan Čarls Hardin, u pratnji Džima Kaspera, istrča pred baraku.

— Šta to bi? Džime, na šta ti liči ona eksplozija? — upita Hardin, iako je i sam znao odgovor.

— Mine, eto šta je. Pitam se samo ko je nastradao?

A oni koji su nastradali nisu ni shvatili šta im se desilo. Samo je Filip Kostner, u deliću sekunde pre nego što ga je zauvek progutala tama, pomislio:

»Kompanija...«

Džim Kasper vrati se u baraku da umiri ljude, a kape-

tan Hardin zastade da zapali cigaretu.

— Kapetane, ona eksplozija bila je namenjena vama. Vi i vaši momci ste nepoželjni i opasni svedoci. Za sada ste bezbedni. Jedini način da se spasete je da odmah sutra pozovete novinare i televiziju i saopštite im da je CIA htela da vas uništi, pošto vas je iskoristila za eksperimentisanje sa bojnim otrovom — začu Hardin glas iza svojih leđa.

Taj glas... već ga je čuo, tamo u močvari.

— Ko si ti... otkud znaš sve ove podatke? Je li ti one digao u vazduh?

No, kao i prošli put, tako ni sada odgovora nije bilo.

*
* *

Jutarnje sunce obasjalo je dva kamiona koja su se lagano vraćala u Katahulu. U kabini prvog sedeo je za volanom kapetan Hardin, dok je drugo vozilo vozio Džim Kasper. Zaustaviše se pred gradskom većnicom i pozvaše prolaznike da im pomognu. Pošto su smestili bolesne u glavnu salu, kapetan Hardin krete do prvog telefona.

— Miltone... Hardin ovde. Slušaj dobro: zovi odmah sve novinare koje znaš... da sve,

i televiziju, i radio. Za sat vremena budite u gradskoj većnici. Saopštiću vam nešto od čega će vam se kosa dići na glavi...

— Kapetane, o čemu je reč? Ja sam još uvek komandant i moram da znam šta se dešava — počeo Žino, ali ga Hardin prekide.

— Potpukovniče, uz sva uvažavanja, ovu stvar ću JA da okončam jer ne verujem više nikome.

— Ne može... ne smeš! Hardine, oficir iz bezbednosti...

— Nije to nikakav oficir bezbednosti. To su ljudi iz CIA-e. Bili smo osuđeni na smrt. Spasilo nas je samo providenje.

Potpukovnik Žino je i dalje nešto pretio, vikao, ali ga Hardin više nije slušao.

— Kapsere, naredi zdravim momcima da pucaju u svakog ko bez moje dozvole pokuša da se približi našim momcima. Jasno?

Džim Kasper zinu i zausti nešto da pita, ali izraz lica nije govog poznanika govorio je više nego i same reči. Zato klimnu glavom i prenese naređenje.

Sat i po kasnije desetak novinara, televizijskih snimatelja i foto-reportera tiskalo se na ulazu u gradsku većnicu Katahule. Kada su se konačno svi smestili, kapetan Hardin im reče.

— Snimate ove ljude. Uključite kamere i slušajte pažljivo. Ovi ovde, kao i oni koji su zauvek ostali u močvari, žrtve su monstruoznog eksperimenta koji je CIA izvela na manevrima. Trebalo je da poslužimo kao pacovi na kojima će biti ispitan otrov...

Novinari zažagoriše. Hitro su škljocali aparati snimajući izgubljene, ugasle, ili još uvek ludački usplamtele poglede ne srećnih gardista.

Kamere su zujale beležeći svaki pokret, svaki treptaj.

— Imate li dokaza da je reč o akciji CIA-e?

Kapetan Hardin ućuta. Zbilja, osim reči nevidljivog spasitelja nije imao nijedan opipljiv dokaz u rukama.

Tada mu pride šerif i pruži mu novčanik koji su njegovi ljudi pre nepun sat našli kada su otkrili Jegermanovo mrtvo telo. Kapetan brzo počeo da vadi papire iz novčanika.

— Jedan od dokaza je i ovo — reče. — Ovaj čovek se pred stavio potpukovniku Žinou kao oficir državne bezbednosti, a to nije. Njegovo pravo ime je Gustav Jegerman i ko zna čime se bavio...

Hardina prekinuše još jednom. Kasper mu pride i pruži mu poveću zapečaćen koverat. Na njemu je pisalo njegovo ime. On ga brzo otvori.

U rukama je sada držao plavu fasciklu. Bilo mu je dovoljno da baci samo jedan pogled, pa da trijumfalno vikne:

— Evo... dokaz je ovde! Sve lepo piše. Umnožićemo ga i svi ćete dobiti po jedan primerak...

*
* *

Sumiko nežno pomilova lice usnulog Lesli Eldridža. Avion za San Francisko ravnomerno je leteo na desetak hiljada metara visine. Katahula i njene močvare odavno su ostali iza njihovih leđa.

Džasper Kelerman je trljao oznojenu čelu. Čim je prva vest o aktivnosti Kompanije u Luizijani krenula u etar, on je bio obavešten. Nekoliko monitora u njegovoj kancelariji bilo je uključeno i na svakom od njih ponavljale su se iste ili slične slike.

Sve su se odnosile na događaje od pre nekoliko dana.

Novinari su sipali drvlje i kamenje na Kompaniju, zahtevajući od Bele kuće i predsednika da preduzme najenergičnije korake.

Kada je crveni telefon na njegovom stolu zazvonio, on se trže. Bila je to direktna veza sa Belom kućom. Sikočio je i

BRUCE LEE

ZAUVEK

JEDNA NARUDŽBENICA - TRI HITA

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom, 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM superkolor korikama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Bruce Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete o vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 (pet) ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINJA-TRENING"

Šta vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige "LETNJI NINJA-TRENING" to ćete moći. Kompletan ninda-škola po uzoru na legendarnog dr Masaaki Hachumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci...), borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, ninčake) ninda-odmaranje...

SPECIJALNI DODATAK: "Tajanstvene ninda voštine" (novidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunoici ninda-žene...)

HIT 3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog koga lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba ninda-pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige "Letnji NINJA-TRENING" ili knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno superkolor poster NINJA - MASTER vredan čak 100 dinara!

POPUNITE CITKO - ŠAMPANIM SLOVIMA NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojke ispred knjige koje naručujete):

1. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" ..... 380 din.
2. "BRUCE LEE ZAUVEK" ..... 400 din.
3. "LETNJI NINJA-TRENING" ..... 500 din.

Navedene cene (plus oko 15 din. za otкупninu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Ova narudžbenica važi do 1. marta 1992.

Nашu stalnu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS
Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI BEOGRAD 27

na nogama saslušao sagovornika.

Bio je to predsednik lično.

— Očekujem vašu izjavu televiziji u najkraćem roku. Posle toga mislim da ćete morati na poduži odmor — neumoljivo je izjavio predsednik.

— Da, gospodine predsedniče, razumeo sam — jedva izusti Kelerman. — Razumeo sam svaku reč. Do viđenja, gospodine predsedniče.

— Zbogom, direktore... zbogom!

Džasper Kelerman u trenu shvati da je njegovoj vladavini u Kompaniji došao kraj. S tugom počeo da zagleda stvari u kancelariji. Onda najzad pritisnu dugme na stolu.

— Da, gospodine direktore? — reče njegova stara sekretarica.

— Mili, molim vas donesite mi dosije Filipa Kostnera. Da se nije slučajno javljao u međuvremenu? Nije. Hvala, to bi bilo sve.

Iste večeri Leslie Eldridž i Sumiko slušali su saopštenje koje je direktor CIA-e dao no-

vinarima i televizijskim izveštačima.

Sve se svodilo na to da je bez znanja Kompanije jedan bivši službenik za koga se, na žalost, kasno otkrilo da je teško oboleo, na svoju ruku preduzeo neoprostive korake. Nanevši time nenadoknadivu štetu Kompaniji...

Leslie isključio televizor.

— Prokletnici, spremni su da proždiru i sopstvene ljude samo da prikriju tragove... Ni njihovi mrtvi nisu im sveti...

Sumiko se privi uz njega.

— Zaboravi ih, Les. Ti si učinio sve što si mogao. Šta više da očekuješ od samog sebe? Ti si ipak jedan čovek... imaš samo jedan život. Posveti se povremeno i sebi...

Devojčin glas skrete tok Lesliejevih tmurnih misli. On se osmehnu.

— U pravu si, devojčice... posvetiću se samo tebi... bar za neko vreme.

— Da, bar za neko vreme — uzdahnu Sumiko i baci mu se u zagrljaj.

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od ..... din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime .....

Ulica i broj .....

Broj pošte i mesto .....

datum

potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA PLIĆACI NOĆI DAI-SAN POD BLEDIM MESECOM

Tetralogija o heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Ninda, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**